ΕΥΡΩΠΗ

Ἀθῆναι 16 Δεκεμβρίου 1937
Ἀριθμ. φύλλου 17

2
ΔΡΑΧΜΑΙ

Η ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΒΕΝΤΕΤΤΑ ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ ΕΙΣ ΤΟ ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΕΡΓΟ "ΙΠΠΟΤΗΣ ΧΩΡΙΣ ΠΑΝΟΠΛΙΑΝ„ ΚΑΤΑ ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑΝ ΤΟΥ ΖΑΚ ΦΕ'Υ'ΝΤΕΡ ΠΟΥ ΠΡΟΒΑΛΛΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ "ΠΑΛΛΑΣ„.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ Η "ΕΥΡΩΠΗ„ ΑΝΑΚΑΙΝΙΖΕΤΑΙ ΡΙΖΙΚΩΣ. ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΑΓΙΟΒΑΣΙΛΙΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΑ, ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΑ.-ΔΥΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ.-ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΝΕΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Περιεχόμενα :

Τοῦ κ. Τ. Μωραϊτίνη
Ἡ πόρτα
□□□
Τοῦ κ. Σπ. Παναγιωτοπούλου
Ὁ Μουσαφίρης
(διήγημα)
□□□
Τοῦ κ. Δ. Σαρίδη
Συναυλίες καὶ ρεσιτὰλ
□□□
Τοῦ κ. Ζ. Παπαμιχαλόπουλου
Τὸ Σχολικὸ θέατρο
□□□
Τοῦ Γ. Σουρῆ
Ἡ διαθήκη
(ποίημα)
□□□
ΝΥΧΤΩΔΙΑ
(Ἀνέκδοτο ποίημα τῆς Μαρίας Πολυδούρη).
□□□
Τοῦ κ. Κώστα Οὐράνη
Τὰ πάρκα τοῦ Κόμο
□□□
Τοῦ Ἀρλὲτ ντὲ Πιτραὶ
Τὸ κόκκινο μπαλόνι
□□□
Τῆς Μάργκερυ Σάρπ
Τὸ σμαράγδι ποὺ χάθηκε
□□□
Τὰ μυστήρια τῶν ἀστέρων
(Μιὰ σελίδα ποὺ ἐνδιαφέρει ὅλους).
□□□
Τοῦ Καρόλου Ντίκενς
Ὁ Λοῦστρος
□□□
Τῆς Ἄρρια Κλώντια
Χαραυγὴ στὸ Βόσπορο
□□□
Ἴνκας
(Οἱ ἄνθρωποι τῶν τραγουδιῶν καὶ τοῦ ἔρωτα).
□□□
Τὰ Χριστούγεννα τῆς Σίρλεϋ Τέμπλ.
□□□
Γυναικεία σελίς. — Ἡ σελὶς τοῦ κινηματογράφου. — Περίεργες ἱστορίες. — Εὔθυμα ἀνέκδοτα. — Σατυρικὴ σελὶς κλπ. κλπ.,
(Σκίτσα τοῦ κ. Μ. ΚΕΤΣΗ)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΙΝΩΣ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Πόλλα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36197

ΕΝΑ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Η ΠΟΡΤΑ

ΤΟΥ κ. ΤΙΜΟΥ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗ

Ἔχετε πόρτα; Βεβαίως ἔχετε, ἐκτὸς ἂν μπαίνετε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔχετε πόρτα, θὰ γνωρίζετε τί συμβαίνει μὲ αὐτὴν ὅταν μπαίνη ὁ ὑπηρέτης σας, ὁ ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος ποὺ φέρνει τὰ ψώνια, ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἦλθε νὰ σᾶς παρακαλέση διὰ μίαν ὑπόθεσίν του. Ἡ πόρτα ἀνοίγει προθύμως διὰ νὰ εἰσέλθουν ὅλοι αὐτοί, ἀλλ' οὐδέποτε κλείνει. Ὁ Ἕλλην τρέφει περίεργον περιφρόνησιν πρὸς τὴν πόρτα τοῦ ἄλλου. Δὲν ἐννοεῖ νὰ τὴν κλείση. Νομίζει ὅτι ἡ πρᾶξις αὐτὴ τὸν ἐξευτελίζει. Τί θὰ γίνω, σοῦ λέει, κλεισοπόρτης; Ἀλλὰ μεταξὺ κλεισοπόρτη, δηλαδὴ θυρωροῦ, ποὺ ἔχει ὡς ἐπάγγελμα τὸ ν' ἀνοίγη καὶ νὰ κλείνη μίαν πόρταν, καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ κλείνη τὴν πόρτα τοῦ καφενείου, τοῦ γραφείου καὶ τοῦ ἑστιατορίου διὰ νὰ μὴ πλευριτώνη ὁ κόσμος, ὑπάρχει κάποια διαφορά. Αὐτὴν ὅμως τὴ διαφορὰ δὲν τὴν ἀντιλαμβάνεται ὁ οἱοσδήποτε ἄνθρωπος, ποὺ εἰσέρχεται ἢ ποὺ ἐξέρχεται. Θὰ κάνη τὰ πάντα, θὰ ἐκτελέση ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις του, θὰ ἐξαποστείλη μειδιάματα δεξιὰ καὶ ἀριστερά, θὰ πληρώση τὸν λογαριασμόν, θὰ δώση γενναῖον μπουρμπουάρ, ἀλλὰ τὴν πόρτα θὰ τὴν ἀφήση ἀνοιχτή.

Μανία, ψύχωσις, ἀρρώστεια; Εἶνε ὅ,τι θέλετε.

Εἰς τὸ καφενεῖον, εἰς τὸ γραφεῖον, στὸ ρεστωρὰν, στὸ ζυθοπωλεῖον, μία κραυγὴ ἀκούεται κάθε τόσο:

— Τὴν πόρτα!

Εἰς ἕνα πολυτελέστατον κεντρικὸν ἑστιατόριον ἔγινε τελευταίως μεταρρύθμισις. Οἱ διευθυνταί του, ἄνθρωποι προοδευτικοὶ καὶ μὲ ἀρκετὴν καλαισθησίαν, ἐξόδευσαν μεγάλα χρηματικὰ ποσὰ διὰ τὸν ἐξωραϊσμόν του. Ἐφρόντισαν ἀκόμη διὰ τὴν καθαριότητα, διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν φαγητῶν, διὰ τὴν ἀντικατάστασιν τῶν παλαιῶν σκευῶν μὲ καινούργια καὶ ἀπαστράπτοντα. Ἐξόδεψαν γιὰ χρώματα, γιὰ ἄνθη, γιὰ γλάστρες.

Ἐν τούτοις ἀφῆκαν μίαν πόρταν, ἡ ὁποία ἀνοίγει δεκάκις εἰς τὸ λεπτὸν διὰ νὰ εἰσέρχεται ὁ δροσερὸς ἀήρ, ὁ τόσον ἀπαραίτητος ὡς γνωστὸν κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας.

Ἕνας θαμὼν παραγγέλλει ἐνῷ τρίβει τὰ χέρια του:

— Μῆτσο, μιὰ σοῦπα καὶ τὴν πόρτα, σὲ παρακαλῶ.

Ἕνας ἄλλος κάθεται μεταξὺ τῆς ἀνοιγοκλειομένης πόρτας καὶ ἑνὸς ἑκατομμυριούχου. Καὶ κάποιος γνωστὸς δημοσιογράφος τοῦ λέγει:

— Κύριε εἶσθε ἐκτεθειμένος εἰς τὸ ρεῦμα. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἔχετε τὸν κύριο, ποὺ φυσάει... καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὴν πόρτα...

Ὁ πελάτης τὸ ἀντιλαμβάνεται καὶ ζητεῖ ἐπειγόντως τὸν λογαριασμό.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς πόρτας. Δὲν κλείνει, δὲν ἐννοεῖ νὰ κλείση. Ἡ ὑπηρέτρια, τὸ γκαρσόνι καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔρχεται νὰ ζητήση τὴν μεσολάβησίν σας διὰ νὰ τὸν σώσετε, θὰ τὴν ἀφήσουν ἀνοικτήν. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη!

— Μοῦ συμβαίνει ἕνα δυστύχημα, κύριε Δημητράκη. Ἔρχομαι νὰ μὲ σώσετε.

— Ἀλλὰ γιὰ νὰ σὲ σώσω παιδί μου, πρέπει πρῶτα νὰ σωθῶ ἐγώ... Ἀλλὰ ἐσὺ γυρεύεις νὰ μὲ ξεκάνης. Κλεῖσε τὴν πόρτα, σὲ παρακαλῶ.

Ἕνας τέτοιος τύπος φουκαρᾶ εἰσῆλθε μιὰ χειμωνιάτικη μέρα στὸ γραφεῖό μου! Ἄφησε, ὡς ἦτο ἄλλως τε ἑπόμενον, τὴν πόρτα ἀνοικτὴ καὶ ἐπροχώρησε.

— Ξέρετε, μοῦ λέει, δὲν ἔκανα τίποτε. Οἱ ἄνθρωποι τὴν σήμερον ἡμέραν εἶνε σκληροί. Ὅπου ἐπῆγα εὕρηκα τὶς πόρτες κλειστές.

— Μὰ ἦτο ἑπόμενον. Ἀφοῦ τὶς ἀφήνεις ἀνοιχτές...

Δὲν ἐννόησε τίποτε καὶ ἐξηκολούθησε τὴν θεωρίαν του. Πῶς νὰ ἐννοήση! Ἂν οἱ περίεργοι αὐτοὶ ἄνθρωποι ἐννοοῦσαν, δὲν θὰ ἔμενε καμμία πόρτα ἀνοικτὴ καὶ θὰ ἦσαν κλειστὰ τὰ περισσότερα φαρμακεῖα.

Τ. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

ΑΠΟ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Η ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ τοῦ περασμένου φύλλου τῶν «Κρητικῶν Σελίδων» τοῦ Ἡρακλείου, ποὺ τὸ ἐκδίδει καὶ τὸ ἐπιμελεῖται ἡ λογοτέχνις κ. Θάλεια Καλλιγιάννη στὸν ἐκλεκτὸ Ἕλληνα ποιητὴ καὶ ὑπέροχο ἄνθρωπο, τὸ Σωτήρη Σκίπη, μᾶς πλημμυρίζει ἀπὸ χαρά. Ὄχι γιατὶ μὲ τὸν φίλο ποιητὴ ἐφάγαμε ψωμὶ κι' ἁλάτι μαζύ, ὅπως λέει ὁ λαὸς γιὰ τοὺς γκαρδιακοὺς φίλους. Ὄχι γιατὶ ὁ Σωτήρης Σκίπης εἶναι συνεργάτης μας. Ὄχι, γιατὶ τὸν ἀγαπᾶμε τόσο ὅσο λίγους συναδέλφους. Μὰ γιατὶ ὁ Σκίπης εἶναι ὁ ποιητὴς τῆς καρδιᾶς, ὁ ποιητὴς ποὺ μιλάει ἀπ' εὐθείας στὴν ψυχή μας, ποὺ μὲ τὰ τραγούδια του μᾶς ἔχει κάμει νὰ ζήσουμε ὡραῖες ὧρες καὶ νὰ ταξειδέψωμε μὲ βαπόρια καὶ τραῖνα σ' ἄγνωστες χῶρες. Μᾶς ἔκαμε νὰ ζήσουμε μὲ τὰ τραγούδια ὧρες ἀλησμόνητες, ὑπέροχες... Γι' αὐτὸ ἡ χειρονομία τῆς κ. Καλλιγιάννη μᾶς βρίσκει ὄχι μόνο σύμφωνους, ἀλλὰ κάτι παραπάνω. Ὁ Σκίπης ἀξίζει πολλά. Εἶναι ἕνα σύμβολο ποὺ θὰ μείνη στὴν Ἑλληνικὴ λογοτεχνία ἄσβυστο, ἕνας σταθμὸς ποὺ ὅσα κι' ἂν περάσουν χρόνια, θὰ περνοῦν ἀπὸ κεῖ οἱ νεώτεροι.

* * *

ΟΠΩΣ γράφουμε καὶ παρακάτω, ἡ ἀνακαίνισις τῆς «Εὐρώπης» ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλο της, γιατὶ τὸ διάστημα ποὺ μεσολάβησε, ἦτο πολὺ σύντομο καὶ δὲν προφθάσαμε νὰ κάμουμε ὅ,τι σκοπεύαμε. Ἂς ἔχουν λοιπὸν λίγη ὑπομονὴ οἱ ἀναγνῶσται μας. Ἡ «Εὐρώπη» θὰ γίνη τὸ περιοδικὸ ποὺ θὰ μπορῆ νὰ διαβαστῆ ἀπὸ ὅλους. Τὸ ἐγγυᾶται ἄλλως τε αὐτὸ ἡ πρόσληψι νέων συνεργατῶν, καλλιτεχνῶν καὶ φωτογράφων, ποὺ θὰ δώσουν στὴν «Εὐρώπη» καὶ τέλεια ἐμφάνισι καὶ ὕλη ἐκλεκτή. Ἐκτὸς αὐτοῦ τὰ νέα μυθιστορήματά μας θὰ εἶναι ἀπὸ τὰ καλλίτερα. Μεταξὺ αὐτῶν, θὰ εἶναι καὶ ἕνα Ἀθηναϊκό, ποὺ τὸ γράφει γνωστὸς λογοτέχνης. Ἡ ὑπόθεσίς του εἶναι παρμένη ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν Ἀθηνῶν καὶ οἱ ἥρωές του ζοῦν καὶ κινοῦνται ἀκόμη μεταξύ μας. Φροντίσετε λοιπὸν ὅλοι, τὸ ἄλλο φύλλο τῆς «Εὐρώπης» ὄχι νὰ μὴ λείψη ἀπὸ σᾶς, ἀλλὰ νὰ τὸ ἀγοράσουν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ μπορεῖ νὰ ἀκούσουν μιὰ μικρὴ σύστασί σας. Ἄλλωστε περὶ δύο δραχμῶν πρόκειται. Ἐμπρὸς λοιπὸν ὅλοι: Ζητοῦμε ἀπὸ τὸν καθένα σας, νὰ κάμη ἄλλο ἕνα ἀναγνώστη ἀπὸ τὸ πανηγυρικὸ φύλλο τῶν Χριστουγέννων.

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ τῆς Ὁμονοίας μᾶς ἄφησαν χρόνια. Οἱ κακόμοιρες. Καλὰ εἶχαν πιάσει τὰ βουνά. Στὸν Ἑλικῶνα καὶ στὸν Παρνασσὸ καλὰ ἦταν. Τί ἤθελαν νὰ τὶς κατεβάσουν στὴν Ὁμόνοια, ὅπου εἶδαν πολλὰ καὶ ὅπου δὲν συγκινοῦσαν κανένα; Κάλλιστα λοιπὸν ἔκαμε ὁ ὑπουργὸς τῆς Πρωτευούσης κ. Κοτζιᾶς, ποὺ ἀπεφάσισε νὰ τὶς στείλη ἀπὸ κεῖ ποὺ ἦρθαν. Θὰ ἡσυχάσουν. Καὶ δὲν θὰ εἶναι ὑποχρεωμένες νὰ βλέπουν τοὺς νεωτέρους Ἀθηναίους καὶ σύμπασαν τὴν Ἑλλάδα, ποὺ ἐκβάλλει στὴ μητροπολιτικὴ πλατεῖα μας. Κι' ἀναμένουμε, ὅτι γλήγορα, κάτι ἄλλο θὰ γίνη ἐκεί, κάτι τὸ καλλιτεχνικό, τὸ ὡραῖο, τὸ συγχρονισμένο, ποὺ θὰ εἶναι καλαισθητικό, ἀντάξιον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι κάτι τέτοιο θὰ γίνη.

* * *

ΑΠΟ τὸ ἡρωϊκὸ Μεσολόγγι ἀνηγγέλθη τὶς ἡμέρες αὐτὲς περίεργος ὅσον καὶ ἀνησυχαστικὴ εἴδησις. Οἱ γάτες τῆς ἱστορικῆς πόλεως κατελήφθησαν ἀπὸ λύσσαν καὶ ἐπραγματοποίησαν συναρπαστικὴν ἔξοδον ἀπὸ τὰ σπίτια εἰς τοὺς δρόμους. Ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε, κατὰ τὰ τηλεγραφήματα τῶν ἐκεῖ ἀνταποκριτῶν, νὰ μεταφερθοῦν εἰς τὸ νοσοκομεῖο καὶ τὶς κλινικές, δέκα πολῖται, διὰ νὰ ὑποστοῦν «τὰς ἐνδεδειγμένας ἰατρικὰς ἐπεμβάσεις κατὰ τῆς λύσσης»... Ἀπομένει νὰ μάθωμεν ποία ἡ ἀφορμὴ ποὺ προεκάλεσε τὴν λυσσαλέαν αὐτὴν ἔφοδον τῶν γάτων καὶ τὰ ληφθέντα τυχὸν ἀντίποινα κατ' αὐτῶν. Γεγονὸς, ὡς τόσο, εἶναι, ὅτι θὰ ἔχουμε καὶ εἰς τὸ Μεσολόγγι δευτέρα καὶ ἐξ ἴσου συναρπαστικὴν δίκην... Γάτων, μὲ ἐκτελέσεις ὅμως.

* * *

Η ΕΚΛΟΓΗ τοῦ συμπαθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ καλλιτέχνου-γλύπτου κ. Μιχαὴλ Τόμπρου, ὡς καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν, δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ χειροκροτηθῆ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας. Ὁ κ. Τόμπρος, ἔχει μίαν ἐργασία ἐξαιρετική, ἔχει νὰ ἐπιδείξη ἔργο, ποὺ ἄλλοι, ὄχι στὴν ἡλικία του, ἀλλὰ πιὸ ὥριμοι σὲ χρόνια, δὲν ἔχουν. Γι' αὐτὸ ἡ ἐκλογή του ἀποτελεῖ ἐπιβράβευσι ὄχι μόνον τῆς ἐργασίας του, ἀλλὰ καὶ τῶν εὐρυτέρων ἰδανικῶν του, ποὺ συγκεντρώνει ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης καὶ γι' αὐτὸ ἡ «Εὐρώπη» τοῦ ἐκφράζει τὶς πιὸ ἐγκάρδιες εὐχές της γιὰ τὸ μέλλον καὶ τὰ πιὸ θερμὰ συγχαρητήριά της γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ τοῦ ἔγινε.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλο ἡ

"ΕΥΡΩΠΗ"

θ' ἀνακαινισθῆ ριζικῶς
Θὰ δημοσιευθοῦν

Δύο νέα Μυθιστορήματα

καὶ θὰ ἀρχίσουν νὰ γράφουν
οἱ νέοι συνεργάται μας

Στὸ σημερινὸ φύλλο ἐξαιρετικῶς δημοσιεύονται μερικὰ Χριστουγεννιάτικα κομμάτια, ὡς εἴχαμε ἀναγγείλει. Ἀλλὰ τὰ πανηγυρικὰ φύλλα τῆς «Εὐρώπης» θὰ εἶναι τὰ δύο ἑπόμενα.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΝΤΕ ΛΑ ΜΠΟΥΓΙΕΡ

Ἦταν μιὰ φορὰ στὴ Σμύρνη, μιὰ ὀμορφονιά, ποὺ τὴ λέγανε Ἐμίρα, κ' ἦταν ξακουστὴ σ' ὅλην τὴν πόλι ὄχι τόσο γιὰ τὴν καλλονή της καὶ τὰ χρηστά της ἤθη, ὅσο γιὰ τὴν ἀδιαφορία ποὔδειχνε στοὺς ἄνδρες. Ἔλεγε πὼς κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τῆς κάνη ἐντύπωσι, καὶ δὲν πίστευε καμμιὰ ἀπ' τὶς τρέλλες ποὺ λένε πὼς ὁ ἔρως γίνεται ἀφορμὴ σὲ γιὲς καὶ παλληκάρια. Αὐτὴ δὲ γνώριζε ἄλλο αἴσθημα ἀπὸ τὴ φιλία. Καὶ τὸ αἴσθημα αὐτὸ τὸ χρωστοῦσε σὲ μιὰ γλυκειὰ καὶ χαριτωμένη φιλενάδα της, καὶ δοκίμαζε τέτοια τέρψι σ' αὐτό, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῆ ὅτι θἆταν δυνατὸν ποτὲ ἕνα ἄλλο αἴσθημα νὰ τῆς τὸ ψυχράνη. Δὲ μιλοῦσε παρὰ γιὰ τὴν Εὐφροσύνη—αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τῆς πιστῆς της φίλης—κι' ὅλη ἡ Σμύρνη δὲ μιλοῦσε παρὰ γι' αὐτὴν καὶ τὴν Εὐφροσύνη. Ὅλοι εἶχαν γιὰ παράδειγμα τὴ φιλία αὐτῶν τῶν κοριτσιῶν.

Ἡ Ἐμίρα εἶχε δύο ἐξαδέλφους ποὺ ἦταν νέοι καὶ ὡραῖοι—τόσο ὡραῖοι ὥστε ξετρέλλαιναν μὲ τὴν ὀμορφιά τους ὅλες τὶς γυναῖκες. Μὰ ἡ Ἐμίρα τοὺς ἀγαποῦσε πάντα ὅπως μιὰ ἀδελφὴ ἀγαπᾶ τοὺς ἀδελφούς της. Καὶ ἕνας ἱερέας τοῦ Ναοῦ τοῦ Διός, ποὺ ἔτυχε μιὰ μέρα νὰ πάη σπίτι της καὶ νὰ τὴ δῆ, τὴν ἀγάπησε τόσο πολὺ ὥστε νὰ τὴ ζητήση ἀπ' τὸν πατέρα της. Ἡ Ἐμίρα ἔσκασε τὰ γέλια, κι' ἔδειξε μὲ τρόπο τὴν πόρτα στὸν παπᾶ. Ἕνας γέρος ποὺ βασιζόμενος στὴ μεγάλη κοινωνική του θέσι καὶ στὰ πλούτη του, ἔλαβε τὴν ἴδια τόλμη, δὲν εἶχε καλλίτερη τύχη.

Ἔτσι θριάμβευε πάντα ἡ Ἐμίρα, κι' ὅσο κι' ἂν ὁ Μικρὸς Πτερωτὸς Θεὸς προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἐκθέση στὶς πιὸ μεγάλες δοκιμασίες, αὐτὲς δὲ χρησίμευαν παρὰ νὰ τὴν κάνουν περισσότερο ματαιόδοξη, καὶ νὰ ἐπιβεβαιώνουν τὴ φήμη πὼς ἦταν μιὰ κόρη ποὺ τὰ βέλη τοῦ ἔρωτος δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν ἀγγίσουν. Ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐραστὰς ποὺ ξετρελλάθηκαν ἀπὸ τὰ θέλγητρά της, καὶ ποὺ αὐτὴ τοὺς κορόϊδευε μὲ σαρκασμὸ καὶ σκληρότητα γιὰ τὸ σφοδρό τους πάθος, ὁ ἕνας σὲ στιγμὴ ἐρωτικῆς ἀπελπισίας διεπέρασε τὴν καρδιά του μὲ τὸ σπαθί του, στὰ πόδια της, ὁ δεύτερος ἐπῆρε τὰ μάτια του καὶ πῆγε στὸν Κρητικὸ πόλεμο, ὅπου καὶ σκοτώθηκε, κι' ὁ τρίτος πέθανε ἀπὸ μαρασμὸ κι' ἀπὸ τὴν ἀϋπνία. Μὰ ἐκεῖνος ποὺ θὰ τοὺς ἐξεδικεῖτο καὶ τοὺς τρεῖς δὲν εἶχε ἀκόμα φανῆ.

Τώρα, ὁ πλούσιος ἐκεῖνος γέρος, ποὺ ἦταν ὅσο ἀτυχὴς στὸ αἴσθημά του γι' αὐτήν, μὰ ποὺ κατώρθωσε νὰ γιατρευθῆ, γιατὶ ἦταν ἄνθρωπος μὲ κρίσι, ἔτυχε νἄχη δουλειὲς μὲ τὸν πατέρα τῆς Ἐμίρας, καὶ πήγαινε συχνὰ στὸ σπίτι της. Μιὰ μέρα πῆρε μαζύ του καὶ τὸ γυιό του, ποὺ ἦταν νέος, μὲ πρόσωπο θελκτικὸ καὶ πολὺ ἑλκυστικὸ παρουσιαστικό. Ἡ Ἐμίρα τὸν εἶδε μὲ ἐνδιαφέρο. Μὰ καθὼς ὁ νέος, μπροστὰ στὸν πατέρα του, σιωποῦσε, αὐτὴ τὸν πῆρε γιὰ κουτόν, καὶ σἂν νὰ αἰσθάνθηκε κάποια λύπη μέσα της, σἂν νὰ τὸν ἤθελε ἔξυπνο, μὲ πνεῦμα. Τὴν εἶδε καὶ μόνη ὁ νέος τὴν Ἐμίρα, καὶ μίλησε τότε ἔξυπνα καὶ ὡραῖα, μὰ ἐπειδὴ τὴν ἐκύτταξε πολὺ λίγο κι' ἀκόμα πιὸ λίγο μίλησε γιὰ τὸ ἄτομό της καὶ γιὰ τὴν ὀμορφιά της, ἀπόρησε πολὺ ἡ κόρη καὶ σἂν νὰ ἀγανάκτησε, ποὺ ἕνας νέος τόσο καθὼς πρέπει καὶ τόσο πνευματώδης δὲν ἦταν καθόλου φιλοφρονητικός. Τὸν σύστησε στὴ φίλη της, ποὺ θέλησε νὰ τὸν γνωρίση. Ὁ νέος ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἔρριξε τὰ μάτια του στὴν Εὐφροσύνη καὶ δὲν ἔπαυε νὰ τῆς λέη πόσο ὡραία ἦταν. Καὶ ἡ Ἐμίρα ἡ τόσο ἀδιάφορη, ἄρχισε νὰ ζηλεύη, κατάλαβε ὅτι ὁ Κτησιφῶν ἦταν βέβαιος γιὰ ἐκεῖνο ποὺ ἔλεγε καὶ ὅτι ὄχι μόνο ἦταν ἀρκετὰ φιλοφρονητικός, ἀλλὰ καὶ τρυφερός.

Ἀπὸ τὴ μέρα ἐκείνη ἄρχισε νὰ μὴν εἶναι πιὰ μαχυτικὴ μὲ τὴ φίλη της. Ἐπεθύμησε νὰ τοὺς δῆ μαζὺ κι' ἄλλη μιὰ φορὰ γιὰ νὰ βεβαιωθῆ, κι' ἡ δευτέρα αὐτὴ συνάντησις τὴν ἔκανε νὰ δῆ ἀκόμα καθαρώτερα ἐκεῖνο ποὺ φοβότανε καὶ ἡ ὑποψίες της μετεβλήθησαν σὲ βεβαιότητα. Ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν Εὐφροσύνη, δὲν τῆς ἀναγνωρίζει πιὰ τὶς χάρες ποὺ τόσο τὴν μάγευαν καὶ δὲ βρίσκει πιὰ καμμιὰ εὐχαρίστησι στὴ συνομιλία της. Δὲν τὴν ἀγαπᾶ πιὰ καὶ ἡ μεταβολὴ αὐτὴ τν κάνει νὰ νοιώση πὼς ὁ Ἔρως ἐπῆρε τὴ θέσι τῆς Φιλίας στὴν καρδιά της.

Ὁ Κτησιφῶν κ' ἡ Εὐφροσύνη συναντῶνται κάθε μέρα, ἀγαπῶνται, σκέπτονται νὰ παντρευτοῦν, παντρεύονται. Ἡ εἴδησις διαδίδεται σ' ὅλην τὴν πόλι. Τ' ἀκούει ἡ Ἐμίρα κι' ἡ ἀπογοήτευσις σφίγγει τὴν καρδιά της. Κρύβει τὴν ἀγάπη της, κι' ἀναζητεῖ τὴν Εὐφροσύνη γιὰ μόνη τὴν εὐχαρίστησι νὰ ξαναϊδῆ τὸν Κτησιφῶντα. Μὰ ὁ νέος αὐτὸς σύζυγος εἶναι ἀκόμα ἐρωτευμένος μὲ τὴ γυναικοῦλα του, καὶ δὲ βλέπει στὴν Ἐμίρα παρὰ τὴ φίλη ἑνὸς προσώπου, ποὺ τοῦ εἶναι τόσο ἀγαπητό. Ἡ ἄτυχη κόρη χάνει τὸν ὕπνο της, καὶ δὲ θέλει πιὰ νὰ βάλη τίποτα στὸ στόμα της. Ἀδυνατίζει, τὸ πνεῦμα της θολώνει, παίρνει τὸν ἀδερφό της γιὰ τὸν Κτησιφῶντα καὶ τοῦ μιλεῖ ὅπως σ' ἕναν ἐραστή. Βλέπει τὸ λάθος της καὶ ντρέπεται, μὰ ξαναπέφτει πάλι σὲ μεγαλείτερα λάθη καὶ δὲν ντρέπεται πιὰ...δὲν τὰ νοιώθει. Ὕστερα ἀρχίζει νὰ φοβᾶται τοὺς ἄνδρες, μὰ εἶναι πιὰ ἀργά: εἶναι τρελλή. Ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ τῆς ἐπανέρχεται τὸ λογικό, καὶ τότε κλαίει κι' ἀναστενάζει γιὰ τὴ συμφορά της. Καὶ ὅλοι οἱ νέοι τῆς Σμύρνης, ποὺ τὴν εἶδαν τόσο περήφανη καὶ τόσο ἀναίσθητη, βρίσκουν τώρα ὅτι οἱ Θεοὶ παρὰ πολὺ αὐστηρὰ τὴν ἐτιμώρησαν.

ΕΚΔΟΤΗΣ:
Ἑταιρεία ἡ «Εὐρώπη»
Γραφεῖα: Κολωνοῦ 67 α
Τυπογραφεῖα: Ρ. Παλαμήδη 4
Τηλέφωνον 30-297
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΕΥΡΩΠΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἐσωτερικοῦ .... Δρ. 200
Διὰ Τραπέζας, Δήμους, Κοινότητας καὶ Ὀργανισμοὺς » 1.000
Ἐξωτερικοῦ .... £ 1
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι ὁ στίχος .... Δρ. 5

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Συναυλίες καὶ Ρεσιτάλ

ΤΟΥ κ. Δ. Γ. ΣΑΡΙΔΗ

Ὁ κ. Καλλίμαχος, ὕστερα ἀπ' τὴ 2η Συμφωνικὴ Συναυλία ποὺ ἔλαβε μέρος ὡς σολίστας καὶ ἀπὸ τὸ ρεσιτάλ του στὰ «Ὀλύμπια», ἔδωσε τὴν περασμένη Τετάρτη, 1η Δεκεμβρίου, μιὰ ἔκτακτη συναυλία μὲ ἔργα Μπὰχ καὶ μὲ τὴ συνοδεία τῆς κ. Σπέκνερ-Γεωργιάδη στὸ κύμβαλο.

Ἔπαιξε ἑπτὰ σονάτες καὶ μιὰ σουῒτα διασκευασμένη ἀπ' αὐτὸν γιὰ τὸ φλάσυτο.

Ὅ,τι καὶ νὰ γραφτῆ εἶνε ἀδύνατο νὰ ἀποδώση τὴν ἄφθαστη τέχνη καὶ τὴν ἀνυπέρβλητη δεξιοτεχνία τοῦ μοναδικοῦ ἴσως στὸν αἰῶνα μας αὐτοῦ φλαουτίστα.

Γιατί, εἶναι γνωστό, ὅτι μὲ τὸ φλάουτο λιγοστοὶ εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ καταπιάνουνται, καὶ τοῦτο γιατὶ ἐκτὸς ποὺ ἡ φιλολογία τοῦ ὀργάνου αὐτοῦ εἶνε πολὺ φτωχή, ὅλοι οἱ φλαουτίστες περιορίζονται μόνο στὸ νὰ ἀποτελοῦνε μέρος στὶς ὀρχῆστρες καὶ δὲν ἀποφασίζουνε βέβαια νὰ εἰδικευτοῦνε σ' αὐτό, ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ ἄλλα κύρια ὄργανα, βιολί, πιάνο, βιολοντσέλλο. Ὁ Καλλίμαχος ὅμως μὲ τὴν τέχνη του, μᾶς ἀπόδειξε ὅτι στὰ χέρια του δὲν εἶνε καὶ τόσο ἄχαρο τὸ ὄργανο αὐτό, ἀπ' ἐναντίας δὲ τόσο γλυκό, πρὸ πάντων ἅμα ἐκτελοῦνται ἔργα μεγάλων κλασσικῶν, σὰν τὶς σονάτες ποὺ ἔπαιξε μὲ τὴ συνοδεία τοῦ κλαβεσέν. Ἦταν δηλαδή, σὰν νὰ παίζωνται τὴν ἐποχὴ τοῦ Μπάχ' πρὸ πάντων ἡ περιωρισμένη σάλα τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν σοῦ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ὅτι βρισκόσουν σὲ καμμιὰ μεγάλη σάλα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μὲ τοὺς προσκεκλημένους φορῶντας τὶς κάτασπρες περροῦκες καὶ τὰ λουστρινένια σκαρπίνια μὲ τὶς ψηλὲς μεταξωτὲς κάλτσες. Τέτοια ἐντύπωσι ἔδινε τὸ φλάουτο μὲ τὸ κλαβεσέν. Ἀσφαλῶς τὰ κόκαλα τοῦ Μπὰχ θὰ τρίξανε ἀπὸ εὐχαρίστησι καὶ ἡ ψυχή του θὰ φτερούγιζε μέσα στὴ θεία ἐκείνη ἀτμόσφαιρα μὲ τοὺς ἁπαλοὺς καὶ πρωτάκουστους ἤχους ποὺ βγαῖναν ἀπ' τὸ φλάουτο τοῦ Καλλίμαχου.

Ποιὸς ξέρει πότε πάλι θὰ εὐτυχήσωμε ν' ἀκούσωμε μιὰ τέτοια μυσταγωγία! Ἄλλοι σολίστες μπορεῖ νὰ μᾶς ἔλθουνε, εἴτε βιολισταὶ ἢ πιανίστες, ὅπως κάθε χρόνο, μὰ φλάουτο σὰν καὶ κεῖνο, ποτέ.

Ἡ 3η Συμφωνικὴ Συναυλία εἶχε μιὰ ἄλλη ἑλληνικὴ ἰδιοφυΐα ὡς σολίστα, τὴ δίδα Ρένα Κυριακοῦ, μιὰ πιανίστα ποὺ ἀπὸ μικρὴ ἡλικία ἔδειξε τὰ ἐξαιρετικά της χαρίσματα καὶ ὡς ἐκτελέστρια καὶ ὡς συνθέτις ἀκόμη, καὶ ἔγινε γνωστὴ καὶ στὸ ἐξωτερικό. Εἶνε δὲ μερικὰ χρόνια τώρα, ποὺ ἡ δὶς Κυριακοῦ ἐμφανίζεται ὡς σολίστ στὶς συναυλίες μας καὶ ἡ ἐμφάνισίς της ἀποτελεῖ ἕνα γεγονὸς πολὺ σημαντικὸ στὸν κύκλο τῶν μουσοφίλων, γιατὶ μὲ τὴν τέχνη της ἔχει συναρπάσει τὸ ἀκροατήριο, ὅποτε ἐμφανιστῆ.

Τὴ φορὰ ὅμως αὐτή τὸ παίξιμό της ἦταν λίγο ἀδύνατο καὶ ὄχι πολὺ χρωματισμένο, στὴν πρώτη ἐκτέλεση ἑνὸς κοντσέρτου γιὰ πιάνο τοῦ Μότσαρτ εἰς μὶ μπεμὸλ ματζόρε, τοῦ 9ου κατὰ σειράν, ποὺ φέρει τὸν ἀριθμὸ 271 στὸν κατάλογο τῶν ἔργων Μότσαρτ τοῦ Κέχελ.

Τὸ βέβαιο εἶνε ὅτι τὸ κοντσέρτο αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ δυνατά, τὰ τέλεια τοῦ Μότσαρτ, γιατὶ ἀκολουθοῦνε ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ ἄλλα 18 (27 ἐν ὅλῳ γιὰ ἕνα καὶ δυὸ πιάνα). Δὲν εἶχε τὴ χάρη καὶ τὴ λεπτότητα, τὰ δυὸ αὐτὰ ἀνυπέρβλητα προτερήματα τοῦ Μότσαρτ, καὶ ἴσως γι' αὐτὸ ἡ ἐκτέλεσίς του ἦταν λίγο ἄψυχη.

Καὶ ἀκόμα ἴσως ποὺ ἦταν πρώτη ἐκτέλεσις.

Στὴ συναυλία αὐτὴ παίχτηκαν καὶ ἄλλες πάλι πρῶτες ἐκτελέσεις, σὰν νὰ βαρέθηκε ὁ Μητρόπουλος νὰ μᾶς σερβίρη ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια.

Μιὰ συμφωνία τοῦ Λουΐτζι Μποκερίνι, τοῦ Ἰταλοῦ αὐτοῦ μουσικοῦ, ποὺ εἶνε πιὸ γνωστὸς ἀπὸ τὸ ὑπέροχο Μενουέττο του καὶ τὸ κοντσέρτο γιὰ βιολοντσέλλο.

Μὰ καὶ ἡ συμφωνία του αὐτὴ ἦταν ἕνα πραγματικὸ ἀριστουργηματάκι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὥς τὸ τέλος ξεπρόβελνε ἀπὸ μέσα ὁ Χάϋδν τόσο ποὺ ἔμοιαζε τὸ ὕφος στὸν μεγάλο αὐτὸν Γερμανὸ συνθέτη.

Ἔπειτα, τὸ ἀντάξιο τῆς 9ης Συμφωνίας τοῦ Μάλερ, ἕνα ἀτελείωτο θέμα χωρὶς ἐναλλαγὴ τόνου, μονότονο σὰν νὰ λέμε, καὶ γιομᾶτο θρῆνο καὶ ἀπελπισία...

Φαίνεται ὅτι ὁ Μητρόπουλος προσπαθεῖ λίγο-λίγο νὰ μᾶς κάνη τὴ γνωριμία καὶ τῶν νεώτερων αὐτῶν συμφωνιστῶν καὶ ἀρχίζει μὲ τὰ ἀντάξια, ποὺ ἔχουνε μέσα κάποια δόσι ρωμαντισμοῦ, γιὰ νὰ μᾶς παρουσιάση ἔπειτα καὶ ὁλόκληρα τὰ κολοσσιαῖα αὐτὰ ἔργα, γιὰ νὰ μὴ μᾶς φανοῦνε πολὺ δυσκολοχώνευτα ἔτσι διὰ μιᾶς. Αὐτὸ ὅμως θὰ ἔπρεπε νὰ γίνεται σὲ ἀραιότερα διαστήματα καὶ ὄχι τόσο συχνά.

Στὴν περασμένη συμφωνία εἶχε Μάλερ, προχτὲς πάλι Μάλερ, καὶ αὔριο ἴσως ξανὰ τὸ ἴδιο.

Δόθηκαν τρεῖς συναυλίες καὶ μιὰ λαϊκὴ καὶ ἀκόμη δὲν ἀκούστηκε ὁ Μπετόβεν ἢ ὁ Σοῦμπερτ ἢ ὁ Μπράμς.

Μόνο ἡ Συμφωνία τοῦ Σοῦμαν δὲν ἦταν πρώτη ἐκτέλεσις.

Ἡ τρίτη αὐτὴ ἀπ' τὶς τέσσερες συμφωνίες, ποὺ λέγεται καὶ «Συμφωνία τοῦ Ρήνου», εἶνε ἀπὸ τὰ πιὸ δυνατὰ ἔργα τοῦ ὑπερρωμαντικοῦ αὐτοῦ συνθέτη.

Τὴν ἔχει ἀφιερωμένη στὸν πανέμορφο Ρῆνο, ποὺ τόσο πολὺ τὸν ἐγοήτευσε.

Ὅλα τὰ συμφωνικὰ ἔργα τοῦ προτελευταίου αὐτοῦ ὑπέρμαχου τοῦ κλασσικισμοῦ, εἶνε ἀνεπηρέαστα ἀπὸ ἄλλους μεγάλους σὰν καὶ αὐτὸν μουσικούς, ὅπως οἱ πρόγονοί του κλασσικοί, ποὺ λίγο-πολὺ ὁ ἕνας τραβοῦσε τὸν ἄλλον. Τὸ μοναδικό του κοντσέρτο γιὰ πιάνο καὶ ὀρχῆστρα, ποὺ ὡς πρώτη ἐκτελέστρια εἶχε τὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα, τὴν περίφημη πιανίστα Κλάρα Βείκ, εἶνε κάτι τὸ ξεχωριστὸ ἀνάμεσα στὰ τόσα κοντσέρτα πιάνου ποὺ ἔχουν γραφτεῖ ἀπὸ τόσους, μὲ τὴ θαυμασία συνδιάλεξη τοῦ πιάνου μὲ τὴν ὀρχήστρα στὸ β΄ μέρος.

Ἐπίσης τὸ μοναδικὸ κοντσέρτο γιὰ βιολοντσέλλο εἶνε καὶ τοῦτο ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ ἰδιόρρυθμα συμφωνικὰ ἔργα τοῦ εἴδους. Μόνο τὸ κοντσέρτο του γιὰ βιολὶ ἔμεινε ἄγνωστο μέχρι σήμερα. Τὸ ἔργο αὐτὸ ὁ Σοῦμαν τὸ χάρισε στὸ διάσημο βιολιστὴ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ φίλο του Γιοάχειμ, ποὺ τὸ πρωτόπαιξε τότε. Ὕστερα, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Γιοάχειμ, τὸ εἶχαν δωρήσει στὴν Κρατικὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Βερολίνου μὲ τὸν ἀπαράβατο ὅρο νὰ ἐκτελεστῆ μετὰ ἑκατὸ χρόνια ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ συνθέτη, δηλαδὴ στὰ 1956. Ὁ Γερμανὸς ὅμως ἐκδότης Βίλελμ Στρέκερ κατώρθωσε νὰ πείση τοὺς κληρονόμους τόσο τοῦ Σοῦμαν, ὅσο καὶ τοῦ Γιοάχειμ, καὶ ἔτσι πρὸ ἑβδομάδων εἶδε καὶ αὐτὸ τὸ φῶς δημοσιότητα σὲ μιὰ συναυλία στὸ Βερολῖνο, μὲ σολίστα τὸ διάσημο βιολιστὴ Γεώργιο Κούλενκαμπφ, ποὺ εἴχαμε τὸ εὐτύχημα νὰ τὸν ἀκούσωμε πρόπερσι σὲ μιὰ συναυλία στὰ Ὀλύμπια.

Εἶνε ἑπόμενο λοιπὸν τώρα ὅλοι οἱ σημαντικοὶ βιολισταὶ τῆς Εὐρώπης νὰ τὸ μάθουν καὶ νὰ τὸ συμπεριλάβουν στὸ ρεπερτόριό τους, καθὸ καινούργιο ἔργο καὶ νὰ τὸ ἀκούσωμε καὶ ἐμεῖς σὲ καμμιὰ συναυλία ἐδῶ.

Δ. Γ. ΣΑΡΙΔΗΣ

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ
ΣΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Οἱ ἐπαρχιακοὶ θίασοι, ἂν κι' ἐκεῖ ὁ κινηματογράφος τἄχει κάνει γῆς μαδιαμ.... κατορθώνουν καὶ δουλεύουν καλά!

—Στὴν Πάτρα ἔκανε χρυσὲς δουλειὲς ὁ θίασος Ἀνδρεάδη

—Ἐπραγματοποίησε...λένε οἱ γνωρίζοντες— μέντια 10 χιλιάδων δραχμῶν.

—Ἂν εἶνε ἀληθινό, ὅσο καὶ νἄχη ἁλάτι θεατρικὸ ἡ πληροφορία, εἶναι θαῦμα αὐτὸ ποὺ γίνεται.

—Τώρα ὁ θίασος παίζει στὴν Κέρκυρα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀναχωρεῖ διὰ Πάτρας ὁ θίασος Κοφινιώνη—Πάολας—Στυλιανοπούλου.

—Ὁ κ. Λοβέρδος ὁ θεατρώνης Πατρῶν τὴν ἔχει ἐφέτος γιὰ καλά.

—Μετὰ τὸ σουξὲ τῆς Ἀνδρεάδου θὰ ἔχη καὶ «δεύτερο» φετεινὸ μὲ τὸν ἄνω θίασο.

—Ἄλλος ἕνας μουσικὸς θίασος γίνεται... σκαρώνεται ἀπὸ τὸν κ. Ἀρνιάτωφ καὶ τὴν Νίτσα Φιλοσόφου.

—Κι' αὐτὸς γιὰ τὶς ἐπαρχίες.

—Ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ὁ θίασος Ξύδη ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν διελύθη ἀλλὰ ἐργάζεται 12 μῆνες τὸ χρόνο, πλουτιζόμενος μὲ νέα πρόσωπα φεύγει κι' αὐτός.

—Γιορτὲς ἐγγίζουν γὰρ καὶ ἡ ἐπαρχία, ἔχει πολὺ ψωμί!

—Ἡ Κρββατὰ μὲ τὸν Πατρίκιο ὅπου καὶ νὰ πᾶνε ἐργάζονται πολὺ ἱκανοποιητικά.

—Ἕνας ἄλλος πρώτης τάξεως ἐπαρχιακὸς θίασος πρόζας δουλεύει πολὺ καλά.

—Ὁ θίασος Ἄννας Λώρη.

—Ὅπου καὶ νὰ πῆγε δούλεψε καὶ ἄφησε ἄριστες ἐντυπώσεις.

—Ἔχει πρόσωπα πολὺ πολὺ γνωστὰ καλοὺς ἐργάτες τῆς σκηνῆς καὶ βγάζει πολὺ καθαρὴ δουλειά.

—Ὁ κ. Γ. Κουκουλής, ὁ κ. Μαυρίδης, ὁ κ. Κροντηρᾶς ὁ κ. Ι. Δούκας ὁ κ. Ἄγγ. Εὐστάθιου ὁ κ. Κορασίδης, ὁ κ. Οἰκονομίδης, κ.λ.π.

—Ἀπὸ γυναικεῖο προσωπικό, ἐκτὸς τῆς κ. Λώρη, ἡ κ. Κατίνα Ἀποστολίδου, ἡ ἐξαιρετικὴ καρατερίστα κ. Λόλα Φιλιππίδου καὶ ἡ νεαρὰ κ. Δούκα.

—Τὰ τουρνέ τους ἦταν μέχρι τῆς [illegible]γμῆς, Χαλκίδα, Βόλος, Λάρισσα, Αἰκατερίνη, [illegible] καὶ πάλι Βόλος γιὰ τὶς γιορτές.

—Μετὰ θὰ πᾶνε στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ὕστερα θὰ πάρουνε μοιραίως τὰ ἀνηφορέϊκα... ποὺ λένε καὶ στὸ θέατρο.

—Ὁ ὑποφαινόμενος παρηκολούθησε κάμποσες παραστάσεις τους στὴ Λάρισα καὶ τόσο ἄριστο σύνολο εἶδε ποὺ νόμισε πὼς βρισκότανε σὲ ἀθηναϊκὸ θέατρο!

—Χωρὶς ὑπερβολή.....

—Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ Λαρίσσης ἂς ποῦμε καὶ δυὸ λόγια γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴ κίνησί της.

—Τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἐδόθη στὸ Λαρισαϊκὸ «Μετροπόλιταν» -ὁ «Πάλλας» δηλαδὴ μιὰ ἔξτρα συναυλία ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.

—Τὴν εἶχε διοργανώσει ὁ Δήμαρχος καὶ ὁ Μητροπολίτης Λαρίσης.

—Ἔπιασε σαράντα χιλιάδες δραχμές. Ρεκὸρ γιὰ τὴν ἐπαρχία.

—Τὴν Κυριακὴ ἡ Χορῳδία Λαρίσης ἔφυγε καὶ πῆγε στὸ Βόλο μαζὺ μὲ τοὺς ἐκδρομεῖς καὶ ἔδωσε ἐκεῖ συναυλία.

—Τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ στὴ Λάρισα θὰ γίνη ἕνα σπάνιο ρεσιτάλ.

—Ὁ Ἐπιτροπάκης καὶ ἡ σύζυγός του κ. Ἀλίκη Βίτσου θὰ τραγουδήσουν τὸ πρωῒ στὸ «Πάλλας».

—Περνοῦν ἀπὸ τὴ Λάρισα πᾶνε Βόλο—Θεσσαλονίκη καὶ ὕστερα ξαναγυρίζουν στὴν Ἀθήνα νὰ τὴν ἀποχαιρετήσουν γιὰ πολὺ καιρὸ μὲ μιὰ τελευταία μελοδραματικὴ παράστασι.

—Φεύγουν ὅπως ἔγραψα καὶ στὸ περασμένο φύλλο γιὰ τὴν Ἀμερική.

—Πότε θὰ γυρίσουν ὁ Θεὸς καί.... τὸ σουξὲ τους τὸ ξέρει.

—Στὴ Λάρισα ὑπάρχει ἕνα πρώτης τάξεως Ὠδεῖο... τὸ Δημοτικό.

—Διευθύνεται ἀπὸ μιὰ πραγματικὴ καλλιτέχνιδα, τὴν δίδα Πιπίνα Κρόελ, ποὺ ἔχει ἀφιερώσει ὅλη της τὴ ζωὴ γιὰ τὴν μουσικὴ ἀνάδειξι τοῦ τόπου της. Μπράβο της....

—Ἐπίσης ὑπάρχει καὶ χορῳδία τὴν ὁποίαν διευθύνει ὁ δραστήριος κ. Νέμετ.

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

□□□

ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΑΛΛΟ

—Ὁ Πύρπασος, ὁ συμπαθὴς αὐτὸς νέος ποιητής, θὰ δώση ρεσιτὰλ ἀπαγγελίας.

—Τὴν ἔχει ὁρίσει γιὰ τὶς 29 τοῦ μηνός, στὶς 7 μ. μ. στὸ θέατρο Ἀλίκης.

—Ὁ Πύρπασος θ' ἀπαγγείλη τὰ τελευταῖα του τραγούδια ποὺ εἶναι ὡραιότατα.

—Ἐπίσης ἡ βασίλισσα τῶν δίσκων Ἑλένη ντε Ροζέ, Χρυσοῦλα Στίνη καὶ Σοῦλα Μακρῆ καὶ ὁ τενόρος Κορώνης θὰ τραγουδήσουν τὰ τελευταῖα σουξὲ τοῦ Πύρπασου. «Μὴν κλαῖς», «Γιατὶ νὰ κλαῖς», «Κανεὶς δὲν βρῆκα νὰ σοῦ μοιάζη» κ. λ. π.

—Στὸ πιάνο θὰ συνοδεύση ὁ κ. Ταρτσίνι.

—Εἰσιτήρια πωλοῦνται ἐντὸς τοῦ ἐκδοτικοῦ μουσικοῦ οἴκου Μιχ. Κωνσταντινίδη (Στοὰ Φέξη), Γρ. Κωνσταντινίδη (ὁδὸς Ἀρσακείου) καὶ Ἀνδρεάδη Νάκου (Χαρ. Τρικούπη 2).

ΑΣ ΦΡΟΝΤΙΣΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τὸ Σχολικὸ Θέατρο

ΤΟΥ κ. Ζ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἱδρύθη, λοιπόν, τὸ Βασιλικὸν θέατρον, χάρις σὲ μιὰ καλὴ διάθεσι εἴτε ἀπὸ κάποια τύχη. Ἔγιναν συζητήσεις, ἐγράφησαν ἄρθρα, ἀντηλλάγησαν γνῶμαι εἰδικῶν καὶ μὴ διὰ τὴν ἵδρυσιν καὶ ἐθνικοῦ Μελοδράματος. Ἐρρίφθη ὅμως καὶ μία ἰδέα ποὺ ἀμέσως ἐπραγματοποιήθη διὰ τῆς δημιουργίας τοῦ «Μορφωτικοῦ Κινηματογράφου» χάριν τῶν μαθητῶν. Διὰ τὸ Παιδικὸν ὅμως θέατρον δὲν ἔγινε οὔτε λόγος ἢ μᾶλλον ἕνας σοβαρὸς λόγος ἔγινε στὸ Πανθεατρικὸ Συνέδριο καὶ τὸ πρᾶγμα λησμονήθηκε. Καὶ τοῦτο ὄχι γιατὶ δὲν εὑρέθηκαν οἱ ὑποστηρικταὶ τῆς ἰδέας αὐτῆς, καὶ διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν παιδιῶν, ἀλλὰ γιατὶ ἐμφανίστηκαν καὶ οἱ καθυστερημένοι πολέμιοι τοῦ εἴδους αὐτοῦ τῆς παιδικῆς ψυχαγωγίας.

Ἀλλά, ἐπειδὴ δὲν εἶνε εὔκολο σήμερα νὰ διατεθῆ ἕνα κονδύλιο γιὰ τὴν ἐπιχορήγησι παρομοίου ὀργανισμοῦ, ὅπως ἔγινε διὰ τὸν Μορφωτικὸ Κινηματογράφο, ἡ ἰδέα τοῦ Παιδικοῦ θεάτρου εἰς τὴν Ἑλλάδα περιωρίσθη εἰς τὴν καθαρῶς μαθητικὴ καλλιτεχνικὴ διάθεσι καὶ παρέμεινε κυρίως ὡς Σχολικὸν θέατρον. Τοῦτο δὲ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ὀφείλεται κυρίως εἰς τοὺς δημοδιδασκάλους ποὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον γνωρίζουν ἀπὸ τὴν πρᾶξι, ποίου εἴδους παιδαγωγικὴ πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται στὰ παιδιά. Διότι πάντα ὁ μαθητὴς ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ψυχρὰ καὶ ἐπιβλητικὴ αἴθουσα τῆς παραδόσεως, ἐζήτησε καὶ τὴν τέρψι ἀπὸ τὸν διδάσκαλό του. Καὶ τότε ἀνοίγει μεταξύ των, μιὰ παρένθεσις, μέσα στὴν ὁποίαν, δάσκαλος καὶ μαθητής, γίνονται λίγο φίλοι, λίγο συνεργάται, ἀλλὰ πάντοτε λιγώτερο ξένοι ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλο. Καὶ οἱ δύο, ἀφοσιωμένοι στὴν ἀσχολία των αὐτήν, προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν κάτι τὸ καλλίτερο.

Ἀλλὰ γιατὶ νὰ μὴ λειτουργήση καὶ ἡ «Παιδικὴ Σκηνή;»

Ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα,—τὸ γνωρίζομεν καλὰ—ὅτι ὑπάρχουν πάρα πολλὰ παιδιά, ποὺ ἢ δὲν πηγαίνουν στὸ θέατρο ἢ δὲν ξεύρουν πῶς εἶνε καὶ τί γίνεται μέσα ἐκεῖ. Ὅμως ὑπάρχουν καὶ πολλὰ παιδιὰ ποὺ πηγαίνουν στὸν κινηματογράφο ὅταν τὸ ἔργο συμβαίνει νὰ εἶνε «κατάλληλον καὶ δι' ἀνηλίκους». Κοντὰ στὰ παιδιὰ αὐτὰ ὑπάρχουν καὶ δάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐννοήσει καλλίτερα τὴν ὠφέλιμη πλευρὴ τοῦ θεάτρου, ποὺ εἶνε ὅμως γι' αὐτοὺς μιὰ ἀνάμνησις ἢ ἕνας καλλιτεχνικὸς πόθος. Καὶ ἡ σκέψις τῶν αἰσθηματιῶν αὐτῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν στρέφεται πρὸς τὰ κλασσικὰ μας ἔργα, μὲ τὰ ὁποῖα προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν μιὰ καλλιτεχνικὴ ἀτμόσφαιρα εἰς τὸν μαθητόκοσμό τους. Ἀλλὰ ἡ «Ἀντιγόνη» καὶ ἡ «Ἄλκιστη» καὶ ἡ «Ἰφιγένεια» δὲν εἶνε δυστυχῶς, ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται στὰ παιδιὰ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου. Ἴσως νὰ εἶνε καὶ πολὺ πρόωρος, ἀλλὰ πάντως τολμηρὰ καὶ συνεπῶς ἀξιέπαινος προσπάθεια.

Βρέθηκαν ὅμως ἔργα, τὰ ὁποῖα πρῶτος εἰσήγαγεν ὁ κ. Γρ. Ξενόπουλος, ἔργα πρόζας ποὺ παίχθηκαν καὶ ξαναπαίχθηκαν εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τοῦ κράτους, δημόσια καὶ ἰδιωτικά, καὶ ποὺ προσέφεραν κατ' αὐτὸ τὸν τρόπον μιὰ καλῶς ἐννοουμένη παιδικὴ ψυχαγωγία εἰς τοὺς μαθητάς των. Καὶ ἐγράφησαν ἔργα μουσικά, μὲ τὴν μορφὴ τῆς Παιδικῆς ὀπερέττας, τὰ ὁποῖα ἐπίσης ἔδωσαν νέα τροφή, τὴν καλλίτερη νομίζω, τερπνὴν ἀλλὰ καὶ ὠφελιμώτερη ἴσως, εἰς τὸ Σχολικὸ θέατρο.

Τί καλλίτερο, ἑπομένως, θὰ ἠμποροῦσε νὰ προσφερθῆ στὴν παιδικὴ ἡλικία διὰ νὰ διασκεδάζη εἴτε κατὰ τὰς σχολικὰς ἑορτάς, εἴτε κατὰ τὰς διακοπάς της; Ὁ κινηματογράφος εἶνε, βέβαια, καλός, ἀλλὰ ὅταν πολυσυχνάζουν τὰ ἄθῷα αὐτὰ μικρὰ εἰς αὐτόν, λέγουν οἱ ἐπιστήμονες, μαθαίνουν τὸν δρόμον πρὸς τὸν ὀφθαλμίατρο καὶ προμηθεύονται γυαλιά. Τὰ σπόρ, ἡ μπάλλα καὶ μερικὰ ἄλλαι παιγνίδια εἶνε θαυμάσαι, διὰ τὴν διάπλασι τοῦ σώματος. Ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ ἡ πλευρῖτις, καμμιὰ ἐξάρθρωσις, εἶπαν οἱ γιατροί, ἀφίνει πικρὰ ἀνάμνησι τῆς παιδικῆς ἀσχολίας ὅταν αὐτὴ γίνεται χωρὶς ἐπίβλεψιν. Ἐνῷ εἰς τὸ σχολεῖον, μιὰ θεατρικὴ ἑορτὴ τῶν παιδιῶν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ δασκάλου ἔχει νὰ προσφέρη τόσα πράγματα στὴν ἁπαλὴ παιδικὴ ψυχή! Μαζὺ μὲ τὸ ἠθικὸ κέρδος καὶ τὸ καλλιτεχνικό.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ Γερμανὸς ἠθοποιὸς καὶ θεατρικὸς συγγραφεὺς Ὄσκαρ Ἐμπελσμάχερ, ποὺ ἵδρυσε στὴν Φραγκφούρτην τὸ πρῶτον παιδικὸ θεατρικὸ σχολεῖο, πῆγε εἰς τὸ Λονδῖνον μὲ σκοπὸ νὰ ἱδρύση καὶ ἐκεῖ παρόμοια ὀργάνωσι, γνωρίζοντας ὅτι, ἡ πίστι τῶν Εὐρωπαίων εἰς τὸ θέατρο, παραμένει ἐπὶ αἰῶνας ἱερά, γιατὶ τὸ θεωροῦν ὡς ἀναπόσπαστο μέρος τῆς παιδείας καὶ τῆς πνευματικῆς καλλιεργείας.

Ἔχω μελετήσει ἄρθρα τοῦ ἀπὸ τοὺς καλλίτερους παιδαγωγούς μας καὶ καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἐξαρχοπούλου, ποὺ ἀναγνωρίζει τοὺς σκοπούς, ἀλλὰ καὶ τὸ πρακτικὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παιδικοῦ θεάτρου ἐπὶ τῶν μικρῶν ἐρασιτεχνῶν καὶ θεατῶν. Καὶ πρέπει νὰ παραδεχθῶ ὅτι αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ γνῶμαι τοῦ κ. καθηγητοῦ ποὺ ἐδημιουργήθηκαν πολλὲς φορές, ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἄλλων δασκάλων στὴν καλλιτεχνικὴ αὐτὴν προσπάθεια ὅπως ἀντελήφθην καὶ ὁ ἴδιος. Ἐπιθεωρητὴς ἀκόμη τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, εἶχε κάποτε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς δείξη τὴν ἀπόστασι ποὺ χωρίζει τὶς θεωρητικὲς δοξασίες, μερικῶν ἀπὸ τοὺς σοφοὺς πολεμίους τῆς ἰδέας τοῦ Σχολικοῦ θεάτρου ἀπὸ τὴν ἁπλῆ πρᾶξιν ποὺ προβάλλει ἐμπρὸς στὰ μάτια τοῦ δασκάλου ποὺ βρίσκεται σὲ ἄμεσο ἐπαφὴ μὲ τοὺς μαθητάς: «Καὶ ἐνῷ, μᾶς λέγει, προσέρχεται ἀπὸ τὴν Εὐρώπη καὶ προσαρμόζεται ἄριστα εἰς τὰ Ἑλληνόπουλα, ἀφοῦ εἰς τὸν τόπον των ἐγεννήθη τὸ θέατρον ὅπως διδάσκονται ἢ θὰ διδαχθοῦν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ των τοῦ Γυμνασίου, δὲν εὑρίσκει ἐμπνευστάς, ἔδαφος ὅμως καὶ καλλιεργηταὶ ὑπὸ τὸν Ἑλληνικὸν οὐρανὸν ὑπάρχουν, δόξα τῷ τῷ Θεῷ ἐν ἀφθονίᾳ. Ὅσοι πάλι ἀπὸ αὐτοὺς κινοῦνται, διότι ἐκτιμοῦν τὰς σκέψεις τοῦ κ. Ἐξαρχοπούλου νομίζω, τελειώνει ὁ κ. ἐπιθεωρητής, ὅτι προσφέρουν τὴν πιὸ κατάλληλο πνευματικὴ τροφὴ καὶ καλλιτεχνικὴ διαπαιδαγώγησι εἰς τὴν σπουδάζουσα νεολαία».

Πῶς, λοιπόν, νὰ λησμονήσουμε μερικὲς σχολικὲς θεατρικὲς παραστάσεις ποὺ ἐδόθησαν, ἀπὸ πολλὰ βέβαια σχολεῖα καὶ μάλιστα ἰδιωτικά, καὶ ποὺ κατώρθωσαν νὰ ἐξυψώσουν τὸ σχολικὸ αὐτὸ εἶδος σὲ μιὰ ἀπὸ σκηνῆς, θὰ ἐλέγαμε, διδασκαλίαν μὲ θέμα, π.χ. τὴν Ἱστορία τοῦ Ἑλληνισμοῦ; Διότι ἐπαίχθη πράγματι ἡ σχολικὴ θεατρικὴ ἐπιθεώρησις μὲ τὸν τίτλο: «Χαῖρε, Χαῖρ' Ἐλευθεριά», ποὺ οἱ ἥρωες της εἶνε μερικὰ ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ μυθολογίας κατὰ διαφόρους ἐποχάς καὶ οἱ μαθηταί, ὅπως μὲ ἐβεβαίωσαν ἡ διευθύντρια ἑνὸς σχολείου καὶ ὁ καθηγητὴς τῆς φιλολογίας, ἔπειτα ἀπὸ τὴν παράστασι ἐγνώριζαν ἴσως καλλίτερα τὴν ἱστορία τοῦ Ἔθνους καὶ ἀπὸ τὰ ὅσα ἐδιδάσκοντο εἰς τὴν αἴθουσα τῆς παραδόσεως.

Μὲ αὐτὰς, λοιπὸν τὰς βάσεις ἂς ἐνισχυθῆ τὸ Σχολικὸ θέατρο, καὶ ἂς μὴ ὑποστηριχθῆ καὶ ἡ ἵδρυσις ἑνὸς Παιδικοῦ θεατρικοῦ ὀργανισμοῦ.

Ζ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Χριστούγεννα στὴ Βόρειο Ἤπειρο μαζὺ μὲ τὸν ὑποστράτηγο κ. Νικόλαο Τσίπουρα, τότε ὑπολοχαγὸ κι' ἀρχηγὸ τῶν ἐθελοντικῶν σωμάτων.

Οἱ ἐπιχειρήσεις ἔδιναν κ' ἔπαιρναν. Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ νικηταὶ καὶ ἀρχηγὸς τῶν Ἀλβανῶν ἦταν ὁ γενναῖος Κιανήμπεης Στάργια.

Κεῖνες τὶς ἡμέρες αἱ δυνάμεις τῆς αὐτονόμου Ἠπείρου ἐπετέθησαν κατὰ τῶν ἀντιπάλων στὸ χωριὸ Σάλεσι, στὴν ἀριστερὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Λάγκαρι Λαγκαρίτσα.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ σφοδρὰ μάχη, κατετροπώθησαν οἱ Ἀλβανοὶ καὶ ἐφονεύθη καὶ ὁ ἀρχηγός τους Κιανήμπεη Σταργία.

Ὁ πανικὸς τοῦ ἐχθροῦ ἦταν τόσος, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ μεταδοθῆ καὶ σ' αὐτὴ ἀκόμα τὴν Κορυτσᾶ. Ματαίως προσπάθησε νὰ ἀνασυντάξη τὸν ἀντίπαλο στρατὸ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Κιανήμπεη ὁ Ὀλλανδὸς ἀξιωματικὸς Βάρχηστ, ποὺ ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν του. Ὁ πανικὸς κυριαρχοῦσε καὶ ἐπετείνετο, γιατὶ ὁ στρατὸς τῆς Αὐτονόμου Ἠπείρου κατεδίωκε κατὰ πόδας τὸν ἐχθρὸ καὶ ἐκυρίευσε ὅλα τὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας Κορυτσᾶς.

Ἔτσι ὁ στρατὸς τῆς Β. Ἠπείρου ἔφθασε στὰ χωρία Σελένιτσα καὶ Κίναμη, ἀλλὰ ἀπὸ τὶς κακουχίες ποὺ ὑπέστη καταδιώκοντας τὸν ἐχθρὸ καὶ ἀκόμη ἀπὸ τὸν φόβο ὅτι προχώρησε πάρα πολὺ στὰ ἐνδότερα τῆς χώρας ποὺ πολεμοῦσε καὶ ἦταν δυνατὸ νὰ πλευροκοπηθῆ, κατελήφθη ἀπὸ ἕνα ἀδικαιολόγητο πανικὸ καὶ ἄρχισε νὰ μὴν ὑπακούῃ στὶς διαταγὲς τοῦ ἀρχηγοῦ του, ποὺ καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ἔδειξε τόσο ψυχικὸ σθένος, ὥστε τέλος κατώρθωσε νὰ ἐπιβάλη τὴν πειθαρχία καὶ νὰ ἡγηθῆ πάλι τοῦ τμήματός του, ποὺ τόσο τὸν ἀγάπησε καὶ ποὺ τώρα ἦταν πειθαρχικὸ σ' αὐτόν.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Ἀλβανοί, μετὰ τόσες ἀλλεπάλληλες ἀποτυχίες, ἐξήτησαν ἀνακωχήν, ἡ δὲ αὐτόνομος Κυβέρνησις διέταξε τὸ στρατό μας νὰ σταματήσῃ τὶς ἐχθροπραξίες καὶ τὸ διοικητὴ κ. Τσίπουρα ν' ἀναμένῃ τὸν ἀντιπρόσωπο τῶν ἀντιπάλων, ποὺ θὰ ἐρχόνταν νὰ ὑποβάλη τὰς προτάσεις τῆς Κυβερνήσεώς του.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ φανῆ ὁ ἀρχηγός!!

Ἐπὶ τέλους τὴν πέμπτη ἡμέρα ἔφθασε μία ὁμάδα ἀπὸ δέκα Ἀλβανούς, ποὺ εἶχαν ὑψώσει λευκὴ σημαία κ' ἐσταμάτησε σὲ λίγη ἀπόστασι ἀπὸ τὸν στρατὸ τῶν Βορειοηπειρωτῶν. Τότε ὁ ἀρχηγὸς κ. Ν. Τσίπουρας μὲ μερικοὺς ἀξιωματικοὺς ποὺ περίμεναν αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι, πῆρε ἀξιωματικοὺς καὶ ὁπλίτας καὶ ἐπῆγε πρὸς συνάντησί τους. Μόλις ἔφθασαν στὸ ἀλβανικὸ ἀπόσπασμα εἶδαν ὅτι ἐπὶ κεφαλῆς του ἦτο ὁ Ὀλλανδὸς ἀξιωματικὸς Βέρχηστ. Οἱ δύο ἀρχηγοὶ ἐχαιρετίσθησαν ἐγκάρδια καὶ ἄρχισαν τὴν συνομιλία των ἐπὶ τῶν διαπραγματεύσεων τῆς εἰρήνης. Ὁ Βέρχηστ ζήτησε τὴν ἀπόδοσι τῆς ἐπαρχίας Κολωνίας μὲ τὴν πρωτεύουσά της.

—Αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ, ἀπάντησε ὁ Τσίπουρας.

—Μὰ ἐσεῖς ἐφύγατε καὶ τὴν ἀφήσατε, παρετήρησε ὁ Βέρχηστ.

Καὶ ὁ κ. Τσίπουρας:

—Ἔχετε μεγάλο λάθος, κύριε συνάδελφε. Αὐτὸ ἦταν ἕνα στρατηγικὸ κόλπο. Ἀπόδειξις ὅτι δὲν τὴν καταλάβατε. Γιατὶ ἂν ἐπιχειρούσατε δὲν θὰ εἶχα τὴν τιμὴ αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ συνομιλῶ μαζύ σας.

Ἦταν τόσο πειστικὰ τὰ λόγια τοῦ γενναοίυ Ἕλληνος ἀξιωματικοῦ, ποὺ ὁ Ὀλλανδὸς συνάδελφός του ἔπεσε στὴ φάκα.

—Εἴδατε ὅμως ποὺ τὸ κατάλαβα, ἀπήντησε γελαστός, καὶ δὲν ἔπεσα στὴν παγίδα σας;!!

Καὶ ὁ ἀξιωματικὸς Γ. Μελαδάκης, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς ὁπλαρχηγούς, ποὺ ἦταν παρών, δὲν κρατήθηκε κ' εἶπε στὸν ἀρχηγό του κλείνοντας τὸ μάτι του σύγχρονα:

—Δὲν σᾶς τὄλεγα ἐγὼ πὼς δὲν θὰ πιάσῃ τὸ κόλπο μας;

Ὅλοι ὅμως συγκρατηθήκανε καὶ δὲ γέλασαν.

Ὁ Βέρχηστ, ποὺ δέχτηκε ἀδιαμαρτύρητα τοὺς ὅρους τοῦ Τσίπουρα, ἔπρεπε νὰ μὴ καταλάβῃ τίποτα, ὅπως καὶ δὲν κατάλαβε κι' ἔτσι ἡ συζήτησι κατέληξε στὸ νὰ δεχθῆ τὰς ἀπόψεις τοῦ κ. Τσίπουρα.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΓΑΜΟΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Χωριάτικη ἠθογραφία τοῦ παληοῦ καιροῦ

Γίνεται γάμος στὸ χωριό.

Ὁ προὔχοντας, ὁ κὺρ Θύμιος, παντρεύει τὴν κόρη του «Ἄρτεμι», τὴν ὤμορφη μαυρομάτα, τὴν πρώτη νοικοκυρὰ τοῦ χωριοῦ, τὴν πρώτη στὴν προῖκα καὶ στὰ γράμματα καὶ στὴ χάρι.

Μὰ κουράστηκε ἀρκετὰ ὁ κὺρ Θύμιος νὰ βρῆ τὸν κατάλληλο γαμπρό, γιατὶ — «τὸ σήμερος ἡμέρα, ἄνθρωπο βλέπεις καὶ γνώμη δὲν ξέρει!».

Εἶναι καὶ λίγο ζώρικος ὁ κὺρ Θύμιος καὶ δύσκολος στὴν ἐκλογή.

Γι' αὐτὸ δὲν δέχτηκε νὰ συμπεθεριάση μήτε μὲ τὸν Κώστα τὸ Χαρῖτο — ποὺ ὁ γυιός του, ὁ Νικολός, ὁ μεγάλος χτηματίας, λιγουρευότανε μῆνες καὶ μῆνες γιὰ τὴν ὤμορφη τὴν Ἄρτεμι, μήτε μὲ τὸν Γάκη τὸν Μπιχλιμπίδη, τὸ γυιὸ τοῦ πρώην βουλευτῆ Μπιχλιμπίδη, μὲ τὸ τρανὸ τὸ κόμμα — τὸ Μπιχλιμπιδέϊκο, ἂν ἔχετε ἀκούσει καὶ τὸ μεγάλο σπίτι στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ· — κι' ἂς ἤτανε καὶ μεγάλος ἐπιστήμονας κι' ἂς σπούδαξε καὶ νομικὰ στὴν Ἀθήνα ἐπὶ δέκα πέντε χρόνια φοιτητὴς ὁ ἀθεόφοβος καὶ ὄχι τέσσερα-πέντε ὅπως ἄλλοι!

Δὲν ἤθελε νὰ κάνῃ γαμπρό, μήτε ἐπιστήμονα — ξανοιγμένο πολὺ καὶ ἄνθρωπο ...πετσωμένο — μήτε καὶ ἀγράμματο, ἔστω καὶ πολὺ πλούσιο.

Καταλαβαίνετε λοιπὸν τὸ λόγο, ποὺ προτίμησε νὰ βάλη σώγαμπρο στὸ σπίτι του, τὸν Παντελῆ, τὸ γυιὸ τῆς χήρας τοῦ γιατροῦ, ἕνα καλοδεμένο παλληκάρι, ἐμπορευόμενο, μὲ καλὴ καρδιὰ καὶ ἀρκετὴ περιουσία. Αὐτὸ ν' ἀκούεται!...

Ὁ Παντελῆς, ἅμα ἀποφασίσθηκε ὁ γάμος, θέλησε νὰ τὸν στεφανώσῃ ὁ καλός του φίλος Εὐριπίδης Πριάμενος, δάσκαλος στὸ χωριό, ἕνα παιδὶ νοικοκυρεμένο καὶ ...πολὺ προνοητικὸ — ἀφοῦ δὲν ἄφινε τὴν ὀμπρέλλα ἀπὸ τὸ χέρι μήτε ὅταν ἀκόμη, ντάλλα καλοκαῖρι, σπάζει ὁ ἥλιος τὸ τζίτζηρα.

Ὁ κὺρ Εὐριπίδης μὲ τὄνομα, ἤτανε παιδὶ πολὺ σοβαρὸ καὶ τὸ πιὸ γραμματισμένο σ' ὅλη τὴν ἐπαρχία καὶ μήτε ἐχαρτόπαιζε, μήτε κάπνιζε, μήτε ἔπινε καφέ, καὶ πιοτά, μήτε ἀγαποῦσε νὰ κορτάρῃ μὲ τὶς δασκάλες καὶ τὶς ἄλλες κοπέλλες τοῦ χωριοῦ — καὶ κάτι τέτοια μοῦπες σοῦπα. παρὰ μονάχα τήραγε τὴ δουλειά του. Παιδὶ δηλαδὴ καθ' ὅλα ἐν τάξει.

* * *

Ὁ Παντελῆς — ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε — εἶχε γνωρισθῆ μὲ τὴν Ἄρτεμι, τὶς Ἀπόκρηες, στὸ μεγάλο χορὸ ποὺ ἔγινε στὸ καφενεῖο τοῦ Σαβούρα — ποὺ ἤτανε καὶ σάλα χοροῦ, ζαχαροπλαστεῖο, μπύρα καὶ τηλεφωνικὸ παράρτημα καὶ — μεταξύ μας — τὰ φτειάξανε, μιὰ ἰδέα.

Τὶς Λαμπρόσκολες ξαναϊδωθήκανε στὴν ἐκκλησία μιὰ-δυὸ φορὲς — μαζὺ τὰ δυό τους — καὶ στὴν Ἀνάστασι οἰκογενειακῶς καὶ τὰ μιλήσανε κι' ἀποφασίσθηκε νὰ γίνῃ ὁ γάμος ἀφοῦ περάσῃ ὁ Μάης, γιατί, ξέρετε, καὶ μὲ τὸ συμπάθειο! Μάϊο μῆνα οἱ ἄνθρωποι δὲν παντρεύουνται!...

Τὸ λοιπόν, τὴν πρώτη Κυριακή, μόλις μπῆκε ὁ Ἰούνιος, ὄντας καθ' ὅλα ἕτοιμοι καὶ τὰ προικιὰ ἐν τάξει, ποὺ τὰ εἶχε δῆ ἡ πεθερὰ μὲ τὴ συμπεθέρα της, οἱ κουνιάδες μὲ τὶς συνυφάδες τους, οἱ ἀνηψιὲς καὶ ὅλο τὸ χωριὸ (μέχρι ταντέλλες καὶ μπατζακλίκια φτειαγμένα τοῦ χεριοῦ ἀπὸ τὴν Ἀσημίνα τὴν Πολίτισσα) καὶ μὲ ἑτοιμασία σπουδαία — ἀρνιὰ σφαγμένα καὶ σουβλισμένα καὶ κρασὶ σόσμα ἀπὸ τὸ ὑπόγειο τοῦ Κόχλια τοῦ Μερεμένη — τραβήξανε γιὰ τὴν ἐκκλησία, τὰ συμπεθερικά, ἡ νύφη, ὁ γαμπρός, ὁ κουμπάρος καὶ ὅλοι οἱ καλεσμένοι, μπρὸς καὶ πίσω ἡ μαρίδα τοῦ χωριοῦ!

Ὁ παπᾶ Κωνσταντῆς, ἀρχιμανδρίτης καλογερόπαπας, λεβεντόπαπας «στὴν τρίχα»!, ἀπὸ νωρίς, προβλέποντας γενναῖο φαγοπότι, ἤτανε ἐνθουσιασμένος καὶ γι' αὐτό, γυρίζοντας στὴν ἐκκλησιά, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ προκαταβολικὰ τὸ κρασὶ ποὺ θἄπιναν οἱ νηόνυφοι καὶ ὁ κουμπάρος — καὶ τὰ κορίτσια γιὰ γοῦρι!—μαῦρο κρασὶ τῆς Τέμενης μεγαλεῖο — μὰ κουτελίτης — καὶ δοκιμάζοντας τὸ βρῆκε φίνο καὶ εὐκολοκατέβατο καὶ τράβηξε δυὸ-τρία ποτήρια ξεροσφύρι!

Ἔτσι ἄρχισε τὴν τελετὴ ροδοκόκκινος καὶ γελαστός.

* * *

Ὅλα ταιριαστά, ὅλα ἐν τάξει, καὶ ὅλοι χαρούμενοι, προβλέπανε τὸ γλέντι τρικούβερτο καὶ οἱ γελέμηδες τρίβανε τὰ χέρια τους ἀπὸ χαρά...

«Ἀπόψε θὰ φάῃ ἡ μυῖγα σίδερο καὶ τὸ κουνοῦπι ἀτσάλι!...».

Τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ καὶ οἱ φίλοι τοῦ γαμπροῦ, κατὰ παληὸ ἔθιμο — γέμιζαν τὰ τρομπόνια καὶ τὰ σουλτανιὰ ντουφέκια «γιὰ νὰ βροντήξῃ τὸ λιανοντουφέκο» ὅταν ὁ γαμπρὸς τὸ βράδυ θὰ τοὺς ἔκανε νόημα πώς... ἔπεσε τὸ κάστρο καὶ... βρέθηκαν τὰ πάντα ἐν τάξει!...

Ἄρχισε λοιπὸν ἡ τελετή!

Ὁ κουμπάρος μὲ τὰ μαῦρα του ροῦχα κι' αὐτὸς καὶ μὲ τὸ τσακισμένο «ἀλὰ Κοραῆ» σκληρὸ κολλάρο καὶ γραβατίτσα φιόγκο ἔλαβε τὴ θέσι του πίσω ἀπὸ τὸ ταιριαστὸ ζευγάρι.

— Ὀνομάζεσθε! ρωτάει ὁ παπᾶς.

— Παντελεήμων! λέγει ὁ γαμπρός. Ἔτσι μὲ βαφτίσανε.

— Ἄρτεμις! προσθέτει ἡ νύφη.

— Νὰ ζήσετε, τέκνα μου!...

Κι' ἀμέσως :

— Τὸν θέλεις γιὰ ἄντρα σου τὸν «Παντελεήμων»!

('Εδῶ ὁ κουμπάρος κιτρινίζει ἀπὸ τὸ γραμματικὸ λάθος τοῦ παπᾶ σὰν λεμόνι).

— Μάλιστα παπᾶ μου! ἀπαντᾶ ἡ νύφη.

— Τὴ θέλεις γυναῖκα σου τὴν Ἄρτεμις!

(Ὁ κουμπάρος τρέμει πρὸ τῆς ἀγραμματωσύνης τοῦ παπᾶ).

— Μάλιστα, παπᾶ μου! ἀπαντᾶ ὁ γαμπρός.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς πάντοτε νῦν καὶ ἀεί...

(Κι' ἀρχίζουν νὰ ψάλλωνται «τὰ γράμματα». Καὶ ἀκολουθεῖ ἡ ἀλλαγὴ τῶν δακτυλιδιῶν). Ἀρραβωνίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Παντελεήμων μετὰ τῆς δούλης τοῦ Θεοῦ Ἄρτεμις, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ....

— Ἀρτέμιδος! διορθώνει ὁ κουμπάρος.

— Ἀρτέεεμιδοοος, ψέλνει ὁ παπᾶς (καὶ σιγὰ λέει στὸ αὐτὶ τοῦ κουμπάρου: «Μὲ τὸ συμπάθειο, δὲν ἤξερα πὼς τὴ λένε ἔτσι!»).

Καὶ ὁ παπᾶς συνεχίζει :

— Ἀρραβωνίζεται ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ «Ἀρτέμιδος» μετὰ... («Ἄρτεμις!» λέγει ὁ κουμπάρος, κίτρινος σὰν Βενέτικο φλουρὶ γιὰ τὸ ἀνοσιούργημα). «Ἀρτεεεεεμιιιις!» ψέλνει ὁ παπᾶς θυμωμένος, μετὰ τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Παντελεήμων...

— Παντελεήμονος! διορθώνει ὁ κουμπάρος ποὺ δὲν ἀνέχεται βαρβαρισμοὺς στὴ γλῶσσα.

— Παντελεήήήήμονοοοος! ψέλνει ὁ παπᾶς κοκκινίζοντας σὰν ἀστακὸς βρασμένος.

Καὶ ἀλλάζονται τὰ δακτυλίδια, ἂς ποῦμε κανονικά, γιατὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἔχει πολὺ ἠλεκτρισμό.

Τὰ πνεύματα εἶναι, εἴπαμε, ἐρεθισμένα.

Συνεχίζει ὁ παπᾶς μὲ προσοχὴ μεγάλη στὶς τελευταῖες διορθώσεις τοῦ κουμπάρου, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν παρεξήγησι.

— Στέφεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Παντελεήήήμονοοοος, μετὰ..... («Παντελεήμων! ὀνομαστικὴ ὁ Παντελεήμων!» διορθώνει ἔντονα ὁ κουμπάρος). «Παντελεήήμωων, ὀνομαστικὴ ὁ Παντελεήμων», παπαγαλίζει θυμωμένα καὶ σαστισμένα ὁ παπᾶς.

— Σὰν πολλὰ ὀνόματα μᾶς λέει ὁ δάσκαλος! σφυρίζει στὸ αὐτὶ τοῦ παπᾶ ὁ δεξιὸς ψάλτης.

— Εἰρήνη ὑμῖν... (καὶ ὑπομονή! τοῦ λέγει ὁ παπᾶς ἐπίσης σιγὰ στὸ ἀριστερὸ αὐτί, γιατὶ μοῦ μπῆκε στὸ ρουθοῦνι αὐτὸς ὁ παληοδάσκαλος, καὶ δυνατά):

— Στέφεται ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Ἀρτέέέμιδοοος! μετὰ τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Πανελεήήήμμωων! ψέλνει στὰ γρήγορα ὁ παπᾶς γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὶς ἐνοχλητικὲς διακοπὲς τοῦ κουμπάρου.

— Ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Ἄρτεμις μετὰ τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Παντελεήμονος, διορθώνει σὰν αὐτόματο ἐντονώτατα ὁ κουμπάρος. Καὶ ἐντόνως λέει στὸν παπᾶ :

— Δὲν ἐπιτρέπονται πάτερ τοιοῦτοι βαρβαρισμοὶ τῆς γλώσσης μας εἰς στιγμὰς τελετῆς τηλικούτου μυστηρίου!.

— Ἔ! ἄει στὸ διάολο! εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον, τὸ ἑτοιμασμένον διὰ τὸν διάβολον καὶ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ! καὶ μ' ἐκόλασες τρισκατάρατε! ἀπαντᾶ ἔξω φρενῶν ἀσυγκράτητος πιὰ ὁ παπᾶ Κωνσταντῆς... Βρὲ ἀνθρώπους παντρεύουμε ἢ παίζουμε... Βρὲ γάμος εἶν' αὐτὸς ὅπως ἔγινε ἢ σαλεπιτζίδικο!!!

ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

— Ποιὸς ἦταν ὁ βασιλῆας;

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ καλὸς ἐκεῖνος βασιλεὺς Ἑρρῖκος 4ος τῆς Γαλλίας πῆγε στὸ κυνῆγι μὲ τὴν συνοδεία του, ἀκολουθῶντας ἕνα ζῶο, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τοὺς αὐλικούς του καὶ περιπλανήθηκε μέσα στὸ δάσος. Γύριζε γιὰ ὥρα πολλή, ὅταν ἐπὶ τέλους ἕνα μονοπάτι τὸν ἔβγαλε στὸν ἁμαξιτὸ δρόμο. Ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ ἕνα γέρο πλάτανο, εἶδε νὰ κάθεται, ὑπομονητικώτατα, ἕνας χωρικός. Ὁ βασιλεὺς κράτησε τὸ ἄλογό του.

— Τί περιμένεις ἐδῶ, καλέ μου ἄνθρωπε; τὸν ρώτησε.

— Σήμερα θὰ περάσῃ ἀπὸ ἐδῶ ὁ βασιλῆας. Φυλάω νὰ τὸν δῶ.

— Τὸν εἶδες ἄλλη φορά;

— Ὄχι.

— Ἔ, τότε πῶς θὰ τὸν γνωρίσῃς;

Ὁ χωρικὸς ἔξυσε τὸ κεφάλι του.

— Ἔλα, τοῦ λέει, τότε ὁ Ἑρρῖκος 4ος, θὰ σοῦ τὸν δείξω ἐγώ. Ἀνέβα πίσω μου στὸ ζῶο καὶ πᾶμε στὸ βασιλῆα.

Ὁ χωρικὸς πήδησε στὰ καπούλι τοῦ ἀλόγου, τὸν ἔπιασε ἀπ' τὰ μεταξωτὰ ροῦχα, μὰ μιὰ ἀνησυχία τώρα τὸν ἔτρωγε.

— Καὶ πῶς θὰ τὸν ξεχωρίσω, κύριε, ρώτησε τὸν βασιλῆα, ἀφοῦ, λὲς τοῦ λόγου σου, πὼς θὰ εἶνε μὲ μεγάλη συνοδεία;

— Νὰ πῶς θὰ τὸν καταλάβῃς, τοῦ εἶπε ὁ Ἑρρῖκος 4ος. Θὰ εἶνε ἐκεῖνος ποὺ θ' ἀφήσῃ στὸ κεφάλι του τὸ καπέλλο, ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ τὸ βγάλουν.

Πράγματι σὲ λίγο συνήντησαν τὸ πρῶτο ἀπόσπασμα εὐγενῶν ποὺ βγῆκαν στὴν ἀναζήτησι τοῦ μονάρχου. Καὶ μὲ ἔκπληξι εἶδαν τὸν χωρικὸ πισοκάπουλα, ποὺ τὸν κρατοῦσε ἀπ' τὴ μέση. Παρ' ὅλο ὅμως τοῦτο, ἔβγαλαν ὅλοι τὰ καπέλλα τους καὶ ὑποκλίθησαν.

— Λοιπόν, ρώτησε γελῶντας ὁ Ἑρρῖκος τὸν χωρικό, ποιὸς εἶνε ὁ βασιλῆας;

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀπήντησε ἐκεῖνος, θὰ πρέπει νὰ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μας, εὐγενέστατε, γιατὶ μόνο ἐσὺ κι' ἐγὼ ἀφήσαμε τὰ καπέλλα μας στὸ κεφάλ..

Ἂν μπορέσετε μὴ γελάσετε —

ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ ΜΟΥΣΑΦΙΡΗΣ

Ἕνας ἐπαρχιώτης ἦλθε στὴν Ἀθήνα καὶ κατέλυσε σ' ἑνὸς φίλου του. Περνοῦσαν οἱ μέρες καὶ ὁ ἐπαρχιώτης δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ κουνήσῃ. Καὶ ἐπλησίαζαν οἱ ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων. Τότε ὁ φίλος του Ἀθηναῖος, γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῆ, τοῦ εἶπε μὲ τρόπο:

— Καϋμένε Ἀλέξη, ἑορτὲς πλησιάζουν· δὲν σκέπτεσαι πῶς θὰ περάσουν μόνα τους τὰ παιδιά σου.. ἡ γυναῖκα σου;

Καὶ ὁ ἐπαρχιώτης:

— Ἄ, πολλὴ ἡ καλωσύνη σου, φίλε μου, καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ σκέπτομαι νὰ τοὺς γράψω νἄρθουν.

ΕΥΤΥΧΗΣ...

Ἡ γυναῖκα του ἦτο ἀπὸ γενετῆς φαίνεται παράφορος φύσις. Ὅταν μιὰ μέρα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἔκρηξι παραφορᾶς, εἶχε καλμάρει, τὴ ρώτησεν ὁ ἄνδρας της:

— Γιὰ πές μου, ἀγαπητή μου. Πῶς δὲν εἶχα ἀνακαλύψει προτοῦ παντρευθοῦμε, τότε ποὺ ἤμαστε ἀρραβωνιασμένοι, αὐτὴ τὴν ἀδυναμία σου; Πῶς κατώρθωσες νὰ τὴν κρύβῃς;

— Ἐγὼ ξέρω πῶς!... Ἅμα μ' ἔπιαναν τὰ μπουρίνια μου, ἐπήγαινα ἐπάνω στὸ δωμάτιό μου κι' ἅρπαζα τὸ τραπέζι μὲ τὰ δόντι μου κι' ἔτσι ξεθύμαινα... Ἀλλὰ τώρα, ἔχω εὐτυχῶς ἐσένα.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΝΙΚΗΤΗΣ;

Ἕνα βράδυ ποὺ ἔπεφτε γενναία βροχή, μαλώνανε δυὸ ἄνθρωποι στὸ δρόμο. Ἁρπαχθήκανε στὰ χέρια καὶ ὁ ἕνας ἔβαλε τὸν ἄλλον κάτω καὶ τὸν κρατοῦσε ἐκεῖ σφιχτά.

— Ὑποχωρεῖς; ἐρωτᾷ ὁ ἀπὸ πάνω τὸν ἀπὸ κάτω.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἐπαναλαμβάνει ὁ ἀπάνω τὴν αὐτὴ ἐρώτησι, καὶ ὁ ἄλλος ἀπαντάει πάλι «ὄ χ ι».

— Τότε... ἔλα σὺ ἀπὸ πάνω καὶ νὰ ρθῶ ἐγὼ ἀπὸ κάτω, γιατὶ ἐμούσκεψα ἀπὸ τὴ βροχή.

ΑΠΟ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Ἕνας σύζυγος ἄργησε πολὺ μὲ μιὰ παρέα ἔξω καὶ κατήντησε νὰ φθάσῃ τὶς πρωϊνὲς ὧρες σπίτι του. Ἀλλ' ἐπειδὴ φοβόντανε πολὺ τὶς φωνὲς τῆς γυναίκας του, ἄνοιξε σιγὰ τὴν πόρτα, ἔβγαλε τὰ παπούτσια του, γδύθηκε χωρὶς νὰ παίρνῃ ἀναπνοὴ καὶ χωρὶς νὰ ἀνάψῃ κἂν τὸ ἠλεκτρικό, χώθηκε στὰ ροῦχα τοῦ κρεββατιοῦ μονόπλευρα. Καὶ ἅμα ἔπεσε, ἔβγαλε σιγὰ-σιγὰ ἕνα ἀναστεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Ὅταν ξύπνησε κύτταξε νὰ ἰδῆ τί μοῦτρα θἄκανε ἡ γυναῖκα του. Ἀλλὰ μ' ἔκπληξί του εἶδε τὸ κρεββάτι της ἄδειο. Θορυβήθηκε μ' αὐτό, ἀλλ' ἀργότερα θυμήθηκε ὅτι τὸ τρυφερό του ἥμισυ εἶχε πάει νὰ περάσῃ καμμιὰ ἑβδομάδα στοὺς γονεῖς της.

ΘΑ ΒΛΟΓΑΓΕ ΤΑ ΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ

Τὸ σχολεῖο εἶχε πολλὰ κουφώματα καὶ ἐσχηματίζοντο ρεύματα ἀέρος καὶ ὁ Βασιλάκης—ποὺ ἦτο εὐπαθὲς παιδὶ—ἔπαιρνε συχνὰ συνάχι. Ἀναγκάσθηκε λοιπὸν ἡ μητέρα του νὰ γράψῃ στὸ δάσκαλο καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ βάλῃ τὸ Βασιλάκη νὰ καθήσῃ σὲ καμμιὰ θέσι ποὺ νὰ μὴ φυσάῃ. «Ὁ δάσκαλος στὸ γράμμα τῆς μητέρας ἀπήντησε: «Κυρία, ἂν εὕρω κανένα μέρος στὸ σχολεῖο ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ ρεῦμα ἀέρος, θὰ πάω νὰ καθήσω ἐγώ».

□□□

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΦΥΤΑ....ΜΟΥΣΟΦΙΛΑ

Κάποια φυτά, ὅπως ἔχουν ἀποδείξει μερικὰ πειράματα, ἀποστρέφονται πραγματικὰ τὴν μουσική. Μέχρι σήμερα, δὲν ἐδόθη πλήρης ἐξήγησις τοῦ φαινομένου αὐτοῦ. Ὑποτίθεται μόνον ὅτι, τὰ ἄνθη μερικῶν φυτῶν, αἰσθάνονται τὰ συνεχῆ μουσικὰ κύματα καὶ ὑποφέρουν ἀπὸ αὐτά. Ἰδιαιτέρως αὐαίσθητο φυτὸ εἶνε τὸ κυκλάμινο. Τὸ κυκλάμινο ἅμα ἀκούσῃ μουσική, ἀρχίζει νὰ κάμπτεται πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔρχονται οἱ μουσικοὶ φθόγγοι.

Ὁ «Κρῖνος τῆς Ἀνατολῆς» ἐπίσης παρουσιάζει τὸ αὐτὸ φαινόμενο.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΝΑΙΔΕΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Γνωρίζετε, βέβαια, τὴν κυρίαν Ἑλένην Κουτιζόλ. Ἔχει ἕναν ἐρωμένο: τὸν ὑποκόμητα ντ' Ἀρζελές. Ἐννοεῖται, κανεὶς δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ τὴν κατηγορήσῃ γι' αὐτό. Μικρόσωμη σὰν μιὰ μεγάλη κούκλα, ὅλη λευκὴ καὶ ροδαλή, παχουλή, μὲ μάτια ποὺ πετοῦνε σπίθες, μὲ χείλη σὰν κοράλια, εἶνε σ' ὅλα καὶ μ' ὅλα θελκτικὴ καὶ ἐμπνέει τὶς ἐλπίδες στὶς χτυπημένες ἀπὸ τὰ θέλγητρά της καρδιές. Καὶ ἀλήθεια, θἆταν κρῖμα νὰ περιορίζεται νὰ κάνῃ εὐτυχῆ μονάχα τὸν κύριο ντὲ Κουρτιζόλ.

Κανεὶς δὲν ἀγνοεῖ τὴν συμπάθεια ποὺ ἔχει γιὰ τὸν ὑποκόμητα. Καὶ ποῦ δὲν τοὺς βλέπει κανεὶς μαζί; Στὸ ἴδιο ἁμάξι, στὸ δάσος τῆς Βουλώνης, στὸ ἴδιο θεωρεῖο, στὶς πρεμιέρες τῶν θεάτρων. Ναί, παντοῦ! Καὶ στὶς πρεμιέρες ἀκόμη. Καὶ δίχως προφυλάξεις. Τὸ χέρι της ποτὲ δὲν μένει μοναχὸ ἀπάνω στὸ βελουδένιο παραπέτο τοῦ θεωρείου. Λίγο λείπει ἀκόμη νὰ μιλοῦν καὶ μὲ τὸ «σύ», μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο. Μέρα μεσημέρι, κατεβαίνει ἀπὸ ἕνα ἁμάξι μὲ κατεβασμένες τὶς κουρτίνες, μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα μιᾶς μονοκατοικίας, στὴν ὁδὸν Ἁγίου Γεωργίου, ὅπου ὁ ὑποκόμης ἔχει ἐγκαταστήσει τὴν γκαρσονιέρα του. Ἐγὼ ποὺ σᾶς μιλῶ, τοὺς εἶδα ἕνα ἀπόγευμα στὸ παράθυρο μαζί.

Τέλος ὁ ἄνδρας της τὰ μυρίστηκε. Καὶ ἐπειδὴ ἔχει τὴ γελοία ἀδυναμία νὰ εἶναι ζηλιάρης, ἔβαλε ἀνθρώπους νὰ παραμονέψουν τὴ γυναῖκα, τὴν παραμόνεψε καὶ ὁ ἴδιος· ἤθελε μιὰ ἀπόδειξι καὶ τὴν εὐρῆκε. Μιὰ ὡραία μέρα, γκρεμίζοντας τὴν ἐξώπορτα — μὲ τοὺς ὤμους ἑνὸς ρωμαλέου ἀχθοφόρου, ποὺ τὸν εἶχε πάρει μαζί του μὲ πληρωμὴ—ἐμπῆκε τόσο ἀπότομα στὸ ἄσυλο αὐτὸ τοῦ Ἔρωτος, ὥστε νὰ προφθάσῃ νὰ δῆ τὸν ὑποκόμητα ντ' Ἀρζελὲς μισοντυμένο, νὰ πηδάῃ κάτω στὸν κῆπο ἀπὸ ἕνα παράθυρο, εὐτυχῶς ἀρκετὰ χαμηλὸ γιὰ νὰ μὴ σπάσῃ τὰ κόκκαλά του, ἐνῷ ἡ ἔντιμος σύζυγος, γυμνὴ σχεδόν, σηκώνει τὸ κεφάλι μὲ τὰ λυτὰ κι' ἀκτένιστα μαλλιά της. Μὰ δὲν τἄχασε. Κάθε ἄλλο! Ὁ ἄνθρωπος ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμὴ δραπέτευσε ἀπὸ τὸ παράθυρο, πρέπει νἆταν κάποιος κλέφτης. Αὐτὴ οὔτε ἰδέα δὲν εἶχε. Αὐτὴ κατατρόμαξε ἀπὸ τὸ θόρυβο. Τὸ σπιτάκι ἦταν μιανῆς φίλης της. Κι' ἂν ὁ ἄνδρας της τὴν εὕρισκε στὸ κρεββάτι, εἶνε γιατὶ ἀδιαθεσία ξαφνικὴ τὴν ἔπιασε τὴ στιγμὴ ποὺ ἦρθε νὰ κάμῃ ἐπίσκεψι στὴ φίλη της—ποὺ δὲν τὴν βρῆκε στὸ σπίτι. Κι' ἐκεῖνο τὸ ἀνδρικὸ καπέλλο ἀπάνω στὴν καρέκλα;... Καλέ, ποιὸ καπέλλο; Ποῦ βρέθηκαν τ' ἀνδρικὰ καπέλλα ἐδῶ μέσα; Εἶσαι στὰ καλά σου; Ποῦ τὰ βλέπεις τὰ πανωφόρια, τὰ κολλάρα ἢ δὲν ξέρω τί, ἐδῶ μέσα, σὲ μιὰ κάμαρα μιᾶς ἔντιμης κυρίας; Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἐπέμενε μὲ ὕφος τόσο φυσικό, τόσο γεμᾶτο ἀπὸ κατάπληξι καὶ θυμό!

Καὶ ἡ κ. Κουρτιζὸλ δὲν ἀρκέσθηκε μονάχα νὰ διακηρύξῃ τὴν ἀθωότητά της. Μιὰ τόσο μεγάλη προσβολὴ δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ τὴν ὑποφέρῃ ἕνα τόσο ἔντιμο πρόσωπο, σὰν κι' αὐτή: Τὸ ἴδιο βράδυ, γεμάτη ἀπὸ ἱερὴ ἀγανάκτησι, τρέχει στὸν ἐρωμένο της :

— Ὑποκόμη! τοῦ λέει ἀμέσως, δίχως νὰ τοῦ δώσῃ οὔτε στιγμὴ καιρὸ ν ἀ ρωτήσῃ τί συνέβη μετὰ τὴν δραπέτευσί του. Ὑποκόμη! Ξέρω ὅτι τρέφετε γιὰ μένα μεγάλη φιλία. Θέλω νὰ μοῦ δώσετε τὴ συμβουλή σας σὲ κάτι πολὺ ὀδυνηρὸ ποὺ μοῦ συμβαίνει. Πηγαίνετέ με σ' ἕνα δικηγόρο.

— Ὤ! Ὤ! Καὶ γιατί, ἀγαπητή μου;

— Θέλω νὰ ζητήσω τὸ διαζύγιο ἀπ' τὸν ἄνδρα μου.

— Σεῖς;

— Ἐγώ, ναί! Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω μαζί του. Αὐτὸς ἀποτρελλάθηκε.

— Μὰ ἐξηγήσου! Τί σοὔκανε;

— Μιὰ προσβολὴ ποὺ ποτὲ δὲν τὴν πίστευα καὶ ποτὲ δὲν περίμενα ἀπ' αὐτόν.

— Μὰ τί εἴδους προσβολή;

— Ἄχ, Γκαστόν μου! ἀναφωνεῖ ἡ κ. Κουρτιζὸλ μὲ λυγμούς, δὲν τὸ φαντάζεσαι ποτέ... Τοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πὼς τὸν ἀπατῶ!...

‖ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ‖

ΤΟ ΒΑΠΟΡΑΚΙ

ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

Παραμονὴ Χριστουγέννων. Τὸ μικρὸ σαλονάκι καταστόλιστο ἀπὸ λουλούδια. Μπουκέτα τὰ τριαντάφυλλα. —κι' ἄλλα λουλούδια στὰ πολύτιμα κινέζικα βαζάκια—, ἀπ' ὅλα τὰ χρώματα. Πρασινάδες σὲ ὅλες τὶς γωνιές, θαρρεῖς μέσα στὸ σαλονάκι μας ἦταν κλεισμένη ζηλότυπα ἡ ἄνοιξι ἡ περασμένη.

Στὴ συνεχομένη τραπεζαρία, τὸ τζάκι ἀναμένο, σκορποῦσε γύρω ἕνα εὐχάριστο χαρωπὸ χρῶμα, Καὶ σὰν ἤρεμο ψυχοράγημα πληγωμένου κορμιοῦ, περνοῦσε τὸ ἀκαθόριστο βραδυάτικο φῶς, ἀπὸ τὰ ντατελλωτὰ στὸρ καὶ ἀπὸ τοὺς μακρυοὺς βελούδινους μπερντέδες, ποὺ ἀκουμποῦσαν στὸ κοκκινωπὸ περσικὸ χαλί, στὴν ὅμοια ἀπόχρωσι μὲ τοὺς μπερντέδες. καὶ ἅπλωνε ἕνα θαμπὸ φῶς σὲ ὅλη τὴν ἀπλόχωρη μὲ τὴν ὑψηλὴ ὀροφὴ τραπεζαρία, τὴν φρεσκοσυγυρισμένη γιὰ τὴ μεγάλη γιορτή.

Καθισμένη στὴν πλατειὰ καὶ μαλακιὰ πολυθρόνα, στὴ συνηθισμένη θέσι, κοντὰ στὸ τζάκι τῆς μακαρίτισσας μητέρας μου, σκεπτόμουνα πὼς τὰ νειάτα δὲν περνοῦν τόσον γρήγορα, ὅπως οἱ ποιηταὶ ἀγαποῦν νὰ λένε στὰ τραγούδια του. Γιατὶ ἐγώ, φέρνοντας στὸ νοῦ μου τὴν περασμένη ζωή μου, εὕρισκα μέσα σ' αὐτὴν ἕνα σωρὸ ζωὲς καὶ κόσμους ποὺ πέρασαν βέβαια, μὰ ποὺ τοὺς ἔβλεπα τώρα ὅλους ἀνοιξιάτικους, νὰ περνοῦν σὰ σκιὲς ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν κρυάδα, ποὺ ἔστελνε ἡ παγωμένη πνοὴ τοῦ χειμωνιάτικου ἀέρα πού, ὅπως καθόμουν κοντὰ στὸ τζάκι, περνοῦσε φαντασμογορικὰ ἀπὸ μπρός μου καὶ στριφογύριζε σὰν τὶς σπίθες ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ καυτερὸ σπινθυροβόλημα τῆς φωτιᾶς ποὺ ἔκαιγε ἐμπρός μου, ἡ περασμένη ζωὴ ἡ ἀξέχαστη.

Πόσες ἀναμνήσεις παληές ! Πόσα ὄνειρα φανταχτερὰ ποὺ ἔσβυσαν καὶ χάθηκαν,ὅπως ὅλα τὰ ὄνειρα ποὺ δὲν ξαναγυρίζουν πίσω ἀπ' τὰ παληὰ ἁγνὰ χρόνια.Καὶ παρουσιάζονταν ἐμπρός μου σκιὲς μελαγχολικὲς καὶ ξαναζωντάνευαν μορφὲς ἀγαπημένες καὶ ἡ φωτιὰ ἔκαιγε καὶ ἡ ταινία γύριζε, ἀνακατεύοντας ὅπως ὁ βοριᾶς τὰ κύματα, τὰ περασμένα μὲ τὰ τωρινά.

* * *

Ἔξω ἁπλώνονταν σιγά, ἁπαλὰ τὸ σκοτάδι καὶ σκέπαζε μὲ μιὰ ἀνατριχιαστικὴ παγωνιὰ τοὺς δρόμους, τὰ δένδρα καὶ τὰ σπίτια.

Χιόνιζε κιόλας. Ἕνα ψιλὸ-ψιλὸ χιονάκι ἔπεφτε, ἀπὸ τὸν μολυβένιο οὐρανὸ καὶ σκορπιζόταν στὰ κεραμύδια, στὶς ταράτσες τῶν σπιτιῶν καὶ στὰ ἀραιὰ δένδρα τοῦ ὁλόφωτου μεγάλου δρόμου. Σὰν μολύβι ποὺ πέφτει ἐπάνω σὲ δυνατὴ φωτιά καὶ λυώνει, ἔτσι ἔπεφτε τὸ χιόνι καὶ ἔλυωνε, κι' ἐγινόντανε θαρρεῖς, δάκρυα κρύα, οἱ στάλες, ποὺ γοργά, βαρειά, γλυστροῦσαν ἀπὸ τὰ ξερὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων, κάτου στὴν ὑγρὰ γῆ. Καὶ τὸ κρύο ὁλοένα γινότανε καὶ πιὸ διαπεραστικό,

Μὰ μέσα ἀπὸ τὸν παγερὸ βορηά, κάτι χαρωπὲς φωνές, ζωηρὰ ἔσχιζαν τὸν ἀέρα κι' ἔφταναν μέσα, ὥς μέσα, στὴν τραπεζαρία, ποὺ καθόμουνα κι' ἔφερναν καθαρὰ στ' αὐτιά μου τὸν ἦχο, καὶ γοητευμένη ἄκουγα τό : «Καλὴν ἑσπέραν ἄρχοντες».

Παιδιὰ καὶ ἄντρες, μεγάλοι ἴσαμ' ἐκεῖ ἐπάνω, ἀψηφῶντας τὸ τσουχτερὸ βορηαδάκι τοῦ χειμωνιάτικου βραδιοῦ, πήγαιναν ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι κι' ἀπὸ μαγαζὶ σὲ μαγαζί, γιὰ νὰ εἰποῦνε τὰ κάλανδα.

* * *

Στὰ παληὰ τὰ χρόνια, ὅταν ἤμουνα κι' ἐγὼ παιδοῦλα, δικά μας παιδιά, συγγενῶν μας καὶ ἄλλα γνωστῶν μας οἰκογενειῶν, μαθηταὶ σχολαρχείου καὶ γυμνασίου ἀκόμα, προετοιμάζονταν ἕνα μῆνα πρὶν γιὰ τὰ κάλανδα.

Ὢ ! Καλή, ἀξέχαστη ἐποχὴ ποὺ πέρασες καὶ σὺ καὶ γίνηκες παληά.

Μετὰ τὸ σχολεῖο, μαζεύουνταν πέντε ἕξη, κάτω στὸ κατῶγι, στὸ σπίτι τοῦ παπούλη μου, καὶ θυμᾶμαι τοῦτο—πόσο ζωηρὰ τὸ θυμᾶμαι— σὲ μιὰ μεγάλη κάμαρα συγυρισμένη νοικοκυρίστικα, ποὺ ἐκεῖ ἔβαζαν τὶς βαρέλες μὲ τὸ κρασὶ ἀπὸ τὰ παληὸ ἀμπέλι, καὶ ποὺ στὶς γωνίες ἐστέκοντο πάντα λιγδωμένες, οἱ θεόρατες πιθάρες, (κιούπια τέτοια χωματένια) γεμᾶτες λάδι τῆς χρονιᾶς. Ἐκεῖ ὁ ἕνας σοβαρός, σκυφτὸς καὶ σκεπτικός, ἐσκάλιζε ἕνα χοντρὸ ξῦλο, ποὺ θὰ γινόταν βαπόρι. Ἄλλος ἐχώριζε μὲ ἕνα μικρὸ σουγιαδάκι τὰ κατάρτια τοῦ βαποριοῦ καὶ ἄλλος ἀποτελείωνε ἕνα στρογγυλὸ μικρότερο ξῦλο ποὺ προοριζόταν γιὰ φουγάρο, ἕως ὅτου τὸ βαπόρι μὲ τὰ οὖλα του — τὸ ἀμπάρι του, τοὺς φεγγίτες του, τὶς καμπίνες...παρ' ὀλίγο νὰ εἰπῶ καὶ τὶς μηχανές του, — βρισκόταν ἕτοιμο.

Τὰ κοριτσόπουλα τῆς γειτονιᾶς, μὲ τὰ τριανταφυλλένια μαγουλάκια τὰ σφιχτοδεμένα κορμιά, περνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ. τάχα πὼς πήγαιναν κάπου καὶ σταματοῦσαν δειλιασμένα ἐμπρὸς στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ κατωγιοῦ, παρακολουθῶντας μὲ περιέργεια κοριτσίστικη τὴν λεπτουργικὴ ἐργασία ποὺ γινόταν μέσα στὸ αὐτοσχέδιο ἐκεῖνο ἐργοστάσιο.

Τὰ ἀγορίστικα μάτια στριφογυρνοῦσαν μὲ ζωηρὴ γρηγοράδα, γεμᾶτα σπίθες καὶ φωτιὲς ποὺ ξεπερνοῦσαν τὸ κατῶγι κι' ἄστραφταν.

— Καλλιόπη, Ἀφροδίτη, καὶ σεῖς οἱ ἄλλες, τὶ στέκεσται στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ κυττᾶτε σὰν χαζές ;... Τραβᾶτε δουλειά σας,—τοὺς φώναζαν ἀπὸ μέσα ἐκεῖνοι.

Ἔφυγαν αὐτές ντροπιασμένες, μὰ τώρα ἕνα κοτσομπολίστικο σούσουρο ἀκουγόταν ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὸ κατῶγι, καὶ γέλια τρανταχτά, ἀνακατωμένα μὲ τὸ ξύσιμο τοῦ καταρτιοῦ καὶ τοῦ τρυπανιοῦ τὸ σκάλισμα, ποὺ ἄνοιγε τὸ φουγάρο, τράνταζαν τὸ κατῶγι.

* * *

Νάτο, τώρα τὸ βαποράκι φρεσκοβαμένο, σημαιοστολισμένο μὲ σημαῖες μικρές, πιὸ μικροῦλες καὶ μιὰ πιὸ μεγάλη ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες, κυανόλευκη, ποὺ ἀεριζόταν κολλαρισμένη, τεντωτὴ ψηλὰ στὸ μεγάλο κατάρτι τοῦ βαποριοῦ, κρεμασμένο γιὰ νά στεγνώσῃ, κάτω ἀπ' τὸ ὑπόστεγο, στὴν ὀροφὴ τοῦ μπαλκονιοῦ, στὸ στὸ σπίτι ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἐξαδέλφους μου.

Τὶ καράβι τρέλλα ἦταν ἐκεῖνο ! Καὶ τώρα ποὺ τὸ θυμᾶμαι σκέπτομαι : Ποῦ ἤτανε κρυμένη ἐκείνη ἡ ὑπομονή ; Ἐκείνη ἡ ἐξαισία τέχνη τῶν παιδιῶν τῆς μικρῆς ἐκείνης καὶ περιορισμένης ἐπαρχίας μὲ τὶς τέσσερες ἢ πέντε χιλιάδες κατοίκους της, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν ἐκεῖ βιοτεχνικὰ σχολεῖα οὔτε Πολυτεχνεῖο, οὔτε ἄλλο ἀνώτερο ἐκπαιδευτήριο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τετρατάξιο δημοτικό, τὸ τριτάξιο ἑλληνικὸ-σχολαρχεῖο, ὅπως τὸ λέγαμε τότε τὸ γυμνάσιο ;!!

Κι' ἦταν τόσο καλὸ τὸ καραβάκι ἐκεῖνο, ποὺ θαυμάστηκε κι' ἀπὸ τοὺς δασκάλους τῶν παιδιῶν, καθὼς κι' ἀπὸ πολλοὺς ξένους καὶ ντόπιους, ὅταν μετὰ τὶς γιορτὲς κι' ἀφοῦ ἔδωσαν κι' ἐπῆραν τὰ κάλανδα καὶ μοίρασαν μεταξύ των τὰ κέρδη οἱ μικροί, τὸ ἐδώρησαν στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, καὶ κρεμάστηκε ἔτσι, ὅπως ἦταν σημαιοστόλιστο, κάτω ἀπὸ τὸν γυάλινο πολυέλαιο τῆς ἐκκλησίας.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ξενητεύθηκαν, ἄλλα ἔμειναν στὴν πατρίδα τους, ὅπου μὲ τὸν καιρὸ ἔγιναν πλούσιοι καὶ καλοὶ νοικοκυραῖοι κι' ἀπόκτησαν δικά τους βαπόρια ἀληθινά. Ἄλλοι πάλι κατεστράφηκαν στὴν ξένη γῆ, κι' ἄλλοι ἔμειναν γιὰ πάντα στὰ ξένα χώματα καὶ χάθηκαν ἐκεῖ. Τὸ βαποράκι ὅμως ἐστόλιζε πολλὰ χρόνια κατόπι τὸν γυάλινο πολυέλαιο τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ἐκεῖ κρεμόταν ἀκόμη, ὅταν κι' ἐγὼ ἔφυγα πρὸ χρόνων ἀπ' τὴν ἀγαπημένη πατρίδα μου καὶ δὲν ξέρω μήπως....μήπως βρίσκεται κρεμασμένο ἀκόμα ἐκεῖ, στὸν γυάλινο πολυέλαιο τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΚΑΤΣΙΛΟΜΗΤΗ

Η ΑΘΑΝΑΤΗ ΣΑΤΥΡΑ — ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΟΥΡΗ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

Ἂν καὶ δὲν πιστεύω πὼς θὰ τὰ τινάξω
ἂν καὶ μέσ' στὸ σφρῖγος εἶμαι τῆς ζωῆς μου,
διαθήκη ὅμως θέλω νὰ συντάξω,
γιὰ νὰ μὴ μὲ τύπτῃ κ' ἡ συνείδησίς μου.

Ποιὸς γνωρίζει τάχα τί τοῦ ξημερώνει!...
Ἐνῷ πᾶς στὸ δρόμο ξένοιαστος — τί φρίκη!
μὲ τ' ὠτομπομπὶλ του κάποιος σὲ πλακώνει
κι' ἔτσι ξεμπερδεύεις δίχως διαθήκη.

Ὕμνους στὴ θανή μου πέννα νὰ μὴ γράψῃ,
μήτε δάκρυ θέλω νὰ χυθῆ κανένα,
μητ' ἐκεῖνος θέλω νὰ μὲ πικροκλάψῃ
ποὺ θαρρεῖ πὼς ψῆφο θἄχῃ κι' ἀπὸ μένα.

Κανεὶς φίλος λόγο, νὰ μὴν ἀπαγγείλῃ,
κι' ἂν στὸ νοῦ του τέτοιο ξαφνικὸ περάσῃ,
νὰ τὸν σακατέψουν στὶς σβερκιὲς οἱ φίλοι
κι' εἴτε τὴν μιλιά του, στὴ στιγμὴ νὰ χάσῃ.
Ὅλοι μ' ὀργανέτα καὶ μ' εὐθύμους λύρας
νὰ μοῦ λὲν τραγούδια τῆς «Εὐθύμου Χήρας».

Στέφανα δὲν θέλω καὶ γιὰ μὲ τὸν βλάκα
ὅπως στὶς κηδείας τὰς κοινὰς νὰ πάρουν,
μὰ στοῦ μνήματός μου νἄλθουνε τὴν πλάκα
φιφιτοῦ καμπόσοι καὶ νὰ πατινάρουν

Καὶ τ' ἀκίνητά μου καὶ τὰ κινητὰ
στὴν καλὴ πατρίδα δωρεὰν τὰ δίνω
ὄχι γιὰ νὰ κάνῃ στόλους καὶ μ' αὐτά,
μὰ γιὰ ν' ἀγοράσῃ κάμποσο κινίνο.

Τοῦτο τὸ κεφάλι τὸ ποιητικὸ
στοὺς κρανιοσκόπους μπουναμᾶς ἂς μένῃ,
νὰ τὸ ψάχνουν μέσα κι' ἔξω μὲ φακὸ
γιὰ νὰ βροῦν τὴν βίδα ποὔναι χαλασμένη.

Κι' ἂν ποτὲ θελήσουν καὶ σ' ἐμὲ — ποιὸς ξέρει —
προτομὴ νὰ κάνουν ἔτσι γιὰ τιμή μου,
νἄβγουν κι' οἱ κυρίες μὲ κουτιὰ στὸ χέρι
νὰ ζητοῦν ἐράνους γιὰ τὴν προτομή μου.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Εἰς τὴν ὀγδόην ἀκριβῶς τοῦ Δὸν Ζουὰν σελίδα
τὸ quelle bon heur μὲ δύο νῖ μοῦ φαίνεται πὼς [εἶδα,
ἐνῷ καὶ σεῖς γνωρίζετε κι' ἐγὼ τὸ βεβαιώνω
πὼς ἕνα νῖ χρειάζεται εἰς τὸ bon heur καὶ μόνο.

Καὶ τώρα ἐὰν θέλετε νὰ μὴ μωρολογῶ,
τὸ ἕνα νῖ νὰ βγάλετε γιὰ νὰ διορθωθῆ...
Ἕνα παληοφραντσέζικο σᾶς ἔγραψα κι' ἐγώ,
μὰ ἔτυχε κακὸ στροβὸ καὶ τοῦτο νὰ βρεθῆ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ

ΕΘΙΜΑ ΚΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Τὰ Χριστούγεννα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ χριστιανικὴ ἑορτὴ ποὺ εἶνε σχεδὸν γενικῶς ὅμοια σ' ὅλο τὸν χριστιανικὸ κόσμο, εἶνε καὶ ἡμέρα ποὺ κάθε τόπος ἔχει τὰ ξεχωριστά, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, ἔθιμά του.

— Οἱ Νορβηγοί, π. χ. χωρικοὶ κατὰ τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ἔχουν ἔθιμο νὰ ποτίζουν τὰ ζῶα σπιτικὴ μπύρα.

— Στὴ Μαδρίτη, τὴν αὐτὴν ἡμέρα, δηλαδὴ τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, ὑπάρχει ἔθιμο νὰ τρῶνε 12 τσαμπιὰ σταφύλια, γιὰ νὰ εἶνε εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος χρόνος.

— Στὴν Οὐγγαρία τὸ ἔθιμο ἐπιβάλλει τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων νὰ μὴ παρουσιασθῆ ἄνθρωπος πεινασμένος. Γι' αὐτὸ οἱ πλούσιοι φροντίζουν ὥστε νὰ ἔχουν οἱ φτωχοὶ νὰ φᾶνε καὶ νὰ πιοῦνε.

— Σὲ μερικὲς ἐπαρχίες τῆς Γαλλίας διατηρεῖται τὸ ἔθιμον, κατὰ τὸ ὁποῖον μπορεῖ νὰ γίνῃ πρόγνωσις τοῦ καιροῦ ποὺ θὰ κάμῃ ἀνήμερα τὰ Χριστούγεννα καὶ ὁλόκληρο τὸ χρόνο. Παίρνουν 12 κρεμμύδια καὶ τὰ τοποθετοῦν ἀράδα. Τὰ κρεμμύδια εἶνε οἱ δώδεκα μῆνες καὶ κάθε κρεμμύδι ἀντιπροσωπεύει ἕνα μῆνα. Ἐπάνω σὲ κάθε κρεμμύδι βάζουν λίγο ἀλάτι. Ἂν κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων τὸ ἀλάτι ποὺ εἶνε σὲ κάθε κρεμμύδι ἀπάνω λυώσῃ, τότε ὁ μῆνας ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὸ κρεμμύδι αὐτὸ θὰ εἶνε βροχερός. Ἂν τὸ ἀλάτι ποὺ εἶνε στὸ 12ον κρεμμύδι εἶνε στεγνό, τότε τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων δὲν θὰ βρέξῃ.

— Μπορεῖ νὰ μὴ δίνετε σημασία σεῖς, ἀλλὰ σὲ πολλὰ μέρη δίνουν σημασία στὸ εἶδος τοῦ δώρου ποὺ παίρνει κανεὶς τὰ Χριστούγεννα: Εἰδικῶς λέγουν γιὰ τὰ γάντια τὸ ἑξῆς: Ἂν τὰ Χριστούγεννα σᾶς κάμουν δῶρον γάντια, σημαίνει καλό, ἀποκατάστασι σχέσεων. Στὸν παλαιὸ καιρὸ τὰ γάντια ἐστέλλοντο σὲ φίλους μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε κανεὶς μαλλώσει καὶ ἐσυμβόλιζον τὴν ἐπανασύνδεσι τῆς φιλίας, τὸ λησμόνημα τῆς φιλονεικίας. Κατὰ τὸν Μεσαίωνα τὰ γάντια ἦσαν τὸ σύμβολον τῆς πίστεως καὶ ἐμπιστοσύνης. Καὶ ἐπειδὴ ἦλθεν ὁ λόγος γιὰ γάντια, ἂς εἰποῦμε καὶ τοῦτο — ἴσως νὰ τὸ ξέρετε — ὅτι τὰ γάντια ἦσαν γνωστὰ καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα. Τὸ ἀρχαιότερο ζευγάρι γάντια εὑρέθη στὸν τάφο τοῦ Αἰγυπτίου βασιλέως Τουταγχαμών.

— Ξέρετε καὶ μιὰ πρόληψι κατὰ τὴν ὁποία ἂν συμπέσῃ πανσέληνος κατὰ τὰ Χριστούγεννα, φέρνει κακοτυχία σὲ πολλούς ; Λέγουν πάλιν ὅτι Χριστούγεννα μὲ ἀέρα μεγάλο, μὲ ἄνεμο καὶ Χριστούγεννα μὲ νηνεμία, εἶνε τὰ πιὸ εὐτυχισμένα Χριστούγεννα. Ἐπίσης λέγουν ὅτι ἂν βρέχῃ τὶς 12 ἡμέρες μετὰ τὰ Χριστούγεννα, ὁλόκληρο τὸ νέον ἔτος θὰ εἶνε βροχερό.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Ἡ πλῆξις

Εἶνε γνωστὸ πὼς ὁ Λουδοβῖκος 13ος τῆς Γαλλίας ἔπασχεν ἀπὸ ἀνίατο ἀνία. Ὅλα τὸν κούραζαν γρήγορα καὶ ὅλα γι' αὐτὸν ἦσαν χωρὶς ἐνδιαφέρον. Αὐτὴ ἡ αἰωνία πλῆξις ποὺ τὸν κατεῖχε, τοῦ ἔφερνε ἀπογοήτευσι καὶ ποιὸς ξέρει ἂν δὲν ἦταν αὐτὴ ποὺ τὸν ἔκανε τόσο σύμφωνο καὶ τόσο ὑποτεταγμένο στὴ σιδερένια θέλησι τοῦ Ρισελιέ.

Ἕνα βράδυ, σὲ μιὰ συγκέντρωσι στὸ παλάτι, ὁ βασιλῆας διέκρινε ἕναν εὐγενῆ νὰ... χασμουριέται. Πηγαίνει ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος του, καὶ παίρνοντάς τον ἀπ' τὸ μπράτσο, τὸν παρασύρει σὲ μιὰ γωνία, κοντὰ στὸ παράθυρο, κι' ἐνῷ οἱ ἄλλοι αὐλικοὶ σχολίαζαν τὴν κίνησί του αὐτὴ καὶ περίμεναν ν' ἀκούσουν τὴ χορήγησι κάποιας καινούργιας εὐνοίας στὸν νέο φίλο τοῦ μονάρχου, ἐκεῖνος τοῦ εἶπε :

— Κύριε Τάδε, ἐλᾶτε νὰ πλήξουμε μαζί!

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ἑκάστου ἔτους δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν ἀναπολῇ τὶς ἡμέρες ποὺ πέρασε κατὰ τὸ ἔτος ποὺ λήγει, νὰ μὴ θυμᾶται τὶς ἀτομικὲς ὑποθέσεις του ποὺ διεκπεραίωσε ἢ ποὺ ἐσχεδίασε καὶ νὰ μὴ ζητάῃ νὰ μάθῃ τί θὰ εἶνε ὁ νέος χρόνος ποὺ μᾶς ἔρχεται.

Ἕνας ἀσφαλὴς ὁδηγὸς γιὰ τὴν ἐξέτασι τοῦ μέλλοντος ἀπεδείχθη — μ' ὅλες τὶς ἀντιρρήσεις καὶ μ' ὅλον τὸν πόλεμο ποὺ ἔκαμαν κατ' αὐτοῦ — ἡ Ἀστρολογία. Κανεὶς σοβαρὸς ἐπιστήμων δὲν ἠρνήθη οὔτε ἀρνεῖται τὴν ἐπήρειαν τῶν ἄστρων καὶ πολλαὶ μάλιστα ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι δὲν ἔπαυσαν νὰ γίνωνται γιὰ νὰ καθορισθῇ μὲ μαθηματικούς, μὲ χημικούς, μὲ μηχανικοὺς τύπους ὁ βαθμὸς καὶ ἡ ἐνέργεια τῶν ἐπηρειῶν αὐτῶν τῶν ἄλλων κόσμων τοῦ στερεώματος ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἡ Ἀστρολογία, ἀπὸ τότε ποὺ καλλιεργεῖται ἡ ἐπιστήμη αὐτή, ἐβάσισε τὰς ἐρεύνας της ἐπὶ τῆς θέσεως τῶν κυριωτέρων ἀστέρων ποὺ εὑρίσκοντο κοντὰ στὴ γῆ ἢ ποὺ εἶναι ὁρατοί. Καὶ τὰ πορίσματά της πάντοτε ὑπῆρξαν ἀλάθητα.

Πόσον εὐτυχεῖς ἦσαν οἱ ἀστρολόγοι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος ποὺ διατρέχομεν, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ εἰποῦν γιὰ τὸ πρῶτο ἔτος τοῦ αἰῶνος μας, τὸ ἔτος 1900. Τότε ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρός, ὅλα τὰ οὐράνια σημεῖα προανήγγειλαν μιὰ ζωὴ ἥσυχη, εὐχάριστη. Τὰ σπουδαιότερα πολιτικὰ γεγονότα δὲν ἦσαν πέραν τῆς μιᾶς κυβερνητικῆς κρίσεως.

Στὰ χρόνια μας ὅμως; Ὁ οὐράνιος θόλος, κατασπαρμένος ἀπὸ διαφόρους ἀστέρας, ἔχει στραφῆ καὶ μᾶς φέρνει ὀλίγον ἐγγὺς στὸ τέλος ἑνὸς τῶν μεγάλων ἐκείνων κύκλων τοὺς ὁποίους οἱ Ἰνδοὶ ὀνομάζουν Μανβαντάρας. Οἱ κύκλοι αὐτοὶ ἀντιστοιχοῦν στὴν γέννησι, στὴν ἀνάπτυξι καὶ στὸ τέλος ἑνὸς ὡρισμένου τύπου τῆς ἀνθρωπότητος. Βεβαίως δὲν ἐφθάσαμε ἀκόμη στὴν ἄκρη τοῦ κύκλου ποὺ εὑρισκόμεθα, διότι κατὰ προσέγγισιν τὸ γεγονὸς αὐτὸ θὰ συμβῇ κατὰ τὸ ἔτος 2029 ἢ 2030. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ αἰσθανώμεθα ἀπὸ τώρα τὰς πρώτας συνταραχὰς τοῦ μεγάλου ἐκείνου κοσμικοῦ καὶ ἀνθρωπίνου χαλασμοῦ.

Τὸ ἔτος 1937 ὑπῆρξε ἔτος γενικῆς ἀνησυχίας. Παρὰ ταῦτα ὅμως αἱ συνθῆκαι τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς ἐβελτιώθησαν σημαντικὰ καὶ ἐζωήρευσεν ὁπωσδήποτε ἡ ἐμπορικὴ κίνησις. Διὰ νὰ ἐκτιμήσῃ κανεὶς τοῦτο, πρέπει ν' ἀναλογισθῇ τὸν φρικώδη μαρασμὸν ποὺ ἐσημείωσε τὸ ἔτος 1936. Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ ὠφελήθησαν ἀπὸ τὴν βελτίωσιν, ἦσαν οἱ ἄνθρωποι τῆς μέσης ἡλικίας. Οἱ νέοι ἐδοκίμασαν καὶ δοκιμάζουν, δυστυχῶς ἀκόμη, μεγάλες δυσκολίες.

Τὸ ἔτος 1937, ὅπως τὸ προεῖπεν ἡ Ἀστρολογία, ὑπῆρξεν αἱματηρὸν ἔτος. Καὶ πράγματι δύο μεγάλες πληγὲς — ἡ Ἱσπανία καὶ ἡ Κίνα — εἶνε ἀνοικτές. Ἡ ἀνθρωπότης παρακολουθεῖ μὲ ἀγωνία ἕνα ἀνθρώπινο μακελειό, ποὺ δὲν ἔχει σημειωθῆ προηγουμένως ἀπὸ τὴν Ἱστορία. Καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ποὺ δὲν γίνεται πόλεμος, ἁπλώνεται τὸ ἴδιο αἱματηρὸ σύννεφο: Στὴ Ρωσσία μὲ τὰς ὁμαδικὰς ἐκτελέσεις.

Καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἡ ἀνθρωπότης ἔζησεν ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ πολέμου, δίπλα πρὸς τὸ φάσμα αὐτοῦ. Ἡμέρα καὶ νύχτα τὸ αἰσθανόμεθα νὰ γλυστρᾷ δίπλα μας, νὰ θέλῃ νὰ μᾶς ἁρπάξῃ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐγκληματικότης δὲν πῆγε καλύτερα. Ἡ Ἀστρολογία προέβλεψεν ὅτι τὸ κῦμα τῆς ἐγκληματικότητος τὸ ὁποῖον κατέκλυσε τὸν κόσμον κατὰ τὸ ἔτος 1936, θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ κατὰ τὸ 1937. Ἂν πάρῃ κανεὶς τὶς μεγαλύτερες ἐφημερίδες ὅλων τῶν χωρῶν, θὰ ἰδῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει μιὰ ἡμέρα ποὺ νὰ μὴν ἔχουν σημειωθῆ ἕνα, δύο καὶ περισσότερα ἐγκλήματα. Καὶ τί ἐγκλήματα; Ἰδοὺ μερικά:

«Μιὰ γυναῖκα ἐρρίφθη στὴ θάλασσα μὲ τὰ τέσσερά της παιδιά. — Ἕνας φονεύει τὴν γυναῖκα του μὲ τὸν μπαλτᾶ... — Μιὰ μητέρα φονεύει τὰ πέντε της παιδιά.... καὶ ἔπειτα αὐτοκτονεῖ». Ἂς ἀφήσωμε ἄλλα φρικώδη καὶ ἀποτρόπαια ἐγκλήματα.

ΤΙ ΘΑ ΕΙΝΕ ΤΟ 1938

Τώρα νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ εἶνε τὸ νέο ἔτος 1938. Τὸ ἔτος 1938 εἶνε τὸ ἔτος τὸ ὁποῖον ἰδιαιτέρως ἔχει ἀπασχολήσει ἀπὸ πολλοῦ χρόνου τοὺς ἀστρολόγους. Ἕνας Πολωνὸς καλόγηρος, πολὺ εἰδήμων στὴν ἐπιστήμη τῶν ἄστρων προαναγγέλλει πολλὰ πράγματα.

Σὲ ἕνα βιβλίο του ποὺ ἐδημοσιεύθη στὰ 1790, εἶχε προαναγγείλει τὸ θάνατο τοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ', ὁ ὁποῖος ἔγινε στὰ 1793. Μέσα στὸ βιβλίο του εὑρίσκει κανένας ὅλη τὴν ἱστορία, στὰ μεγάλα της γεγονότα, ἀπὸ τὸ ἔτος 1790, ἕως σήμερα. Ἱστορία γραμμένη ἐκ τῶν προτέρων. Ὅσα προεῖπεν ὁ Πολωνὸς ἐκεῖνος καλόγηρος, ἐπραγματοποιήθησαν: Οἱ ναπολεόντιοι πόλεμοι, αἱ ἐπαναστάσεις τοῦ 1830 καὶ 1848 στὴ Γαλλία, ἐπιδημίες διάφορες καὶ καταστροφές.

Ὁ σοφὸς αὐτὸς καλόγηρος δὲν ἀπέκρυπτε τοὺς φόβους ποὺ εἶχε γιὰ τὸν εἰκοστὸ αἰῶνα, κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὅπως ἐπίστευεν ὁ καλόγηρος, θὰ ὑπέφερε πᾶν ὅ,τι μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Ἀλλὰ τὸ κατακόρυφωμα — λέγει ὁ καλόγηρος — θὰ εἶνε τὸ ἔτος 1938, ἔτος, κατὰ τὸ ὁποῖον ἕνας παγκόσμιος πόλεμος θὰ ἀπειλήσῃ νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὴν ἀνθρωπότητα. Οἱ ἄνθρωποι θὰ ὁπλισθοῦν ἐναντίον ἀλλήλων καὶ θὰ καταληφθοῦν ἀπὸ τὴν λύσσαν τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ. Ὁλόκληροι λαοὶ θὰ ἀπολεσθοῦν καὶ θαυμάσιες πόλεις θὰ ἐξαφανισθοῦν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Οἱ κάτοικοί των ἢ θὰ ἔχουν φονευθῆ ἢ θὰ ἔχουν γίνει στάχτη.

Σπεύδομεν νὰ σημειώσωμεν τὸ ἑξῆς: Ὅτι ὁ Πολωνὸς καλόγηρος δὲν ἠπατήθη στὰς προρρήσεις του. Ἂν ἐγελάσθηκε τότε, ἐγελάσθηκε στὶς χρονολογίες. Μεταξὺ τῶν ἡμερομηνιῶν ποὺ προεῖπε ὅτι θὰ ἐγίνοντο μερικὰ συμβάντα καὶ τῶν ἡμερομηνιῶν ποὺ πραγματικῶς αὐτὰ συνέβησαν, παρενέπεσε μιὰ διαφορὰ τριῶν, τεσσάρων καὶ πέντε ἀκόμη ἐτῶν. Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ξενίσῃ κανέναν, γιατὶ γνωρίζουν ὅλοι σχεδὸν πῶς ἐργάζεται ἡ Ἀστρολογία. Δὲν λέει ποῖαι συγκεκριμένως χῶραι θὰ ὑποφέρουν, οὔτε περιορίζει τὰ μεγάλα γεγονότα μέσα σὲ ἀσυγκρίτως ἐλάχιστο γιὰ τὸ διάστημα τοῦ χρόνου χρονικὸ ὅριο. Ἄλλως τε βλέπομε ἤδη ὅτι ἄρχισε ἀπὸ τὸ 1937 νὰ πραγματοποιῆται ἡ πρόβλεψις τῆς ἐρημώσεως ὁλοκλήρων χωρῶν ὑπὸ τοῦ πολέμου: Ἡ Μαδρίτη καὶ ἡ Σαγγάη, δύο λαμπρὲς πόλεις, ἔχουν μεταβληθῆ εἰς ἐρείπια. Ἡ συστηματικὴ αὐτὴ καταστροφὴ τῶν πόλεων, ἀκόμη καὶ χωρῶν, διὰ στρατιωτικοὺς σκοπούς, φαίνεται ὅτι ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν νεωτέραν περὶ πολέμου ἀντίληψιν.

Δὲν γνωρίζω σὲ ποιὰ στοιχεῖα ὁ Πολωνὸς ἀστρολόγος εἶχε βασίσει τοὺς ὑπολογισμούς του, διότι δὲν λέει στὸ βιβλίο του τίποτε σχετικό, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ μὴ παρατηρήσω ὅτι ἐν τῷ συνόλῳ των αἱ προβλέψεις τῆς νεωτέρας Ἀστρολογίας συμφωνοῦν μὲ τὶς ἰδικές του. Φαίνεται δὲ πράγματι ὅτι ἡ Ἀστρολογία εἶνε ἐπιστήμη τῶν πιθανοτήτων, ὅπως ἡ ἐπιστήμη τῶν πιθανοτήτων, στὴν ὁποία βασίζονται οἱ μέτοχοι τῶν ἀσφαλιστικῶν ἑταιρειῶν. Εἶνε λοιπὸν πιθανὸν ὅτι ἡ ἑστία τῆς πυρκαϊᾶς ἡ ὁποία εἶνε σήμερον πολὺ πλησίον μας, μπορεῖ νὰ σβύσῃ, ἀλλ' ὅτι ἄλλες ἑστίες νέες, οὐχὶ ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνες, θὰ ἀνάψουν ἀλλοῦ. Αἱ σημεριναὶ θέσεις τοῦ Πλούτωνος καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, διὰ νὰ μὴ ἀναφέρωμεν ἄλλα ἄστρα, εἶνε ἴδιες μὲ τὶς θέσεις ποὺ εἶχαν τὰ ἄστρα αὐτὰ κατὰ τὰ μέσα τοῦ 5ου αἰῶνος, μιὰ τρομακτικὴ ἐποχή, τῆς ὁποίας ἡ φρικὴ δὲν ἔχει ἐξαλειφθῆ ἀπὸ τὴν μνήμη τῶν λαῶν. Ἦτο ἡ ἐποχὴ τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ Ἀττίλα καὶ τῶν ὀρδῶν του. Βεβαίως οἱ Οὗνοι ἀνεκόπησαν καὶ κατεστράφησαν εἰς τὰ Καταλανικὰ πεδία. Ἀλλὰ πάντως πρέπει νὰ φοβούμεθα ἀπευκταίαν τινὰ σύρραξιν λαῶν.

Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶνε μόνον ὁ πόλεμος ποὺ πρέπει νὰ φοβούμεθα. Πολλαὶ χῶραι θὰ ἀπειληθοῦν ἀπὸ ἐσωτερικὰς κρίσεις, κρίσεις μεγάλας. Ὁ Πολωνὸς καλόγηρος λέγει: «Σὲ πολλὰ κράτη, πρίγκηπες θὰ ἐξεγερθοῦν κατὰ τῶν γονέων των, πολῖται κατὰ τῶν κυβερνήσεών των. τέκνα κατὰ τῶν γονέων των.

Ὑπάρχει πάλιν ἕνας λαὸς ξεχωριστός, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἐπήρεια τῶν δυσμενῶν ἄστρων θὰ εἶνε ἀνησυχητική. Πρόκειται γιὰ τὴν διάβασι τοῦ Οὐρανοῦ ἀπὸ τὴν 15ην μοῖραν τοῦ Ταύρου, ἀντικρὺ τῆς 13ης μοίρας τοῦ Σκορπιοῦ. Ὁ λαὸς αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραήλ. Εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ἐσθὴρ (Κεφάλ. Γ, 8) ἀναγινώσκομεν τὰ ἑξῆς: «Καὶ ἐλάλησεν (ὁ Ἀμὰν) πρὸς τὸν βασιλέα Ἀρταξέρξην, λέγων: Ὑπάρχει ἔθνος διεσπαρμένον ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἐν πάσῃ τῇ βασιλείᾳ σου, οἱ δὲ νόμοι αὐτῶν ἔξαλλοι παρὰ πάντα τὰ ἔθνη (τῶν ὁποίων οἱ νόμοι εἶνε διαφορετικοί), τῶν δὲ νόμων τοῦ βασιλέως παρακούουσι καὶ οὐ συμφέρει τῷ βασιλεῖ ἐᾶσαι αὐτούς. Εἰ δοκεῖ τῷ βασιλεῖ δογματισάτω ἀπολέσαι αὐτούς...».

Σημ. — Ἀμὰν ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς εὐνούχους τοῦ Ἀρταξέρξου. Ὁ Ἀμὰν λοιπὸν ἐφθόνησε τὸν ἰσραηλίτην Μαρδοχαῖον, ὁ ὁποῖος ἀχθεὶς αἰχμάλωτος μετὰ τῆς ἐξαδέλφης του Ἐσθὴρ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἀρταξέρξου ἔγινε κατόπιν, ὅταν ὁ βασιλεὺς ἀνέδειξε τὴν Ἐσθὴρ γυναῖκα του καὶ βασίλισσα, ἰσχυρὸς καὶ κραταιός. Ὁ Ἀμάν, γιὰ νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὸν Μαρδοχαῖον, διέβαλε πλησίον τοῦ Ἀρταξέρξου τοὺς ἰσραηλίτας, ἀλλ' ἡ διαβολὴ ἀπέτυχε, κατόπιν ἐγκαίρου ἐπεμβάσεως τῆς Ἐσθήρ.

Αὐτὸ συνέβη πολλοὺς αἰῶνας πρὸ Χριστοῦ, ἀλλ' ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται, καὶ φοβούμεθα ὅτι πολυαριθμότεροι Ἀμὰν θὰ μιλήσουν μὲ τὰ ἴδια λόγια ἴσως σὲ πολλοὺς ἄλλους Ἀρταξέρξας.

Ὁ Ζεὺς κατὰ τὸ 1938 θὰ διέλθῃ ἀπὸ τὸν Ὑδροχόον καὶ ἀπὸ τὸν Ἀστερισμὸν τοῦ Οὐρανοῦ. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς πλανήτης εἶνε σὲ κακὴ θέσι μέσα στὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ταύρου. Κατὰ τὸ λῆγον ἔτος 1937, ὁ Ζεὺς εἶχεν ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τὸν Αἰγόκερω, σημεῖον μετρίας οἰκονομικῆς ἀκμῆς. Κατὰ τὸ νέο λοιπὸν ἔτος 1938 ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις θὰ εἶνε καλυτέρα, ἀλλὰ τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν αὐτῆς θὰ εἶνε ἀπόλυτος ἔλλειψις σταθερότητος. Τὰ χρηματιστικὰ κρὰχ θὰ διαδέχωνται τὸ ἓν τὸ ἄλλο. Ἡ ἀνισορροπία μεταξὺ παραγωγῶν καὶ καταναλώσεως, θὰ ἐπιταθῇ, ἰδίως ἀπὸ μιὰ ἀχαλίνωτη καὶ ἄγονον ὑπερπαραγωγὴν πολεμικῶν εἰδῶν καὶ εἰδῶν ἐξοπλισμοῦ. Τὸ κόστος τῆς ζωῆς θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἀνεβαίνῃ εἰς ὅλας τὰς χώρας, πρᾶγμα ἄλλως τε ποὺ θὰ εἶνε ἡ συνέπεια τῆς [illegible]ικῆς πτώσεως τῆς ἀξίας τῶν νομισμάτων ἔναντι τοῦ χρυσοῦ. Λόγῳ δὲ τῆς ἀσταθείας ταύτης, τὸ ἔτος 1938 θὰ εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνον δι' ὅλους τοὺς κερδοσκόπους, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶνε, χωρὶς καὶ αὐτοὶ νὰ τὸ θέλουν, πολυάριθμοι. Ἐξ ἄλλου ἡ προχώρησις τοῦ Οὐρανοῦ στὸ ἀφροδισιακὸν σημεῖον τοῦ Ταύρου, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ δώσῃ μεγαλυτέραν εὐρύτητα εἰς τὰ ἐργατικὰ ζητήματα (στὴν Ἀστρολογία, σημειώσατε, ἡ Ἀφροδίτη ἀντιστοιχεῖ στὶς ἐργατικὲς τάξεις).

Ὁ Κρόνος ἐξ ἄλλου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἔχει ἤδη κάμει ἐπιδρομὴ εἰς τὸν Κριόν, θὰ ἐγκατασταθῇ κατὰ τὸ ἔτος 1938 εἰς αὐτὸν καὶ δὴ ἀπὸ τῆς 15ης Ἰανουαρίου. Εἶνε σημεῖον τοῦ Ζωδιακοῦ Κύκλου λίαν ἀπαίσιον. Ἀγγέλλει μεγάλην θνησιμότητα εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἐν μεγάλῃ δὲ ἀναλογίᾳ σημειοῦνται θάνατοι βίαιοι, συνεπείᾳ δυστυχήματος ἢ καὶ ἄλλης αἰτίας. Ὀλιγώτερον ὅμως ἐπικίνδυνοι θὰ εἶνε κατὰ τὸ ἔτος 1938 αἱ παθήσεις ἥπατος καὶ νεφρῶν, πολλαὶ ὅμως θὰ σημειωθοῦν περιπτώσεις ὀξέων νόσων καὶ ἰδίως νόσων τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος. Ἐπίσης πολλαὶ θὰ σημειωθοῦν ἐπιδημικαὶ νόσοι καὶ θάνατοι ἐκ τούτων. Αἱ αὐτοκτονίαι κατὰ τὸ ἔτος 1938 θὰ εἶνε πολὺ ἀνώτεραι κατ' ἀριθμὸν ἀφ' ὅσαι ἦσαν κατὰ τὸ ἔτος 1937 καὶ ἡ ἐγκληματικότης δὲν θὰ ὑπολειφθῇ τῆς ἐγκληματικότητος ἡ ὁποία ἐσημειώθη κατὰ τὸ λῆγον ἔτος.

Τὰ προγνωστικὰ αὐτὰ δὲν εἶνε, ὁμολογῶ, εὐχάριστα, ἀλλὰ ὅπως πάντοτε σὲ ἕνα κακὸ ἐμφανίζεται γιὰ παρηγορία καὶ ἕνα καλό, ἔτσι καὶ κατὰ τὸ 1938 θὰ σημειωθῇ τοὐλάχιστον ἕνα καλό: ἡ ἀναγέννησις τοῦ ἰδεαλισμοῦ. Ὑπάρχουν ἤδη αἱ πρῶται ἐνδείξεις ὅτι ὁ πολιτισμὸς θὰ ἀρχίσῃ νὰ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 20ὴν ΣΕΛΙΔΑ]

ΣΤΙΣ ΧΩΡΕΣ ΕΝΟΣ ΜΥΘΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΙΝΚΑΣ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

ΜΙΑ ΦΥΛΗ ΠΟΥ ΞΑΝΑΖΗ ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ 4 ΑΙΩΝΕΣ

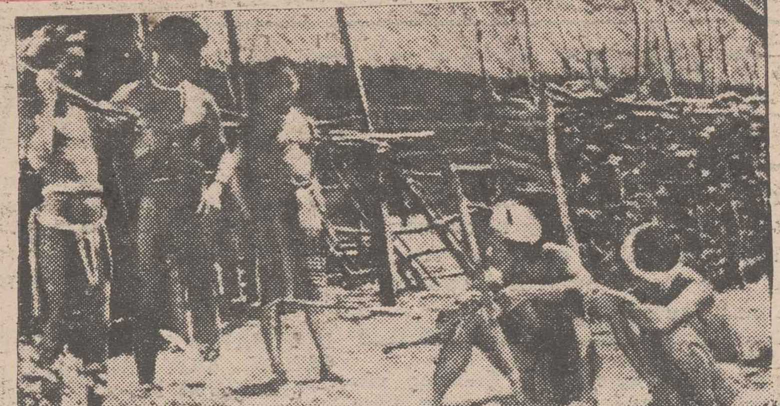

ΣΤΟΥΣ πρόποδες τῶν Ἄνδεων, στὴν τωρινὴ Βολιβία καὶ Περουβία, σώζονται ἀκόμη μέχρι σήμερα τὰ ἐρείπια τῶν πόλεων μιᾶς ἐξαιρετικὰ πολιτισμένης φυλῆς ἐρυθροδέρμων, τῶν θρυλικῶν Ἴνκας, ἑνὸς λαοῦ ποὺ χωρὶς καμμιὰ ξένη ἐπίδρασι, χωρὶς καμμιὰ ἐπαφὴ μὲ τὸν τότε γνωστὸ πολιτισμό, εἶχε φτάσει στὸν κολοφῶνα τῆς ἐξελίξεώς του κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα.

Φυλὴ πράων ἀνθρώπων, οἱ Ἴνκας, ἐξελιγμένοι εἰρηνικὰ διὰ μέσου ὁλοκλήρων ἑκατονταετηρίδων, δὲν εἶχαν νὰ φθονήσουν τίποτα τὸ ξένο, πολὺ δὲ περισσότερο τὴ βαρβαρότητα καὶ τὶς συνήθειες τῶν ἐπιδρομέων ποὺ κατέκλυσαν τὴ χώρα τους, διψῶντας γιὰ χρυσάφι, ἀχόρταγοι σὰν πεινασμένοι λύκοι σ' ἔρημη στέπα, δῃώνοντας καὶ καταστρέφοντας τὰ πάντα, δημιουργῶντας ἐρείπια καὶ μαζεύοντας κάτω ἀπ' αὐτὰ τὴ χρυσόσκονη, ὑγρὴ ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα καὶ τὸ αἷμα τῶν ἄτυχων Ἴνκας.

⁂

Ἀλλὰ ποιοὶ ἦσαν οἱ Ἴνκας; Ἕνας ἐργατικὸς λαός, φύσει ἀγαθός, ἀσχολούμενος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ τὴν γεωργίαν καὶ ὀλιγώτερο μὲ τὴν κτηνοτροφίαν, πολὺ δὲ ὀλιγώτερο μὲ ἄλλες καταθλιπτικὲς ἐργασίες, ἀφοῦ οὔτε ἡ λιτοδίαιτη ζωή τους, οὔτε οἱ ἀτελεύτητες σπονδὲς πρὸς τὴν Ἀφροδίτη τοὺς ἐπέτρεπαν τὴ μεγάλη κούραση.

Γαλήνη καὶ ἡσυχία στὴ χώρα τους καὶ οἱ νόμοι τους θεσπισμένοι ἀπὸ τοὺς προγόνους τους, λειτουργοῦσαν κανονικὰ ἢ καλλίτερα δὲν ἐφηρμόζοντο καθόλου, γιατὶ κανένας Ἴνκας δὲν διενοεῖτο ποτὲ νὰ τοὺς παραβῇ, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος καὶ κανένας δὲ βρισκόταν ποτὲ ἀδικημένος.

Ζοῦσαν ἀμέριμνοι, μὰ ἀφοσιωμένοι στὶς ἀσχολίες τους καὶ στὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες τους, ποὺ οἱ πιὸ μεγάλες γι' αὐτοὺς ἦσαν ὁ ἔρωτας καὶ τὰ τραγούδια.

Ὁ πρῶτος πήγαζε ἀπὸ τὴ ρωμαντική, μὰ καὶ συγχρόνως θερμὴ ἰδιοσυγκρασία τους, τὴ γεμάτη ἀπεριόριστο θαυμασμὸ γιὰ τὴ γυναῖκα, καὶ τὰ δεύτερα ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ αὐτὴ διάθεσί τους, σὰν εὔγλωττη ἐρωτικὴ ἔκφρασι, σὰν ἕνας ὕμνος στὴν ἀγάπη, σὰν ἐκδήλωσι λατρείας καὶ ἀφοσιώσεως στὴν ὀμορφιὰ τῶν γυναικῶν τῆς φυλῆς των.

Δὲν ὑπῆρχε σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα κανένας ποὺ νὰ μὴν ἦταν ἐρωτευμένος, ἀπὸ τὸν ἔφηβο ἕως τὸ γεροντότερο, γιατὶ εἶχαν ὅλοι τὴν ἴδια θερμὴ καρδιὰ καὶ τὰ χρόνια δὲν εἶχαν καμμιὰ σημασία γιὰ τὶς ἐρωτισκὲς σχέσεις τῶν δύο φύλων. Ὅσο λιτοὶ ἦσαν στὴ διαβίωσί τους τόσον ἀκόρεστοι ἦσαν στὸν ἔρωτα!

Δὲν ὑπῆρχε ὅμως καὶ ἐρωτευμένος ποὺ νὰ μὴν ἔπαιζε αὐλό. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα πάθη τους. Ἡ πιὸ ἔντονη ἐρωτικὴ ἐκδήλωσις γινόταν μ' αὐτόν. Ἐξαΰλωνε τὴν ψυχή τους, τὴ μεταρσίωνε σὲ μελωδικοὺς σκοποὺς γεμάτους πάθος κι' ἔρωτα καὶ τοὺς ἄφηνε νὰ πλανῶνται στὴν ἐρημικὴ ἡσυχία, σὰν προειδοποίησι, σὰν σύνθημα γιὰ τὴν ἔναρξι μιᾶς ἐρωτικῆς πανυχίδος.

Τ' ἀπόβραδα οἱ γυναῖκες τῶν Ἴνκας μὲ τὰ σφιχτοδεμένα κορμιὰ καὶ τὰ διψασμένα νειάτα, ἀποτραβηγμένες στὶς ἀνθισμένες ὄχθες τῶν ἀπεράντων ποταμῶν, κρυμμένες στὴν ὀργιώδη βλάστησί τους, καρτεροῦσαν τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἄρρενα τῆς φυλῆς, ἑτοιμασμένες μὲ ἐπιμέλεια γιὰ τὸν ἔρωτα. Καὶ κεῖ στὶς σκοτεινὲς ἢ τὶς σεληνοφώτιστες νύχτες, τὶς γεμάτες ἀδάμαστη ἡδυπάθεια, τὶς πλημμυρισμένες ἀπὸ ὠκεανοὺς ἀρωμάτων ποὺ γαργαλοῦσαν τὴ σάρκα καὶ τὴν ἐκέντριζαν στὸ πιὸ ὀξὺ σημεῖο τοῦ πόθου, οἱ Ἴνκας, ξέγνοιαστα παιδιὰ τοῦ βουνοῦ καὶ τοῦ κάμπου, ξεχνιόντουσαν στὴν ἀγάπη...

Ἱδρυτὴς τῆς φυλῆς τῶν Ἴνκας θεωρεῖται ὁ Μάνκο Κάπα, ποὺ στὴ γλῶσσα τους σημαίνει γυιὸς τοῦ ἥλιου. Ἔχοντας τοῦτος συντροφιὰ τὴ σελήνη, μαζὺ μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε δημιουργήσει συζυγικὲς σχέσεις, ἐγκατέλειψαν τὸ ἄντρο ποὺ ἔμεναν, πάνω στὶς ὄχθες τῆς ἱερῆς λίμνης Τιτικάνας, ψηλὰ στὶς κορυφὲς τῶν Ἄνδεων, κατέβηκαν στὴν πεδιάδα καὶ κεῖ σὲ μιὰ μαγευτικὴ τοποθεσία κατασκεύασαν γιὰ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος τὴν πρώτη καλύβα μέσα σ' ἕνα δάσος ἀπὸ ἀνθισμένες μιμόζες, θεμελιώνοντας ἔτσι τὴν Μάνκο-Κάπα, τὴν κατόπιν μεγαλειώδη πρωτεύουσα τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Ἴνκας, ποὺ οἱ κατακτηταί της μετωνόμασαν σὲ «δεύτερη Ρώμη», λόγῳ τῆς μεγαλοπρεπείας της καὶ τῶν ὑπερόχων μνημείων της.

Περιστοιχιζόνταν ἀπὸ ὀνειρώδεις κήπους, ἀπὸ διώρυγας, ἀπὸ μνημεῖα ἱστορικά, θαύματα ἀρχιτεκτονικῆς, πολιτισμοῦ πρωτογόνων λαῶν, ἐνῷ εἰς τὸ κέντρον της ὑψώνοντο ὑπερήφανα καὶ ἐπιβλητικὰ τὰ οἰκοδομήματα τῶν ἀνακτόρων, τῶν ἀρχόντων καὶ τοῦ λαοῦ.

Καὶ γύρω σ' αὐτήν, σὲ μικρότερες πολιτεῖες, οἱ εὐτυχισμένοι Ἴνκας, δημιουργοὶ μιᾶς τεράστιας αὐτοκρατορίας χωρὶς κανένα σύνορο, ζοῦσαν τὴν ἀνέφελη ζωή τους, παραδομένοι στὶς ἀσχολίες τους καὶ ὅπως παραπάνω εἴπαμε καὶ στὸν ἔρωτα.

Περισσότερο ἀπὸ ἐνάμισυ ἑκατομμύριο ψυχὲς ὑπολογίζονταν τότε οἱ Ἴνκας, λαξεύοντας ἕναν ἰδεώδη εἰρηνικὸ πολιτισμό.

Τὸ πνεῦμα ὅμως τοῦ καλοῦ φαίνεται ὅτι ἔπαυσε νὰ προστατεύῃ τοὺς δυστυχισμένους τοὺς Ἴνκας καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ, ἀλλοίμονο, ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ Πίζαρι, ἑνὸς Ἱσπανοῦ τυχοδιώκτου, ἦρθε νὰ ἐγκατασταθῇ μαζὺ μὲ μερικοὺς ἄλλους ὁμοίους του στὴ χώρα των, διψῶντας γιὰ χρυσάφι καὶ γι' ἄλλα πολύτιμα πετράδια, σπείροντας σύγχρονα τὴν καταστροφὴ καὶ τὸν ὄλεθρο.

Εἶνε ἄγνωστο πῶς ἡ δρᾶκα τῶν τυχοδιωκτῶν αὐτῶν κατώρθωσε νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ νὰ ὑποδουλώσῃ ἕναν ὁλόκληρο λαό, ἀφοῦ μάλιστα γιὰ νὰ φτάσουν στὴν χώρα τῶν Ἴνκας, ἔπειτα ἀπὸ ἀτέλειωτες πορεῖες διὰ μέσου ἀδιαβάτων ἑλῶν καὶ δυσβάτων ὀρέων, ἦταν σὲ τελείως ἐλεεινὴ καὶ ἀξιοθρήνητη κατάστασι καὶ μὲ τὸ χειρότερο ἠθικό, ἄξιοι περισσότερο ἐλεημοσύνης παρὰ διωγμοῦ. Τὸ γεγονὸς ὅμως εἶνε εἴτε ἐφιλοξενήθησαν εἴτε ὄχι ἀπὸ τοὺς Ἴνκας, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἀπέδειξαν τὰ θηριώδη ἔνστικτά τους καὶ ἄρχισαν μὲ τὴ μεγαλείτερη μανία τὸ καταστροφικό τους ἔργο. Ἐλεηλατήθησαν βωμοί, μνημεῖα, ἀνάκτορα, οἰκοδομήματα. Καὶ ἀχύρινες ἀκόμη καλύβες κατεδαφίζοντο καὶ ἐκαίοντο, ἀφοῦ πρῶτα ἐλεηλατοῦντο καὶ οἱ θησαυροὶ τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν ἄλλων πολυτίμων λίθων, ποὺ οἱ Ἴνκας εἶχαν στὴν κατοχή τους ἢ ἀφιερώσει στοὺς βωμοὺς τῶν θεῶν των ἢ χαρίσει στὶς γυναῖκες τους γιὰ στολίδια, περιήρχοντο στὴν κυριότητα τῶν ἐπιδρομέων.

Τὸ πόδι τοῦ κατακτητοῦ, βαρύ, ἰσοπέδωνε τὰ πάντα, λεηλατοῦσε τὶς πόλεις, ἀνέσκαφε κοιμητήρια, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κορέσῃ τὴν ἀχόρταγη χρυσοθηρία του, ἐνῷ οἱ Ἴνκας, ἀνίκανοι ν' ἀμυνθοῦν, πλανιόντουσαν σὰν φαντάσματα γύρω ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐρείπια τῆς περιουσίας των.

Ἔπειτα ἄρχισαν γιὰ τοὺς Ἴνκας τὰ τρομερώτερα μαρτύρια. Ἀχόρταγοι οἱ κατακτηταί, ἀκόρεστοι στὴ μανία τους, τοὺς βασάνιζαν, τοὺς ὑπέβαλλαν σὲ ἀφάνταστες κακώσεις γιὰ τὴν ὑπόδειξι κρυμμένων θησαυρῶν ἢ ὀρυχείων, ὅσα βέβαια ἡ ἀπληστία τους δὲν εἶχε ἀνακαλύψει, γιὰ νὰ τοὺς ταπεινώνουν, «θύοντες καὶ ἀπολύοντες» εἰς τὰ ἱερὰ καὶ τὰ

Γιὰ τοὺς ἄμοιρους Ἴνκας εἶχε ἀρχίσει πιὰ ἡ ἀβάσταχτη σκλαβιά: Δοῦλοι τῶν ἐπιδρομέων κατεβασανίζοντο, ἐργαζόμενοι νύχτα καὶ ἡμέρα στὶς πιὸ σκληρὲς δουλιές, σπάζοντας τὸ γρανίτη ἢ ἀλλάζοντες τὴν κοίτη ὁλοκλήρων ποταμῶν ἢ γιὰ τὴν ἀνεύρεσι ψυγμάτων χρυσοῦ, ἐνῷ ἡ φήμη τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας τῶν πρώτων τυχοδιωκτῶν συνεκέντρωνε πιὰ ὁλόκληρες στρατιὲς στὴν κατεστραμένη χώρα.

Καὶ τὸ καταστροφικὸ ἔργο συνεχίζονταν μὲ μεγαλείτερη ἔντασι, μὲ πολέμους μεταξὺ τυχοδιωκτῶν, ποὺ στὶς μάχες δὲν ἔπαιρναν μέρος οἱ ἴδιοι, ἀλλὰ οἱ ἄτυχοι Ἴνκας, φονευόμενοι μεταξύ τους, ὠθούμενοι στὴν ἀλληλοσφαγὴ ἀπὸ τὸ μαστίγιο τῶν ἐπιδρομέων.

Σήμερα ἐλάχιστοι Ἴνκας σώζονται. Ὀλίγαι ἴσως χιλιάδες, χωρὶς πατρίδα, χωρὶς φυλή, νομάδες καὶ δουλοπάροικοι, ζῶντες μιὰ πρωτόγονη ζωή, ἀποτραβηγμένοι στὰ ὄρη καὶ στὶς σπηλιὲς τῶν Ἄνδεων.

Ὡστόσο ὅμως ἦταν καιρὸς νὰ ἐπανορθωθῇ μιὰ ἀδικία καὶ νὰ περισωθοῦν τὰ ὑπολείμματα μιᾶς φυλῆς ποὺ ὑπῆρξε ἡ μεγαλείτερη καὶ ἡ πιὸ πολιτισμένη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἰθαγενεῖς ἀμερικανικοὺς λαούς.

Ἀπὸ πολλοῦ ἔχουν ληφθῆ μέτρα προστασίας τῶν Ἴνκας. Ἀπηλευθερώθησαν πρῶτα-πρῶτα, τοὺς παρεχωρήθη γῆ πρὸς καλλιέργειαν καὶ τὸ κυριώτερο τοὺς ἐπετράπη νὰ συνταχθοῦν καὶ νὰ ἀποτελέσουν ἴδιες κοινωνίες, συνεχίζοντες τὰ ἁπλᾶ καὶ ὡραῖα ἔθιμά των.

Στὰ ἐρείπια τῆς «Μάνκο-Κάπα», τῆς πρωτευούσης τῶν θρυλικῶν Ἴνκας, ὕστερα ἀπὸ τετρακόσια ὁλόκληρα χρόνια οἱ τελευταῖοι ἀπόγονοί των ξαναχτίζουν—ἀλλοίμονο!— καλύβες πλάϊ στοὺς κατεστραμμένους βωμοὺς τῶν πατέρων τους, στὰ σκορπισμένα ὀστᾶ τῶν προγόνων τους !

ΤΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ «ΕΥΡΩΠΗΣ»

ΝΥΧΤΩΔΙΑ

Ἕνα περίφημο τραγοῦδι τῆς ἀξέχαστης Μ. Πολυδούρη

Ὅταν στοῦ δάσους τὴ βαθειὰ ἐρημιά, μ' ὠχρὸ φεγγάρι
ὁλοσκότεινης νυχτιᾶς,
ἀκοῦς τὶς ἀηδονολαλιές, τοὺς στεναγμοὺς νὰ σβύνουν
δίχως ἀντίλαλο μὲ μιᾶς
καὶ ψιθυρίσματα γλυκὰ τὰ ροδοθάμνια χύνουν
στὸ βοριαδάκι τῆς νυχτιᾶς,
τότε κ' ἡ φύση ὁλάκερη μὲ κοιμητήρι μοιάζει
στῆς νύχτας τὸ μυστήριο νότες βαρειὲς ταιριάζει.

ΜΑΡΙΑ ΠΟΛΥΔΟΥΡΗ

Σ. Ε. Τὸ τραγοῦδι αὐτό, τὤγραψε ἡ Μαρία Πολυδούρη, μαθήτρια ἀκόμη. Εἶναι ἀνέκδοτο. Καὶ τὸ χρωστοῦμε στὸν ἀδελφὸ τῆς ἀξέχαστης ποιητρίας, κ. Κώστα Πολυδούρη, ἐλεγκτὴ στὸ Τελωνεῖο Πειραιῶς, ποὺ τὸ θυμᾶται ζωηρά, καὶ μὲ συγκίνησε, γιατὶ ἡ ἀδελφή του τ' ἀπήγγελε συχνά, ὅταν μετὰ τὸ σχολεῖο, κάνανε περίπατο στοὺς δρόμους τῆς Καλαμάτας, ἀπ' ὅπου —ὡς εἶνε γνωστὸ— κατάγεται.

ΕΜΠΡΟΣ ΟΣΟΙ ΕΙΣΤΕ... ΑΣΤΕΓΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Ἀνάθεμά τα τὰ ὄνειρα!— Ἔτσι λὲν πολλοί, ποὺ βγαίνουν ἀληθινὰ τὰ ὄνειρά των.— Μὰ ὑπάρχουν καὶ καλὰ ὄνειρα, ποὺ ξεδιαλύνουν ἀμέσως.— Διαβάστε παρα κάτω πῶς τρεῖς «τυχεροὶ» τοῦ Λαχείου τῆς «Ἑνώσεως τῶν Συντακτῶν» προεῖδαν στ'ὄνειρό τους ὅτι θὰ κερδίσουν ἀπὸ ἕνα σπίτι.— Καὶ πῶς μιὰ γυναῖκα ἑνὸς περιπτεριούχου ἐκέρδισε ἕνα σπίτι ποὺ τὸ λαχεῖο της τ' ἀγόρασε μὲ... δόσεις.

Ἡ δὶς Ντίνα Καβαλλάρη, κοιμήθηκε στὸ φτωχικό της σπιτάκι μιᾶς παρόδου τῆς ὁδοῦ Πατησίων., ὅπως κάθε βράδυ. Εἶχε δυὸ λαχεῖα τῆς «Ἑνώσεως τῶν Συντακτῶν» στὴν προπέρσινη κλήρωσι. Τὴν Κυριακὴ ἐκείνη — μιὰ ὡραία ἀνοιξιάτικη ἀπογευματινὴ—εἶχε γίνει εἰς τὸ Ζάππειο ἡ κλήρωσις τοῦ Λαχείου καὶ χιλιάδες εἶχαν παραστῇ σ' αὐτή. Μὰ ἡ δὶς Ντίνα Καβαλλάρη, ἕνα ὀρφανὸ κορίτσι ἀπὸ μικράκι, ἂν καὶ εἶχε λαχεῖο, δὲν ἤλπιζε νὰ κερδίσῃ. Γι' αὐτὸ οὔτε θυμήθηκε πὼς τὸ ὡραῖο ἐκεῖνοι ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα ἔγινε ἡ κλήρωσι.

Κοιμήθηκε τὸ βράδυ τὸν ξέγνοιαστον ὕπνο τῆς νεότητος. Εἴκοσι χρόνων κορίτσι, εὔμορφο, ἔξυπνο μὲ ἀρκετὴ μόρφωσι, ἦσαν ἐφόδια γιὰ τὸ μέλλον του.

Κοιμήθηκε λοιπὸν ὅπως πάντα. Καὶ εἶδε ἕνα ὄνειρο:

— Βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ τράβηξε στὴν ὁδὸν Πατησίων. Ξαφνικά, ἔπιασε μιὰ μπόρα. Ἔβρεχε πολύ. Κι' ἐκείνη τὴ στιγμὴ τρόμαξε, βλέποντας ἕνα ἀγριάνθρωπο νὰ τὴν κυνηγάῃ. Τὤβαλε στὰ πόδια. Μὰ πλῆθος τ' αὐτοκίνητα, ἐρχόνταν καταπάνω της. «Παναγία μου!», εἶπε. Ἂν γλυτώσω ἀπ' τὴ βροχή, θὰ μὲ τσακίσουν τ' αὐτοκίνητα!...» Στὴν ἀγωνία αὐτή, στὴ δύσκολη αὐτὴ θέσι, ἡ Ντίνα ἔνοιωσε νὰ... πετάῃ! Κατάλαβε τὸν ἑαυτό της ἀνάερο, σὰν κάτι ἄϋλο, ποὺ ὑψωνόνταν ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ἕως ὅτου περπατοῦσε ψηλά, πολὺ ψηλά... λέτε στὸν ἀέρα....

— Ντίνα, ξύπνησε, παιδάκι μου.

Ἡ δὶς Καβαλλάρη ἄνοιξε τὰ μάτια της, χασμουρήθηκε, κύτταξε γύρω της. Ἦταν στὸ κρεββάτι της. Κι' ἐκείνη ποὺ τὴν φώναξε ἦταν ἡ γιαγιά της. Ἡ μαμά της εἶχε ἄρρωστη τὴν ἄλλη της θυγατέρα, τὴν παντρεμένη, καὶ ἡ γιαγιά της ποὺ τὴν συντρόφευε, τὴν καλοῦσε νὰ ξυπνήσῃ.

— Καλά, γιαγιά!...

— Ἔλα, ξύπνα, παιδάκι μου...Ξύπνα νὰ κυττάξῃς τὴν ἐφημερίδα, μήπως κέρδισες τὸ λαχεῖο τῶν Συντακτῶν.

Ἡ ὡραία Ντίνα γέλασε... Ποιὸς νἄχῃ τέτοια τύχη! Μὰ ἡ γιαγιὰ εἶχε φέρει κιόλας τὴν ἐφημερίδα.

— Ἔλα, παιδάκι μου... Ἔχω ἕνα προαίσθημα... Γιὰ κύτταξε...

⁂

— Γελάστηκες γιαγιά!...

— Γιατί;

— Νά! δὲν κέρδισα...

Καὶ ἡ δὶς Καβαλλάρη εἶχε ρίξει τὴν ἐφημερίδα στὰ γόνατά της, ὅπως καθόνταν ἀκόμα στὸ κρεββάτι. Ὁ ἀριθμὸς τοῦ λαχείου ποὺ κρατοῦσε δὲν εἶχε κερδίσει.

Αὐτὸ τὴ φούρκισε. Τὴ φούρκισε πολύ... Τόσο ποὺ δὲν ἐξήτασε ἂν κέρδισε τὸ δεύτερο λαχεῖο —γιατὶ εἶχε δυὸ—της.

Μὰ ὅπως τὰ ἔξυπνα μάτια της, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσι τὴν πρώτη, ρίχτηκαν στὴν πεταγμένη ἐφημερίδα, ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ ξεπετάῃ σὰν τοῦ πρωτοταξείδευτου πουλιοῦ...

— Γιαγιά!...

— Παιδί μου!...

— Κέρδισα τὸν πρῶτο ἀριθμό!... Τὸ μεγαλύτερο σπίτι!... Τρακόσιες πενῆντα χιλιάδες!...

⁂

Τὸ μικρὸ δωμάτιο ἀναστατώθηκε. Ἡ Ντίνα εἶχε πεταχτῆ ἀπὸ τὸ κρεββάτι της, ζητοῦσε τὶς κάλτσες της, τὰ παπούτσια της, τὰ ροῦχα της...

Ντύθηκε ἀστραπιαῖα κι' ἄφησε τὸ μικρὸ δωμάτιο. Στὴ γωνιὰ μιᾶς παρόδου τῆς ὁδοῦ Πατησίων βρῆκε ἕνα ταξί.

Ἐλαφρὰ συγκινημένη, ταραγμένη, χαρούμενη μαζί, πετάχτηκε μέσα:

— Ὁδὸς Σταδίου... Ἕνωσις Συντακτῶν.

Ὁ σωφὲρ ἔκαμε τὸ σταυρό του:

— Σίγουρα, τὸ λαχεῖο κέρδισε τὸ κορίτσι, ἐψιθύρισε.

Μὰ ἡ Ντίνα τώρα ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ. Ν' ἀκούσῃ ὅτι πράγματι κέρδισε τὸ διώροφο σπίτι τῆς ὁδοῦ Σαλαμῖνος 82. Τὸ φανταζόντανε κιόλας κουφό, καλοβαλμένο, ὡραῖο. Θὰ νοίκιαζε τὸ κάτω πάτωμα. Στὸ ἐπάνω θὰ καθόντανε ἡ ἴδια, ὅταν θὰ παντρευόνταν.

Ἀλλ' ἤθελε νὰ τῆς τὸ βεβαιώσουν.

Ἔφθασε στὴν Ἕνωσι Συντακτῶν. Βγαίνει. Ἀνεβαίνει τὰ σκαλιὰ δύο-δύο. Τί ἀτελείωτες τῆς φάνηκαν οἱ σκάλες!...

Στὴν αἴθουσα τοῦ Προέδρου εἶναι κι' ἄλλοι τυχεροί.

Θαρρετὴ τὸν πλησίασε μέσα στὸν κόσμο:

— Κύριε Πρόεδρε... Ἔχω αὐτὸ τὸ λαχεῖο... Ἐκέρδισε...

Κι' ἐσταμάτησε. Δὲν τολμοῦσε νὰ προχωρήσῃ...

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως τῶν Συντακτῶν κύτταξε τὸν ἀριθμό.

— Καλορρίζικο, δεσποινίς. Τὸ πρῶτο διώροφο...

Ἦταν τόση ἡ συγκίνησί της, ποὺ ἔπεσε — δὲν κάθησε—σὲ μιὰ καρέκλα...

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐγινόνταν τὰ συμβόλαια. «Τελεία κυρία, καὶ κάτοχος» μιᾶς διωρόφου οἰκίας, καλοβαλμένης, ὡραίας, κομψῆς — ὅπως τὴν φαντάστηκε—στὴν ὁδὸν Σαλαμῖνος ἀριθμὸς 82. Γωνία...

Κ' ὕστερα ἀπὸ κάμποσον καιρό, ἡ δὶς Ντίνα Καβαλλάρη ἔμπαινε στὸ κερδισμένο σπίτι, εὐτυχισμένη.

⁂

Ὅπως μᾶς διηγεῖτο ἡ τυχερὴ τοῦ πρώτου σπιτιοῦ, ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία, στὸ σαλονάκι τοῦ κερδισμένου σπιτιοῦ, πρὸ ἡμερῶν, εἶχε τὴν ἴδια συγκίνησι ποὺ ἔνοιωσε καὶ τότε.

Ἀλλ' ἀκόμη εἶναι ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν τύχη της καὶ μὲ τὸ «φιλάνθρωπον ἔργον» τῆς Ἑνώσεως τῶν Συντακτῶν, ποὺ δίδει κάθε χρόνο τόσα σπίτια σὲ φτωχὸ κόσμο.

— Θὰ εἶμαι, μᾶς λέγει, πάντοτε σκλαβωμένη μὲ τὸ Σωματεῖο σας. Σ' αὐτὸ ὀφείλω τὴ χαρὰ ποὺ ζῶ εὐτυχισμένη. Ποὺ εἶμαι νοικοκυρεμένη μέσ' σ' αὐτὸ τὸ ὤμορφο σπιτάκι, ἐξὸν ποὺ παίρνω καὶ χίλιες πεντακόσιες ἀπὸ τὸ κάτω πάτωμα ποὺ νοικιάζω.

⁂

— Πήρατε φέτο λαχεῖο; τὴ ρωτᾶμε.

— Καμμιὰ δεκαριά.

— Καλὴ τύχη!

— Σᾶς εὐχαριστῶ. Ἂν καὶ εὔχομαι νὰ τύχῃ καλύτερα σ' ἕνα ἄλλο φτωχὸ κορίτσι. Θὰ εὐγνωμονῇ τὴν Ἕνωσι τῶν Συντακτῶν γι' αὐτό, ὅπως κι' ἐγώ.

Ἡ καλόκαρδη τυχερὴ τὄλεγε μὲ τὴν καρδιά της.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΠΤΕΡΙΟΥΧΟΥ, ΠΟΥ ΑΓΟΡΑΣΕ ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

«Ἂν ἔχῃς τύχη διάβαινε...»— λέει ὁ Λαός. Καὶ πόσο ἔχει δίκηο. Πολλοὶ δὲν τὸ πιστεύουν. Καὶ ὅμως πόσες φορὲς τὸ βλέπουμε ὁλοφάνερο.

Προχθὲς τὸ βράδυ, ὅταν κτύπησα τὴν πόρτα τοῦ ἀκινήτου τῆς ὁδοῦ Ἰσμήνης 10, ἕνα κομψὸ σπιτάκι, πλάϊ στὸ λόφο τοῦ Σκουζέ, ὅπου τώρα ὑπάρχουν τόσα ὡραῖα κέντρα κι' ἔχουν κτισθῆ πανέμορφες βιλλίτσες, ἴσως δὲν τὸ πίστευα κι' ἐγώ. Κι' ὅμως σὲ λίγο, ὅταν ἔφευγα ἀπὸ κεῖ ἤμουν βέβαιος πὼς ἡ τύχη παίζει ἕνα σπουδαῖο ρόλο στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ κ. Ἀγγελοπούλου, ἀδελφὴ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν Σ.Ε.Κ., μὲ ἔκανε νὰ τὸ πιστέψω μὲ τὴν ἀφήγησί της.

Τὴ ρώτησα:

— Εἶναι αὐτὸ τὸ σπίτι ποὺ κέρδισε ὁ κ. Κουλουμπῆς ἀπὸ τὸ Λαχεῖο τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν;

Ἡ κ. Ἀγγελοπούλου, δασκάλα πολλὰ χρόνια, ἠλεκτρίστηκε ἀπὸ τὴν ἐρώτησί μου.

— Μάλιστα, κύριε. Τυχεροὶ ἄνθρωποι!... Τί καλὰ νὰ κέρδιζα κι' ἐγὼ φέτο στὸ νέο λαχεῖο κανένα σπιτάκι!...

— Ποιὸς ξέρει;... Γιατί ὄχι;...

— Καὶ βέβαια! Εἴκοσι σπίτια φέτος!... Μπορεῖ νὰ κερδίσουμε κι' ἐμεῖς...

Ἡ κ. Ἀγγελοπούλου εἶναι ἔνοικος τοῦ σπιτιοῦ, μὲ τὸν ἀδελφό της. Συνεχίζει:

— Καὶ εἶναι ὡραῖο σπιτάκι αὐτὸ ἐδῶ, ποὺ κέρδισε ὁ σπιτονοικοκύρης μας ἀπὸ τὴν Ἕνωσι. Τὄχουμε νοικιάσει 1800 δραχμές, μὰ χαλάλι του. Τέσσερα δωμάτια μὲ ὅλα τὰ κομφόρ. Καὶ πρὸ παντὸς αὐτὴ ἡ θαυμασία θέσι. Ἀπέναντι στὸ λόφο αὐτό, ποὺ δὲν δίδει μόνο ὑγεία, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἕνα θαυμάσιο κέντρο, γιὰ τὸ καλοκαίρι... Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἐξοχή...

⁂

— Μήπως ξέρετε τὴν ἱστορία τοῦ... κερδισμένου σπιτιοῦ;

— Εἶναι σὰν παραμῦθι, κύριε... Σωστὸ παραμῦθι.

— Θἄχετε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς τὸ διηγηθῆτε;

— Πολὺ εὐχαρίστως.

Καὶ ἀρχίζει:

— Ὁ κ. Κουλουμπῆς εἶναι περιπτεριοῦχος στὸ Κολωνάκι. Φτωχὸς ἄνθρωπος βέβαια. Λαχεῖο δὲν εἶχε ἀγοράσει. Ἀλλ' ὁ ἀδελφὸς τῆς κυρίας του εἶχε πάρει ἕνα. Εἶχε δώσει ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε: Πενῆντα δραχμές. Μὰ τὴν Παρασκευὴ—δυὸ ἡμέρες πρὶν νὰ κληρωθῇ τὸ Λαχεῖο—εἶχε ἀνάγκη χρημάτων. Πάει στὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς του καὶ τῆς λέγει:

— Ἔχω ἕνα λαχεῖο τῆς Ἑνώσεως...

Ἐκείνη τὸν διέκοψε:

— Ἄχ, νὰ εἶχα κι' ἐγὼ ἕνα!...

— Σοῦ τὸ πουλάω, τῆς ἀπαντᾶ ὁ ἀδερφός της.

Ἡ ἀδελφή του, ἡ κ. Κουλουμπῆ, σταμάτησε. Σὰν σπαθὶ νάκοψε κάτι τὸν πόθο της: Ν' ἀγοράσῃ ἕνα λαχεῖο...

Ὁ ἀδελφός της τῆς εἶπε:

— Ἀλήθεια στὸ πουλῶ.. Δῶσε μου τὶς πενῆντα δραχμὲς καὶ πάρ' το....

Μὰ ἐκείνη πάλι δὲ μιλοῦσε.

Στὸ τέλος τοῦ εἶπε:

— Πενῆντα δραχμὲς δὲν ἔχω. Ἔχω δεκαπέντε. Ἂν θέλῃς, πάρε τες καὶ τ' ἄλλα θὰ στὰ δώσω σιγὰ-σιγά...

— Μὲ δόσεις, διακόπτομε τὴν κ. Ἀγγελοπούλου.

Ἡ εὐγενικὴ κυρία γελᾷ.

— Ὡραῖα!! Μὲ δόσεις.. Τὸ πῆρε λοιπὸν τὸ λαχεῖο ἡ γυναῖκα, ἔδωσε τὶς δεκαπέντε δραχμὲς καὶ τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ ἦτο τελεία «κυρία καὶ κάτοχος», ὅπως λὲν οἱ νομικοί, τοῦ ὡραίου σπιτιοῦ.

— Δὲν τὸ πούλησε;

— Τί λέτε;... Ξέρετε τ' εἶναι σὲ μιὰ οἰκογένεια ὄχι εὔπορη ἕνα τέ-

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 20ήν ΣΕΛΙΔΑ]

ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ 1937

(Ἀδεία καὶ ἐποπτεία τοῦ Κράτους — Νόμος 339 τῆς 20 Νοεμβρίου 1936, ἄρθρον 12)

ΚΛΗΡΩΣΙΣ 27 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1937

Κέρδη 5,139.000 Δραχμαὶ

	Δραχ.
Ὁ 1ος ἀριθμὸς κερδίζει οἰκίαν ἀξίας	1.000.000
Ὁ 2ος ἀριθμὸς κερδίζει οἰκίαν ἀξίας	500.000
Ὁ 3ος καὶ 4ος ἀριθμὸς κερδίζουν ἀνὰ μίαν οἰκίαν ἀξίας 300.000 δραχμῶν, ἤτοι δύο οἰκίας συνολικῆς ἀξίας	600.000
Ὁ 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 10ος, 11ος καὶ 12ος ἀριθμὸς κερδίζουν ἀνὰ μίαν οἰκίαν ἀξίας 250.000 δραχμῶν, ἤτοι 8 οἰκίας συνολικῆς ἀξίας	2.000.000
Ὁ 13ος καὶ 14ος ἀριθμὸς κερδίζουν ἀνὰ ἓν οἰκόπεδον ἀξίας 100.000 δραχμῶν, ἤτοι δύο οἰκόπεδα συνολικῆς ἀξίας	200.000
264 λαχνοὶ κερδίζουν εἰς εἴδη ἀνὰ 1.000 δρχ., ἤτοι συνολικῶς ..	264.000
690 λαχνοὶ κερδίζουν ἀνὰ 500 δρχ., ἤτοι σύνολον	345.000
καὶ 2.300 λαχνοὶ κερδίζουν ἀνὰ 100 δρχ., ἤτοι σύνολον	230.000
Ἤτοι σύνολον κερδῶν Δρχ.	5.139.000

Ἐκ τῆς στατιστικῆς ἡ ὁποία τηρεῖται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν, προκύπτει, ὅτι ἐκεῖ ὅπου ἡ κυκλοφορία τῶν γραμματείων τοῦ Λαχείου εἶνε εὐρυτέρα, ἐκεῖ καὶ οἱ τυχηροὶ περισσότεροι. Αἱ Ἀθῆναι, μέχρι τῆς στιγμῆς, ἔχουν τὸ ρεκὸρ τῶν τυχηρῶν. Κατὰ τὰ τρία προηγούμενα Λαχεῖα ἐκέρδισαν οἱ ἑξῆς:

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΝΤΙΝΑ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ [Ἰθάκης 75], ἐκέρδισε τὴν οἰκίαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σαλαμῖνος ἀρ. 82, ἀξίας 350.000 δραχμῶν [1934].

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΡΟΖΗΣ, βιομήχανος ζυμαρικῶν, [Ἁγ. Δημητρίου 9] τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαβίλη 5 οἰκίαν, ἀξίας δραχμῶν 350.000 [1934].

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ, δημοδιδάσκαλος, [Πλουτάρχου 48], ἐτὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μεγίστης ἀρ. 20 οἰκίαν, ἀξίας 300.000 δρχ. [1934].

ΑΛ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ, χωροφύλαξ Εἰδικῆς Ἀσφαλείας, τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἰσμήνης 42 οἰκίαν, ἀξίας 220.000 δραχμῶν [1934].

ΕΙΡΗΝΗ καὶ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΙΡΔΗΣ, μοδίστα, ὑποκελευστής, Σταδίου 61, τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πίνδου 60 οἰκίαν, ἀξίας 215.000 δραχμῶν [1934].

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΧΑΝΙΩΤΗΣ, ράπτης, τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λαέρτου οἰκίαν, ἀξίας 200.000 δρχ. [1934].

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΠΙΠΕΡΑΚΗΣ καὶ ΘΑΛΕΙΑ ΚΟΤΖΑΜΠΑΣΗ, μηχανικὸς σιδηροδρ. Σ.Ε.Κ., οἰκιακά, Σταδίου 61, τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀμπλιανῆς 6 οἰκίαν, ἀξίας δρχμῶν 200.000 [1934].

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΡΩΤΑΣ, ὑπάλληλος ἐμπορορραφείου, [Κεραμεικοῦ 62], τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ρινοπούλου ἀρ. 12 οἰκίαν, ἀξίας 200.000 δρχ. [1934].

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΥΛΟΥΜΠΗΣ, περιπτεριοῦχος ἀνάπηρος πολέμου, πλατεῖα Κολωνακίου, τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἰσμήνης 20 οἰκίαν, ἀξίας δραχμῶν 200.000 δραχμῶν [1934].

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΙΜΕΝΙΔΗΣ, ὑπάλληλος Ταμείου Ἀρτεργατῶν, τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πυρσογιάννη 3 οἰκίαν, ἀξίας 400.000 δραχ. [Α. 1936].

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΟΣ, ὑποδηματοποιός, Κνίδου ἀρ. 1, τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑλλησπόντου 65 οἰκίαν, ἀξίας δραχμ. 220.000 [Α. 1936].

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΟΥΚΛΑΚΗΣ, ὑπάλληλος ἰχθυοπωλείου, Σικύνου 2, τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χατζηϊωάννου 8 καὶ Μυστριώτου, ἀξίας δραχμῶν 200.000 [Α. 1936].

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΤΣΙΚΟΛΙΑΣ, ὑπάλληλος ἰχθυοπωλείου, Σικύνου 2, τὴν οἰκίαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χατζηϊωάννου 8 καὶ Μυστριώτου, ἀξίας 200.000 δραχμῶν [Α 1936].

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ἐφαρμοστὴς μηχανουργός (Παλαιὸν Φάληρον Ἑσπερίδων 29), τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χρυσοστόμου Σμύρνης 28 οἰκίαν, ἀξίας 200.000 δρχμῶν [Α. 1956].

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΜΑΡΑΣΙΔΗΣ καὶ ΙΩ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, τροχιοδρομικοί, τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Εὐμένους 98 οἰκίαν, ἀξίας 200.000 δραχμῶν [Α. 1936].

ΕΛ. ΝΙΚΑΣ, Κ. ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ, ΣΤ. ΑΡΑΠΙΚΟΠΟΥΛΟΥ, ΟΛΓΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Α. ΛΥΡΑΒΔΟΥ, ΕΛ. ΣΑΛΟΥΠΗ, Γ. ΠΑΛΑΤΣΙΩΛΗΣ, Π. ΤΣΙΜΗΣ, ΒΑΣ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΕΥ. ΣΤΕΦΟΣΗΣ, ὑπάλληλοι τοῦ ἐργοστασίου Ζαβορίτου, ἐκέρδισαν συνεταιρικῶς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πολυφήμου οἰκίαν, ἀξίας 200.000 δραχμῶν [Α. 1936].

ΧΑΡ. ΖΟΥΡΟΣ καὶ ΕΛΕΝΗ ΖΟΥΡΟΥ [Καπνικαρέας 3], ἐκέρδισαν τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τριῶν Ἱεραρχῶν 164 οἰκίαν, ἀξίας 200.000 δραχμῶν [Α. 1936].

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΚΛΗΡΗΣ, ἐμπορευόμενος, Δυοβουνιώτου 44 [Κουκάκη], τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σκιάθου 33 οἰκίαν, ἀξίας 400.000 δραχμῶν [Β. 1936].

ΟΥΡΑΝΙΑ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, οἰκιακά, Αἴθρας 2, τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σκιάθου 100 οἰκίαν, ἀξίας 250.000 δραχμῶν [Β. 1946].

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΙΔΗΣ, ἰχθυοπώλης, Κυψέλης 56, τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίας Σοφίας 115 οἰκίαν, ἀξίας 210.000 δραχμῶν [Β. 1936].

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΦΙΛΙΚΟΣ, συνταγματάρχης ἐν ἀποστρατείᾳ, Κωνσταντ. Παλαιολόγου 26, τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ματρόζου 52 οἰκίαν, ἀξίας 200.000 δραχμῶν [Β. 1936].

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΒΙΤΣΕΝΤΖΑΤΟΥ, οἰκιακά, Παράσχου 41, τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλ. Λουκίσσα 2 οἰκίαν, ἀξίας 200.000 δραχμῶν [Β. 1936].

ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΟΓΙΑΝΝΗΣ, ράπτης, Δεινοκράτους 22, τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθανασάκη 10 οἰκίαν, ἀξίας 225.000 δραχμῶν [Β. 1936].

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ, στρατηγὸς ἐν ἀποστρατείᾳ, Μαμούρη 2, τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑκατέου 67 οἰκίαν, ἀξίας 220.000 δρχ. [Β. 1936].

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΓΕΩΡΓ. ΣΙΝΗΣ, μηχανικὸς ἀτμοπλοίου «Μεσσαριά», Πραξιτέλους 32 Πειραιῶς, ἐκέρδισε τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βουθρωτοῦ 9 οἰκίαν, ἀξίας 200.000 δραχμῶν [Α. 1936].

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΜΑΚΡΗΣ καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Κ. ΜΑΚΡΗ, σερβιτόρος, [Σμύρνης 61 Πειραιεύς], ἐκέρδισαν τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λαμπετίας 4 οἰκίαν, ἀξίας 200.000 δραχμῶν [Α. 1936].

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΥΣ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΥΣ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ, ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος (Νέα Ἰωνία), τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λομβάρδου 93 οἰκίαν, ἀξίας 200.000 δραχ. [1934].

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΒΟΥΚΙΔΗΣ, βυρσοδέψης, [Νέα Κοκκινιά ὁδὸς Γανοχώρων 20], ἐκέρδισε τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλίππου Λουκίσσα 16 οἰκίαν, ἀξίας 200.000 δρχ. [Α. 1936].

ΙΩΑΝ. ΣΤΑΜΑΤΕΑΣ καὶ ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΔΟΥΝΔΟΥΝΙΔΗΣ, ἐργάται Καισαριανῆς, ἐκέρδισαν τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κτησιφῶντος 6 οἰκίαν, ἀξίας 200.000 δραχμῶν [Α. 1936].

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΝ

ΣΠΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ, χημικὸς Συνεταιρισμοῦ Ἀμπελουργῶν, ΛΙΟΠΕΣΙ, ἐκέρδισε τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγχιάλου 58 οἰκίαν, ἀξίας 200.000 δραχμῶν [Α. 1936].

ΠΑΝΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ, ἐμποροϋπάλληλος, θέσις Πολύδροσος [ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΝ], τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λήμνου 8 οἰκίαν, ἀξίας 200.000 δραχμῶν [Β. 1936].

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΜΙΝΗΣ, γεωργός, χωρίον ΚΡΙΕΚΟΥΚΙΟΝ [Θηβῶν], τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀρύβου 66 οἰκίαν, ἀξίας 200.000 δραχμῶν [Β. 1936].

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΑΤΣΗΣ, γεωργός, ΠΑΛΗΟΠΑΝΑΓΙΑ [Θηβῶν], τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βραχωρίτου 29 οἰκίαν, ἀξίας 250.000 δραχ. [Β. 1936].

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΗΝ 27 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1937

50 ΔΡΑΧ. Ο ΛΑΧΝΟΣ ΔΡΑΧ. 50

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΣΜΑΡΑΓΔΙ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΕ

ΤΗΣ ΜΑΡΙ ΚΕΡΥ ΣΑΡΠ

Μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων στὴν οἰκογενειακὴ συναναστροφὴ ποὺ ἔδιδε ἡ οἰκογένεια Ἄθερτον, ἦταν καὶ ἕνας ἐπιτήδειος λωποδύτης.

Οἱ Ἄθερτον βέβαια δὲν τὸ ἤξεραν αὐτό. Εἶχαν, βλέπετε, καλέσει ὅλους ἐκείνους ποὺ ἦσαν συγκεντρωμένοι στὸ σαλόνι τοῦ ἀτμοπλοίου, τὸ τελευταῖο βράδυ, ποὺ λίγο κεφωμένοι ὅλοι, ἀντίκρυζαν μετὰ ἀπὸ ἕνα τρικυμιῶδες ταξίδι στὸν Ἀτλαντικό, τὶς ἀκτὲς τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ ἀστέρας τῶν προσκεκλημένων ἦτο—ἴσως γιὰ τὰ μακρυά του ἄσπρα γένεια—ἕνας γηραιὸς κύριος: ὁ κ. Τέϋλορ.

—Θὰ εἶνε ὁ παπποῦς τῶν Χριστουγέννων—εἶπε ἡ κυρία Ἄθερτον, τὴν ὥρα ποὺ παρακολουθοῦσε νὰ μπάζουν μέσα στὴν βιβλιοθήκη ἕνα μεγάλο χριστουγεννιάτικο δένδρο.

—Ἂν ὑπῆρχε καὶ λίγο χιόνι —προσέθεσε κατόπι—ἡ γιορτὴ θὰ ἦταν τελεία.

Καὶ τὴν παραμονὴ ἔρριψε χιόνι πολύ. Καὶ τὰ παιδιά, τ' ἀνιψίδια τῆς κυρίας Ἄθερτον μπόρεσαν νὰ φκιάσουν ἕνα χιονάνθρωπο.

Τὶς πρῶτες ὧρες ἦσαν ἀπησχολημένα μονάχα τους τὰ παιδιὰ μὲ τὸ παιγνίδι τους. Ἀλλὰ ὅσο προχωροῦσαν, μαζεύθηκαν καὶ μεγαλείτεροι. Ὁ Τζίμμυ Νόρκετ καὶ ὁ Μικὲς Ντέηβις, δύο νέοι ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους, ἦλθαν νὰ παρακολουθήσουν τὴν κατασκευὴ τοῦ χιονανθρώπου. Ὁ κ. Τέϋλορ μὲ τὰ ἄσπρα του τὰ γένεια ἦλθε νὰ τοὺς δώσῃ τὴν συμβουλή του. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ δὲν ἤθελαν νὰ φκιάσουν ταγματάρχη. Ζητοῦσαν ὁ χιονάνθρωπός τους νὰ εἶνε ἕνας ἁπλοῦς ἀστυφύλακας, μὲ τὰ κουμπιὰ μπροστὰ στὸ ἀμπένωνο, ἀπὸ πάνω ἕως κάτω.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐτελείωσαν τὸν χιονοαστυφύλακα ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν χαλάσουν. Διότι ὁ Μ. Ντέηβις ψάχνει γιὰ τὸν ἀναπτῆρα του καὶ βλέπει πὼς τοῦ λείπει. Σκέφθηκε ὅτι καθὼς ἔσκαβε τὸ χιόνι θὰ τοῦ ἔπεσε. Καὶ ἐπειδὴ ἔψαξε καὶ δὲν τὸν ηὗρε, εἶπε ὅτι θὰ ἦτο χωμένος μέσα στὸν χιονοαστυφύλακα. Καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ τὸν χαλάσῃ. Ἐκείνη ὅμως τὴν ὥρα ἦλθε ἔξω καὶ ἡ κυρία Ἄθερτον γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ ἔργον τῶν μικρῶν. Ἄκουσε τὴν συζήτησι γιὰ τὸν ἀναπτῆρα καὶ ὑποσχέθηκε ὅτι μόλις λυώσῃ τὸ χιόνι καὶ εἶνε μέσα ὁ ἀναπτῆρας θὰ φροντίσῃ νὰ τὸν στείλῃ στὸν ἰδιοκτήτη του.

Ὁ νέος κύριος ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ τὴν ἄλλη μέρα νὰ πάῃ σὲ κάποιο μάτς. Εἶπε πὼς ὁ ἀναπτῆρας του εἶνε ἀξίας, ὅτι ἔχει χαραγμένα τὰ ἀρχικά του ψηφία, ἀλλ' ὅτι δὲν ἔχει ἀντίρρησι εἰς τὴν πρότασι τῆς οἰκοδέσποινας.

— Τώρα ἂν θέλετε πᾶμε μέσα στὸ τραπέζι.

Ὁ κ. Τέϋλορ προτοῦ ἀκολουθήσῃ τὴν κυρίαν Ἄθερτον νύρισε καὶ εἶπε στοὺς δύο μικροὺς ἀνεψιούς της.

—Ξέρετε τί θὰ γίνῃ τὰ μεσάνυκτα; Ὅταν ὁ χιονάνθρωπος ἀκούσῃ νὰ κτυποῦν οἱ δώδεκα θὰ σηκωθῇ νὰ περπατήσῃ γιὰ νὰ ζεστάνῃ τὰ παγωμένα πόδια του.

Τὰ παιδιὰ τὸν κύτταζαν μὲ δύσπιστο βλέμμα.

—Τότε θὰ τὸν ἰδῆτε ὅλοι—εἶπεν ὁ Πέτρος, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο, ποὺ ἦτο 8 ἐτῶν. Θὰ εἴσασθε ὅλοι ξύπνιοι...

—Ἴσως, ἂν μπορῇ νὰ περιμένῃ κανεὶς μέχρι τὶς τέσσερες τὸ πρωΐ—διώρθωσεν ὁ κ. Τέϋλορ. Δώδεκα ἢ τέσσερες τὸ ἴδιο κάνει. Δὲν εἶνε ἔτσι, κυρία Ἄθερτον;

—Ἔτσι εἶνε—ἀπήντησε ἡ κυρία Ἄθερτον γελῶντας.

Καὶ οἱ μεγάλοι μπῆκαν μέσα μὲ κέφι.

Οἱ μικροὶ ἔμειναν ἀκόμη ἔξω καὶ κυττοῦσαν τὸν χιονάνθρωπό τους.

—Ἀλλὰ δὲν ἔχει πόδια —εἶπε τὸ ἕνα παιδί.

— Μπορεῖ νὰ εἶνε ἀπὸ μέσα —παρετήρησε ὁ Πέτρος.

— Ἐμεῖς ὅμως θὰ φυλάξουμε νὰ ἰδοῦμε. Θὰ φυλάξουμε προτήτερα ἀπὸ τὶς τέσσαρες...

Ἡ κυρία Ἄθερτον εἶχε ἐπίσης μανία καὶ μὲ τὶς πολύτιμες πέτρες. Ὁ ἄνδρας της λοιπὸν τῆς εἶχε ἀγοράσει ἕνα τετράγωνο τέλειο σμαράγδι κρεμασμένο σὲ μιὰ λεπτὴ ἁλυσσίδα ἀπὸ πλατίνη. Ἐπῆγε ὅταν οἱ ξένοι του τραβήχτηκαν γιὰ νὰ κοιμηθοῦν μέσα στὴν κρεββατοκάμαρά τους καὶ τὸ ἔβαλε στὸ κομοδῖνο ποὺ ἦτο δίπλα στὸ κρεββάτι τῆς γυναίκας του. Τὸ πρωῒ ὅταν ἐξύπνησε ἡ ἁλυσσίδα ἦταν ἐκεῖ καὶ ἡ πέτρα ἔλειπε.

Ἐπί τινα λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ κ. Ἄθερτον ἔμεινε συλλογισμένος. Ἄνθρωπος νευρικός, σκέφτηκε νὰ φωνάξῃ τὴν ἀστυνομία. Ἀλλ' ἀγαποῦσε τὴν γυναῖκα του καὶ ἀμέσως τοῦ ἦλθε στὸ μυαλὸ ὅτι χριστουγεννιάτικη μέρα δὲν ἔπρεπε νὰ χαλάσῃ τὴν ἡσυχία της.

Ἀλλ' ἔλα πάλι ποὺ τὸ κόσμημα ἦτο μεγάλης ἀξίας!!

—Μπρ! ἔκαμεν ὁ κ. Ἄθερτον μεγαλοφώνως, νὰ ἰδῇ ἂν ἡ γυναῖκα του εἶχε ξυπνήσει. Αὐτὴ ὅμως δὲν ἐκινήθη. Ἐκοιμᾶτο βαρειά. Ἀφοῦ ἐβεβαιώθηκε γι' αὐτό, ἐντύθηκε γρήγορα-γρήγορα, ἐφόρεσε ἕνα ζευγάρι γαλότσες καὶ ἔκαμε ἕνα γῦρο στὸ σπίτι. Ἦταν βέβαιος ὅτι τὸ κόσμημα θὰ εὑρίσκετο ἀκόμη στὸ σπίτι, γιατὶ καμμιὰ πατημασιὰ δὲν φαινόνταν ἐπάνω στὸ χιόνι κι' ὅλοι οἱ καλεσμένοι του κοιμόντουσαν ἀκόμη. Τότε, προτοῦ ἐπιστρέψῃ μέσα ἐπῆγε κ' ἐκλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ γκαράζ, ἐκύτταξε καὶ τὸ γραμματοκιβώτιο καὶ τὸ εὗρε ἀδειανό. Ἐρώτησε τὸν θυρωρὸ καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν ἔφυγαν γράμματα ἢ πακέττα ἀπὸ τὸ προηγούμενο βράδυ. Ἐκλείδωσε λοιπὸν καὶ τὸ γραμματοκιβώτιο καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ἐπῆγε καὶ συνήντησε τοὺς προσκεκλημένους του στὸ πρόγευμα. Ὅλοι ἦσαν εὔθυμοι. Μόνον ὁ οἰκοδεσπότης ἦτο χωρὶς κέφι. Ὑποπτευότανε ὅτι κάποιος ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους εἶχε κλέψει τὸ σμαράγδι. Σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τὸ πρόγευμα καὶ νὰ εἰπῇ ὅτι ἂν κανεὶς ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους βρῆκε τὸ σμαράγδι ἂς τὸ ἐπέστρεφε γιατὶ εἶνε δικό του καὶ οἰκογενειακὸ κειμήλιο. Ἀλλὰ ἀμέσως εἶδε πόσο ἄσκοπη θὰ ἦταν ἡ ἐνέργειά του αὐτή.

Καὶ κείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ μέσα στὶς σκέψεις του αὐτὲς ἄκουσε τὴν εὔθυμη φωνὴ τοῦ Τέϋλορ νὰ ρωτάῃ τοὺς μικρούς.

— Εἴδατε τὸν χιονάνθρωπο νὰ περπατάῃ;

—Τὸν εἴδαμε.

—Πέτρε—ἐφώναξεν ἡ παιδαγωγός. Τί ἀνοησίες εἶνε αὐτὲς ποὺ λές. Δὲν εἶδες τίποτα. Ἄλλως τε ἤσουνα στὸ κρεββάτι.

—Δὲν εἴμαστε στὸ κρεββάτι —εἶπε ὁ Πέτρος. Εἴχαμε σηκωθῆ καὶ πήγαμε κρυφὰ στὴν βιβλιοθήκη κάτω καὶ παραμονεύαμε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Μόνο ποὺ δὲν ἦτο ἀκριβῶς στὴν ὥρα. Ἦτο 4 παρὰ τέταρτο. Δεν τὸν εἴδαμε νὰ περπατῇ, ἀλλὰ εἴδαμε ποῦ εἶχε πάει. Οἱ πατημασιές του ἔφθαναν ἐδῶ στὸ παράθυρο, ὅπου εἶχε ἔλθει γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ χριστουγεννιάτικο δένδρο.

— Δηλαδὴ θέλετε νὰ πῆτε—ἐρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον ὁ κ. Ἄθερτον, ὅτι ὑπῆρχον μιὰ φορὰ πατημασιὲς ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ χιονανθρώπου πρὸς τὸ παράθυρο;

—Ὄχι, ἐξήγησε ὁ Πέτρος— διότι ἀναγκάσθηκε νὰ πάῃ πάλι πίσω στὴ θέσι του. Ὑπῆρχον λοιπὸν δυὸ σειρές. Ἐχιόνιζε ὅμως διαρκῶς, γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖτε νὰ τὶς ἰδῆτε.

Ὁ Ἄθερτον ἐσηκώθη σὲ λίγο ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ πῆγε ἔξω. Ἐσκέφθη ὅτι μεταξὺ 3 καὶ 4 τὸ πρωῒ κάποιος πῆγε ἀπὸ τὸ σπίτι στὸν χιονάνθρωπο καὶ ξαναγύρισε. Ἀσφαλῶς αὐτὸς ὁ κάποιος θὰ πῆρε τὸ σμαράγδι καὶ θὰ βγῆκε ἔξω νὰ τὸ κρύψῃ.

Ὁ Ἄθερτον φόρεσε τότε τὸ παλτό του καὶ τράβηξε γιὰ τὸν χιονάνθρωπο. Στὴν τρίτη φτυαριὰ τὸ φτυάρι του ἐκτύπησε ἕνα πραγματάκι. Σὲ λίγο ἀνεκάλυψε ὅτι ἦτο ἕνας χρυσὸς ἀναπτῆρας μὲ χαρακτῆρας χαραγμένους. Ἡ γυναῖκα του τοῦ εἶχε διηγηθῆ γιὰ κάτι τέτοιο πρᾶγμα ποὺ ἐχάθη τὴν προηγούμενη ἡμέρα μέσα στὸ χιονάνθρωπο. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ τοῦ κτύπησε στὸ μάτι ἦτο ὅτι τὸ μέγεθός του ἦτο τὸ ἴδιο μὲ τὸ κουτάκι ποὺ ὁ κοσμηματοπώλης εἶχε τοποθετήσει τὸ σμαράγδι.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔξαφνα— ἀλλὰ τόσο ἔξαφνα ὥστε νὰ τὸν κάμῃ νὰ ταραχθῇ λίγο— ἄκουσε πίσω του μιὰ φωνή.

—Ἄ νά τον! εἶνε ὁ ἀναπτῆρας μου ποὺ ἔχασα χθές, εἶπεν ὁ Μικὲς Ντέηβις.

Ὁ κ. Ἄθερτον χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του ἔψαξε στὴν τσέπη του καὶ ἔβγαλε ἕνα σιγαρέττο. Ἡ παιδαγωγὸς παρουσιάσθηκε ἐκείνη τὴν στιγμὴ τόσο ἔξαφνα ὅσο καὶ ὁ νέος. Ὁ κ. Ἄθερτον τῆς εἶπε νὰ μπῇ μέσα στὸ σπίτι. Καὶ ὅταν αὐτὴ ἔφυγε ὁ κ. Ἄθερτον προσέθεσε.

—Ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ ζητοῦσα. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τὴν μεταχειρισθῶ γιὰ νὰ ἀνάψω τὸ σιγάρο μου;

— Καλλίτερα νὰ ἀνάψετε σπίρτο—ἀπήντησεν ὁ Ντέηβις —γιατὶ ὁλόκληρη τὴ νύκτα στὸ χιόνι θὰ ἔχῃ νοτίσει.

—Ἔχετε δίκηο—εἶπεν ὁ κ. Ἄθερτον—ἂς δοκιμάσωμε ὅμως.

—Μὴν ἐνοχλεῖσθε κ. Ἄθερτον, εἶνε περιττό!

—Δὲν πειράζει, ἀπήντησεν ὁ Ἄθερτον. Ἐγὼ ξέρω ἀπὸ αὐτὰ τὰ μηχανήματα. Δὲν ἀνοίγει σὰν τὰ κουτιὰ τῆς τράπουλας;

—Ἀμφιβάλλω ἂν ἀνοίξῃ, ἀπήντησεν ὁ νέος.

Ἀλλ' ὁ Ἄθερτον ἐπίεσε τὸ κουμβὶ ποὺ εἶχε δίπλα καὶ τὸ κουτὶ ἄνοιξε. Μέσα σ' αὐτὸ διπλωμένη σὲ βαμβάκι εὑρέθη ἡ πράσινη πέτρα.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς οἱ δύο ἄνδρες κυττοῦσαν τὸ κόσμημα. Ἔπειτα ὁ Ἄθερτον ἐσήκωσε τὰ μάτια καὶ κύτταξε τὸν νέο.

—Εἶσαι κλέπτης! τοῦ εἶπε.

Ὁ νέος μὲ μιὰ χειρονομία ὡμολόγησε.

—Κατεχράσθης τὴν ἐμπιστοσύνην μου. Δὲν εἶσαι μόνον κλέπτης, ἀλλὰ καὶ...

— Παληάνθρωπος; ἀπήντη-

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22αν ΣΕΛΙΔΑ]

Τα Χριστούγεννα της μικρῆς Σίρλεϋ

ΟΠΩΣ ΤΑ ΠΕΡΙΓΡΑΦΕΙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ ΤΕΜΠΛ

— Γιὰ πρώτη φορὰ ἐλπίζω νὰ διοργανώσω ἐφέτος γιὰ τὴν Σίρλεϋ πραγματικὴ Χριστουγεννιάτικη ἑορτή. Γιατὶ τὰ ἄλλα Χριστούγεννα ποὺ πέρασαν, ἤμαστε ἀπησχολημένοι στὰ στούντια καὶ δὲν εἶχα καιρὸ νὰ ἑτοιμάσω δική μας γιορτή. Ἐφέτος ἐλπίζω ἡ νέα ταινία «Ρεβέκκα» νὰ ἔχῃ τελειώσει πρὸ τῶν ἑορτῶν, ὥστε νὰ μπορέσῃ ἡ Σίρλεϋ νὰ ξεκουρασθῇ δυὸ ἑβδομάδες.

Δὲν τῆς ἔχω εἰπῆ τίποτε ἀκόμη. Ἀλλ' ἂν τὰ καταφέρω, σκέπτομαι νὰ κανονίσω τὴν ἑορτὴ μιὰ-δυὸ μέρες πρὸ τῶν Χριστουγέννων καὶ νὰ καὶ τὶς μικρὲς φίλες της ἀπὸ τὴ γειτονιά. Γιατὶ προσπαθῶ νὰ τὴν κρατῶ πάντοτε στὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ καὶ ὅσον τὸ δυνατὸ μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τῶν κινηματογράφων. Θὰ τοὺς ἑτοιμάσω μιὰ μεγάλη πῆττα, μιὰ ἄϊς-κρῆμ, ποὺ ἀγαπάει ὑπερβολικὰ ἡ Σίρλεϋ, καὶ πολλὲς—πάρα πολλὲς λεμονάδες.

Ἡ Σίρλεϋ εἶναι καλὴ στὰ χαρτιά. Κερδίζει πολλὲς φορὲς τὸν μπαμπᾶ της — καὶ τότε βάνει κάτι χαρὲς καὶ φωνάζει μ' ἐνθουσιασμό. Δὲν ξέρω τί παιγνίδι θ' ἀρχίσουν ἅμα μαζευθοῦν τὰ παιδιά, ἀλλὰ φαντάζομαι ὅτι ὅ,τι καὶ ἂν ἀρχίσουν, θὰ καταλήξῃ στὸ κρυφτοῦλι, ὅπου δὲν μοῦ ἀφίνουν δωμάτιο γιὰ δωμάτιο στὴ θέσι του! Καὶ ὅταν θὰ κουρασθοῦν ἀπὸ τὸ παιγνίδι αὐτό, ἀσφαλῶς θὰ πᾶνε τὰ παιδιὰ—ὅπως πάντοτε—στὸ δωμάτιο τοῦ λουτροῦ, ὅπου ἡ Σίρλεϋ θὰ ἀρχίσῃ νὰ φουσκώνῃ στὸ νερὸ φυσαλίδες.

Τὰ Χριστούγεννα εἶναι πράγματι γιὰ τὴν Σίρλεϋ ἡ ἑορτὴ πού της δίνει — ὅπως σ' ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας της — τὴν μεγαλύτερη χαρά. Καὶ ἡ Σίρλεϋ στὸ σπίτι εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα παιδιά.

Ἴσως νὰ μάθετε πῶς ψωνίζω παιγνίδια στὴν Σίρλεϋ κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτές. Θὰ καταλαβαίνετε ἀσφαλῶς, ὅτι μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴν πάρω μαζί μου στὰ μαγαζιὰ ἢ στὸ δρόμο χωρὶς νὰ μὴν τὴν ἀναγνωρίσουν. Γιὰ κεῖνο ἀναγκάζομαι νὰ πηγαίνω νὰ ψωνίζω σὲ ἕνα μεγάλο μαγαζὶ καὶ σ' αὐτὸ περιορίζομαι μόνον σὲ ἕνα διαμέρισμα.

Τὰ περασμένα Χριστούγεννα, καθὼς τὴν ἐπῆρα νὰ πᾶμε νὰ ψωνίσουμε, μοῦ εἶπε ὅτι θὰ ἔφευγε, γιατὶ ἤθελε νὰ πάῃ μόνη της νὰ μοῦ ἀγοράσῃ ἕνα Χριστουγεννιάτικο δῶρο καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἰδῶ. Κατώρθωσα νὰ τὴν πείσω νὰ πᾶμε μαζὶ στὸ μαγαζί, καὶ τῆς ὑποσχέθηκα ὅτι δὲν θὰ κυττοῦσα τί θὰ ἔπαιρνε. Ἐπήγαμε σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο, ὅπου τὸ μάτι τῆς Σίρλεϋ ἔπεσε σὲ ἕνα ὡραῖο κουτὶ ζαχαρωτῶν. Γύρω μας εἶχαν μαζευθῆ καμμιὰ διακοσαριὰ ἄνθρωποι καὶ μᾶς κυττοῦσαν. Εἶχαν ἀναγνωρίσει τὴν Σίρλεϋ. Αὐτή, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχή, ἐτράβηξε ἐμπρός, ἐνῷ ἐγὼ ἔμεινα κανὰ δυὸ μέτρα πίσω, ὅπως τῆς εἶχα ὑποσχεθῆ.

Ἡ Σίρλεϋ ἐκάλεσε τὴν πωλήτρια καὶ τῆς ἔδειξε τὸ κουτί:

— Πόσο; τὴν ῥώτησε.

— Πέντε δολλάρια! ἀπήντησε ἡ πωλήτρια.

Ἡ Σίρλεϋ εἶπε μὲ μιὰ κλίσι τῆς κεφαλῆς «καλά», καὶ ἄνοιξε τὸ τσαντάκι της.

— Θὰ τὸ πάρω, πρόσθεσε, φυλάξτε τό μου.

Ἐγὼ ἔκπληκτη κύτταξα τὴν πωλήτρια καὶ τῆς ἔκαμα νεῦμα, ὅτι ἂν δὲν ἔχῃ ἡ Σίρλεϋ ἀρκετὰ χρήματα, θὰ πληρώσω ἐγώ.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἡ πωλήτρια ἦλθε καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἦταν ἐν τάξει, κυρία Τέμπλ. Ἡ Σίρλεϋ μοῦ εἶπε ὅτι εἶχε μαζί της ἕνδεκα δολλάρια.

Δὲν εἶχα ἰδέα πῶς ἡ Σίρλεϋ εἶχε τόσα λεπτά. Ἐγὼ τῆς δίνω λίγα— πολὺ λίγα χρήματα κάθε ἑβδομάδα γιὰ νὰ παίρνῃ κάτι. Μόνον μιὰ ἐξήγησις ἐχώρει: Ὅτι ἀπὸ καιρὸ ἔκανε κρυφὰ οἰκονομίες γιὰ νὰ μοῦ ἀγοράσῃ Χριστουγεννιάτικο δῶρο.

Ὅταν ἐβγήκαμε ἔξω καὶ μπήκαμε στὸ αὐτοκίνητο, ἡ Σίρλεϋ βαστοῦσε τὸ μεγάλο κουτὶ ζαχαρωτῶν σφικτὰ στὴν ἀγκαλιά της. Ἔξαφνα μὲ ρώτησε:

— Μαμά!

— Τί, παιδί μου;

— Ἂς ποῦμε ὅτι ἀγόρασα—ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸ ἀλήθεια! μόνον ἂς ποῦμε—ὅτι ἀγόρασα σήμερα ἕνα κουτὶ ζαχαρωτὰ γιὰ κάποιον. Δὲν θὰ χαλάσουν ὡς τὰ Χριστούγεννα.

Μεγάλη ἦταν ἡ χαρά της ὅταν τῆς ἀπήντησα ὅτι δὲν θὰ χαλάσουν».

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΝΔΡΕΣ ΠΟΥ ΖΗΣΑΝ ΩΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἐσχάτως ἡ ἀστυνομία τῆς Νέας Ὑόρκης ἀνεκάλυψε ὅτι ὁ Γουλιέλμος Ρίτσεουν ἐζοῦσε ἐπὶ 10 ἔτη μετημφιεσμένος εἰς γυναῖκα. Τῷ 1931 ὑπὸ τὸ ὄνομα Μαρία Μπαῖρκερ ἐπανδρεύθηκε ἕναν ἄνδρα ὁ ὁποῖος, μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ ἐπενέβη ἡ ἀστυνομία, δὲν ἤξερε ὅτι ἡ γυναῖκα του ἦτο ἄνδρας. Ὡς γυναῖκα ὁ Ρίτσεουν ἐχόρευε καὶ ἐτραγουδοῦσε σὲ χορὸ ἑνὸς θεάτρου τῆς Ν. Ὑόρκης. Ἄρχισε νὰ φοράῃ γυναικεῖα ἀπὸ ἡλικίας 16 ἐτῶν. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐπαγγελμάτων τὰ ὁποῖα ἤσκησεν ὑπὸ τὸ γυναικεῖον ὄνομα ἦσαν καὶ τὰ ἐπαγγέλματα τῆς ὑπηρετρίας καὶ τῆς θαλαμηπόλου.

Ἐσχάτως ἀπέθανεν ἕνας Ἀλφρέδος Γκρεναρ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ 50 ἔτη ὑπηρέτησεν ὡς θυρωρὸς σὲ διάφορα σπίτια τοῦ Λονδίνου. Ὅταν ἀπέθανε ἀπεκαλύφθη ὅτι δὲν ἦτο ἄνδρας, ἀλλὰ γυναῖκα.

Καὶ ἄλλες παρόμοιες περιπτώσεις ἀναφέρονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀπὸ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου. Ἐδῶ καὶ τριάμισυ χρόνια ἀπέθανε στὴ Βαλτιμόρη μιὰ γυναῖκα ἡ ὁποία ὀλίγες στιγμές πρὸ τοῦ θανάτου της ἐξωμολογήθη ὅτι εἶνε ἄνδρας. Εἶχε πρωτοφορέσει γυναικεῖα φορέματα σὲ μικρὰ ἡλικία καὶ ἔκτοτε τὰ διετήρησε μέχρι θανάτου. Ἐπανδρεύθηκε μάλιστα καὶ ἐνομίζετο ὡς μητέρα ἑνὸς παιδιοῦ 14 ἐτῶν. Ἐπὶ δέκα ἔτη εἶχε προκαλέσει τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ἀμερικανῶν ὡς γυναῖκα—πυγμάχος. Πρὸ ἐτῶν εἶχε ἐγκατασταθῆ εἰς Βαλτιμόρην ὅπου κανεὶς δὲν ἀμφέβαλε ὅτι ἦτο γυναῖκα.

Κατὰ τὸ ἔτος 1294 στὸ Παρίσι ἐδικάζετο μιὰ γυναῖκα ὅτι ἐσκότωσε τὸν ἄνδρα της, τὸν Παῦλον Γκρὰπ, ἕνα ὑποκείμενο ποὺ ἐπὶ δέκα χρόνια ζοῦσε μιὰ διπλῆ ζωὴ στὴν Μονμάρτη. Στὴν ἀπολογία της εἶπε ὅτι τὸν πυροβόλησε γιατὶ μιὰ νύχτα ἦλθε σπίτι μὲ ἀρωματισμένα ἐνδύματα καὶ μασκαρεμένος καὶ ἠπείλη νὰ πετάξῃ τὸ μικρό τους παιδάκι ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Κατὰ τὸν πόλεμον ἦταν λιποτάκτης καὶ γιὰ νὰ σωθῆ ἐφόρεσε γυναικεῖα φορέματα, προσποιούμενος ὅτι εἶνε γυναῖκα τῆς ἀπωλείας.

Πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν ἄλλος πάλι ἐπῆρε γυναικεῖα φορέματα καὶ περνοῦσε γιὰ γυναῖκα. Ἀπεκαλύφθη ἡ ταυτότης του σὲ ἕνα ὕποπτο σπίτι. Ὅταν ἀνεκρίθη εἶπεν ὅτι μιὰ μέρα ἐκεῖ ποὺ διάβαζε τὶς ἀγγελίες διὰ νὰ βρῆ δουλειά, ἀπήντησε σὲ μιὰ ἀγγελία ποὺ ζητοῦσαν ὑπηρέτρια. Ἦταν εὐκολώτερο νὰ πετύχω δουλειὰ ὡς γυναῖκα παρὰ ὡς ἄνδρας, εἶπε.

Μιὰ ἄλλη ἐκπληκτικὴ ἱστορία εἶνε ἡ ἑξῆς :

Πέρυσι μιὰ γυναῖκα 60 ἐτῶν πῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ Πατριωτικοῦ Μετώπου, καὶ ζητοῦσε πιστοποιητικὸν ταυτότητος. Τὸ διαβατήριόν της ἦτο διαβατήριον ἀνδρός. Ἡ γενομένη ἀκολούθως ἀνάκρισις ἔφερεν εἰς φῶς ὅτι εἶχε πανδρευθῆ πρὸ τριάκοντα ἐτῶν, πέθανε τὸ πρῶτο του παιδὶ, ἔπειτα πέθανε καὶ ἡ γυναῖκα του, καὶ τότε διὰ νὰ τιμήσῃ τὴν μνήμην τῆς γυναικός του ντύθηκε γυναικεῖα, ἀφοῦ πῆρε ἄδεια ἀπὸ τὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ φορῆ γυναικεῖα ἐνδύματα. Ἔζησε λοιπὸν ἔτσι ἐπὶ εἴκοσι χρόνια.

Ἄλλη πάλι ἐκπληκτικὴ ἱστορία εἶνε ἑνὸς κηπουροῦ ποὺ ἀπεκαλύφθη στὸ ἀγγλικὸ κακουργιοδικεῖον τὸν περασμένο χρόνον. Ὁ κηπουρὸς κατηγορήθη ἐπὶ διαρρήξει. Πράγματι ἀπεδείχθη ὅτι οὗτος ἐπήγαινε καὶ ἄνοιγε σπίτια καὶ ἔκλεβε γυναικεῖα φορέματα τὰ ὁποῖα ἔκρυβε σὲ ἕνα παράπηγμα δίπλα στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ ἐφοροῦσε τὰ φορέματα αὐτὰ καὶ ἔβγαινε ἔξω ὡς γυναῖκα.

Στὸ 1932 σὲ μιὰ γυναικεῖα λέσχη τῆς Νέας Ὑόρκης ἀπεκαλύφθη ὅτι μιὰ κοπέλλα, μέλος τῆς λέσχης ἀπὸ δύο χρόνια καὶ τακτικὴ θαμών της, ἦτο ἄνδρας. Μὴ δυνάμενος νὰ κερδίσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἔγινε λωποδύτης, τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν κατεδίκασαν, ἐπῆρε ἀναστολή. Δὲν μπόρεσε νὰ εὕρῃ δουλειά. Ἄφησε λοιπὸν καὶ αὐτὸς τὰ μαλλιά του μακρυά, ντύθηκε γυναικεῖα καὶ ἔτσι κατώρθωσε νὰ δουλέψῃ.

Κατὰ τὸ 1931 ἕνας ἐργάτης τῶν ὀρυχείων τῆς Ἁγίας Ἑλένης ὡδηγεῖτο εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον νὰ δικασθῆ. Στὸ δικαστήριον ἐνεφανίσθη μὲ γυναικεῖα φορέματα. Ὁ εἰσαγγελεὺς εἰς τὸ κατηγορητήριόν του ἀνέφερε ὅτι ὁ νέος ἐπὶ ἓξ μῆνες ἐνομίζετο γιὰ γυναῖκα. Στὸν κινηματογράφο ἐγνώρισε ἕναν ἐργάτη, ἐβγῆκαν μαζὺ καὶ περπάτησαν λίγο, ἔπειτα συνέζησαν λίγες μέρες στὸ αὐτὸ δωμάτιο καὶ ὅταν ἐζήτησαν νὰ βγάλουν ἄδεια γιὰ γάμο ἀπεκαλύφθη ὅτι ἦτο ἄνδρας.

Ἡ περιφημότερη ὅμως περίπτωσις εἰς τὴν ἱστορίαν εἶνε ἡ τοῦ ἱππότου Ντ' Σὸν, τὸν ὁποῖον ἔστειλεν ὁ Λουδοβῖκος ὁ 15ος στὴ Ρωσσία γιὰ νὰ ἐξιχνιάσῃ καὶ ἀνακαλύψῃ τὰ μυστικὰ σχέδια τῆς Ἐλισσάβετ, αὐτοκρατείρας τῆς Ρωσσίας. Ἡ τσαρίνα δὲν ἐδέχετο ἄνδρα πρεσβευτὴ ἐκ Γαλλίας γι' αὐτὸ καὶ ὁ Λουδοβῖκος ἀνέθεσε τὴν μυστικὴν αὐτὴν ἀποστολὴν στὸν ἱππότην Κάρολον Ντ' Σόν. Ὁ ἱππότης ντύθηκε γυναικεῖα καὶ ὡς γυναῖκα μετέβη στὴν Ρωσσικὴ αὐλή, ὅπου ἔγινε ἀναγνώστρια τῆς τσαρίνας. Καὶ οὕτω κατώρθωσε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἀποστολήν του. Κατόπιν ὁ Ντ' Σὸν μετέβη στὴν Ἀγγλία ὡς γυναῖκα πάλι καὶ ἐκεῖ ἠγέρθησαν μεγάλαι συζητήσεις ἂν εἶνε πραγματικῶς γυναῖκα ἢ ἄνδρας, συζητήσεις ποὺ μοιραίως κατέληξαν καὶ σὲ μονομαχίες, διότι ἡ φαινομενικὴ αὐτὴ γυναῖκα εἶχε μεγάλη ἱκανότητα στὴν ξιφασκία. Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Γαλλίαν, ὁ ἱππότης εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ δυσαρεστήσῃ τὸν Λουδοβῖκον τὸν 16ον, ὁ ὁποῖος εἰς τιμωρίαν τῷ ἐπέβαλε νὰ φορῇ τὰ γυναικεῖα φορέματα ἐφ' ὅρου ζωῆς.

ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ...

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

ΤΥΦΛΟΜΥΙΓΑ

Εἶνε ἕνα σύνηθες σχεδὸν παιγνίδι στὶς συναναστροφές. Δένουν ἑνὸς τὰ μάτια μὲ μανδῆλι κι' αὐτὸς ψάχνει ν' ἀνακαλύψῃ ποιὸς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ συνήντησε καὶ τὸν ἄγγιξε μ' ἕνα κουτάλι τῆς σούπας. Συνήθως κτυπάει μὲ τὸ κουτάλι κάθε ἕναν ἀπὸ τοὺς ἄλλους παίκτας καὶ ἀπὸ τὸν κτύπον προσπαθεῖ νὰ μαντεύσῃ ποιὸς εἶνε. Οἱ ἄλλοι, γιὰ νὰ τὸν παραπλανήσουν, φοροῦν ἕνα μανδῆλι στὸ λαιμὸ ἢ ἕνα παλτὸ ξένο κ.λ.π. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ εἶνε σιωπηλοί.

□□□

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ

Οἱ παῖκται κάθονται σὲ κύκλο. Κάθε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἀντιπροσωπεύῃ ἕνα ζῶο. Ὅταν ὁ φύλακας ἀφήσῃ νὰ πέσῃ τὸ μανδῆλι του κάτω, καθένας εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ φωνάξῃ, μιμούμενος τὸ ζῶο ποὺ θὰ πῆ ὅτι θ' ἀντιπροσωπεύῃ. Τότε ὁ φύλακας γυρίζει στὸν κύκλο καὶ σ' ἕναν-ἕναν ἀπὸ τοὺς παίκτας λέει στὸ αὐτί: «Μὴ φωνάζῃς». Μόνον σ' ἕναν λέγει κρυφά: «Γάϊδαρος». Ἔπειτα περιμένει λίγο καὶ ὕστερα ἀφίνει νὰ πέσῃ τὸ μανδῆλι. Τί συμβαίνει τότε; Ἐνῷ ὅλοι οἱ ἄλλοι, σύμφωνα μὲ τὴν μυστικὴ ὁδηγία, σιωποῦν, ὁ γάϊδαρος μόνον γκαρίζει

□□□

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΓΕΙΤΟΝΟΣ ΣΟΥ

Οἱ παῖκται κάθονται σὲ κύκλο, ὁ ἕνας μὲ δεμένα μάτια καὶ ὁ ἄλλος μὲ ἀνοικτά, εἰς τρόπον ὥστε οἱ μισοὶ νὰ ἔχουν δεμένα τὰ μάτια καὶ καὶ οἱ μισοὶ ἀνοικτά.. Ἔπειτα σηκώνονται ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἀνοικτὰ τὰ μάτια καὶ ἀλλάζουν σιγὰ-σιγὰ θέσεις μεταξύ των. Κατόπιν σὲ συμφωνημένο ἐκ τῶν προτέρων τραγοῦδι ἢ σκοπὸ καὶ ὅταν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ παιγνιδιοῦ διατάξῃ «τραγουδῆστε», ὅλοι οἱ παῖκται μὲ τὰ ἀνοικτὰ μάτια τραγουδοῦν. Οἱ παῖκται μὲ τὰ δεμένα μάτια ἀκούουν προσεκτικὰ καὶ προσπαθοῦν νὰ μαντεύσουν ἀπὸ τὴν φωνή, ποιὸς εἶνε ὁ γείτονάς των ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ καὶ ποιὸς ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ φωνὲς πρέπει νὰ παραμορφώνωνται, ὅσον τὸ δυνατὸν, γιὰ νὰ ἀναγνωρίζωνται δύσκολα

□□□

ΤΟ ΝΟΜΙΣΜΑ

Πάρετε μιὰ λεκάνη καὶ γεμίσατέ την ὥς τὴν μέση μὲ σαπουνάδα. Ἔπειτα ζητήσατε ἀπὸ ἕναν τῆς συναναστροφῆς νὰ ρίξῃ κρυφὰ μέσα ἕνα μεταλλικὸ νόμισμα, μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι ἡ ὄψις τοῦ νομίσματος ποὺ εἶνε τὰ γράμματα, νὰ εἶνε πρὸς τὰ ἐπάνω. ὁ νόμισμα ἅμα καθήσῃ στὸ βυθὸ τῆς λεκάνης δὲν θὰ διακρίνεται. Τότε καλέσατε ὅλους τοὺς ἄλλους νὰ διακρίνουν, ἂν μποροῦν τὸ κρυμμένο νόμισμα. Φυσικὰ δὲν θὰ μποροῦν. Ἐσεῖς θὰ πῆτε ὅτι μπορεῖτε νὰ τὸ διακρίνετε καὶ βάνετε ἕνα μικρὸ στοίχημα. Ἅμα τοῦτο γίνῃ δεκτὸ, χωρὶς ὅρους, τότε πάρτε ἕνα μεγάλο ποτῆρι ἀδειανὸ ἀπὸ καθαρὸ γυαλὶ, καὶ βάλτε το ἀπάνω στὸ μέρος ποὺ εἶνε τὸ νόμισμα. Τὸ ποτῆρι ἅμα φθάσῃ στὸ βυθὸ θὰ δείξῃ τὸ νόμισμα, διότι ἀπὸ τὴν πίεσι τοῦ ποτηριοῦ τὸ νερὸ θὰ παραμερισθῆ.

□□□

ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ ΠΟΥ ΠΕΡΠΑΤΟΥΝ

Πάρτε δύο συνηθισμένα σπίρτα, λεπτύνετε πλακοειδῶς τὴν ἄκρη τοῦ ἑνὸς καὶ χαράζετε λίγο τὴν ἄκρη τοῦ ἄλλου, σὲ τρόπο ὥστε νὰ περάσετε τὸ πρῶτο στὸ δεύτερο διχάλα. Ἔπειτα πάρτε ἕνα μαχαῖρι τραπεζιοῦ καὶ κρεμάστε τὴν διχάλα στὸ μαχαῖρι ἀπὸ τὴν κόψη του. Κρατῆστε ἔπειτα τὰ σπίρτα ἀπάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὥστε ποὺ μόλις ν' ἀκουμποῦν. Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ ἰδῆτε νὰ περπατοῦν στὴν κόψι τοῦ μαχαιριοῦ. Τὸ φαινόμενον εἶνε εὐεξήγητον: Τὸ χέρι σας τρέμει ἐλαφρὰ καὶ αὐτὸ προκαλεῖ τὸ περπάτημα τῶν σπίρτων. Ἂν τρέμῃ πολὺ, τότε τὰ σπίρτα τρέχουν μὲ καλπασμό.

□□□

ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΛΕΦΤΑ

Ὁ παίκτης παίρνει στὸ δεξὶ χέρι του τρεῖς δραχμὲς καὶ τὶς βάζει στὸ τραπέζι ἐπάνω. Ἔπειτα σέρνει μὲ τὴν δεξιὰ παλάμη κάθετα στὸ τραπέζι τὶς τρεῖς δραχμές, γιὰ νὰ πέσουν στὴν ἀνοικτὴ ἀριστερὰ παλάμη του, ποὺ τὴν κρατάει ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Οἱ δραχμὲς πέφτουν, ἀλλὰ δὲν εἶνε τρεῖς: εἶνε τέσσαρες. Τὸ παιγνίδι εἶνε ἁπλούστατο: Ὁ παίκτης ἔχει κολλήσει προηγουμένως μὲ λίγο ζυμάρι ἀπὸ ψωμὶ ἢ ἀπὸ σαποῦνι τὴν τέταρτη δραχμὴ ἀπὸ κάτω στὸ τραπέζι. Ὅταν λοιπὸν κάνῃ ἡ δεξιὰ παλάμη τὴν κίνησι νὰ ρίψῃ τὶς τρεῖς δραχμὲς στὴν ἀνοικτὴ ἀριστερά, αὐτὸς μὲ τὰ δάκτυλα τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς φέρνει συγχρόνως μὲ τὴν κίνησι τῆς δεξιᾶς, τὴν κρυμμένη δραχμή, μέσα στὴν ἀνοικτὴ ἀριστερὰ παλάμη.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 13

Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ποὺ γενικῶς θεωρεῖται ὅτι φέρνει γρουσουζιά, νὰ ποὺ σὲ δυὸ ἀνθρώπους στὴν Ἀγγλία εἶνε τυχερὸς ἀριθμός. Λοιπὸν ὁ Τζὼν Νάϊτ, ποὺ κατοικεῖ σὲ μιὰ ἐπαρχία ὅταν πρωτογνώρισε τὴν γυναῖκα του, ἦτο προληπτικὸς ἄνθρωπος. Καὶ ὅμως ὕστερα ἀπὸ 13 μῆνες μετὰ τὴν πρώτην γνωριμία των, παντρευτήκανε. Τὸν 13ον μῆνα μετὰ τὸ γάμο τους ταξείδευσαν στὸ Λονδῖνο γιὰ ψώνια, μπῆκαν στὸ βαγόνι ποὺ εἶχε ἀριθμὸ 13 καὶ βγῆκαν στὴν ἐξέδρα 13. Ὁ Νάϊτ εἶχε ἀναβάλει ἐννοεῖται τὸν γάμο ποὺ εἶχε ὁρισθῆ τὴν 13 Ἀπριλίο, μιὰ μέρα ἀργότερα. Αἴ λοιπόν ! Ἡ ἐπομένη ἦτο ἡ 13η ἡμέρα μετὰ τὴν ἐπέτειον τῶν γεννεθλίων τῆς γυναικός του. Τὴν 13ην Φεβρουαρίου ἐγεννήθη τὸ παιδί τους καὶ ἦτο ἡ 13η ἡμέρα μετὰ τὴν 21ην ἐπέτειον τοῦ πατέρα.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Τὸ μικρότερο ραδιόφωνο ἔχει μῆκος 20 ἑκατοστά, πλάτος 15 καὶ πάχος 2 ½ ἑκατοστά. Τὸ ἐφεῦρε ἕνας Δανὸς μηχανικός. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὄχῃ στὴν τσέπη.

ΠΑΛΙΡΡΟΙΑΙ ΚΑΙ ΣΕΙΣΜΟΙ

Ἡ ἐπιστήμη ἔχει ἀνακαλύψει πρὸ πολλοῦ ὅτι οἱ σεισμοὶ, ἐπηρεάζουν τὰς παλιρροίας. Ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτήν, οἱ ἐπιστήμονες, ἐξηκολούθησαν τὰς παρατηρήσεις των καὶ ἀνεκάλυψαν ὅτι ἅμα ἡ κίνησις τῆς παλιρροίας παρουσιάσῃ ἀνωμαλίαν, τότε ἡ ἀνωμαλία αὐτὴ εἶνε προμήνυμα σεισμοῦ. Ἡ παρατήρησις ἔγινε κυρίως εἰς τοὺς σεισμοὺς τοῦ Τόκιο τῆς Ἰαπωνίας. Τρεῖς μῆνες πρὸ τῶν μεγάλων σεισμῶν τῆς 1ης Σεπτεμβρίου τοῦ 1923, παρετηρήθη ὅτι τὰ νερὰ εἶχαν ἀνεβῆ ὑπερβολικὰ καὶ περισσότερο κατὰ ἕνα καὶ ἥμισυ μέτρο.

□□□

Τὸ ὡροσκόπιον τῆς τῆς ἑβδομάδος

ΤΡΙΤΗ 14.—Ὁ οὐρανὸς τὴν ἡμέρα αὐτὴ προαγγέλλει ζωηρὲς ἐργασίες ἰδίως πρὸ μεσημβρίας. Ὀλιγώτερον εὐνοϊκὴ ἡ πρωΐα εἶνε διὰ τοὺς ἐρωτευμένους καὶ τοὺς καλλιτέχνας. Αἱ γυναῖκες εἶνε ἐκτεθειμέναι εἰς ἀτυχήματα τοῦ δρόμου, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν θὰ ἔχουν σοβαρὰς συνεπείας. Τὰ παιδιὰ ποὺ θὰ γεννηθοῦν τὴν ἡμέρα αὐτὴ δὲν εἶνε ἔξυπνα, ἀλλὰ μέτριοι μαθηταί. Στὴ πρακτικὴ ὅμως ζωή, ὅταν μεγαλώσουν, ἰδίως στὶς τραπεζιτικὲς δουλειὲς θὰ προοδεύσουν πολύ.

ΤΕΤΑΡΤΗ 15.—Ἡ ἐπήρεια τῶν ἄστρων θὰ ἐκδηλωθῆ εὐνοϊκωτέρα σήμερον. Εἰς τὸν ἔρωτα παρουσιάζει ἀρκετὲς ἱκανοποιήσεις, ἀλλὰ δὲν ἀφίνει ἐντύπωσι ἀσφαλῆ διὰ τὸ μέλλον. Τὰ παιδιὰ ποὺ θὰ γεννηθοῦν σήμερα θὰ εἶνε μετρίας ἀναπτύξεως καὶ γι' αὐτὸ θὰ εἶνε καλοὶ ὡς ὑπάλληλοι.

ΠΕΜΠΤΗ 16.—Περίσκεψις ἐπιβάλλεται τὴν ἡμέρα αὐτὴν εἰς ὅλας τὰς πράξεις μας. Οἱ ἐρωτευμένοι δὲν πρέπει νὰ εἶνε πολὺ τολμηροὶ μολονότι αἱ περιστάσεις θὰ Τὰ παιδιὰ ποὺ θὰ γεννηθοῦνφαίνωνται πολὺ εὐνοϊκαί. αὐτὴν τὴν ἡμέρα θὰ εἶνε φύσεως σιωπηρά. Ἅμα μεγαλώσουν θὰ προκόψουν εἰς τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 17.—Εἶνε ἡμέρα ποὺ εὐνοεῖ τὸν ἔρωτα. Ἄλλοτε οἱ μάγισσες διάλεγαν τὴν ἡμέρα αὐτὴ νὰ κατασκευάζουν τὰ ἐρωτικὰ φίλτρα. Σήμερα ἐκεῖνοι ποὺ γνωρίζουν τὴν μυστικὴν αὐτὴν ἐπιστήμη δὲν ὁμολογοῦν ἂν ἀκολουθοῦν τὸ παράδειγμα τῶν παλαιῶν. Ὁπωσδήποτε ἡ φετεινὴ 17 Δεκεμβρίου παρουσιάζεται ὡς ἐκ τῆς θέσεως τῶν πλανητῶν στὸ στερέωμα εὐνοϊκὴ στὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα. Τὰ παιδιὰ ἐν τούτοις ποὺ θὰ γεννηθοῦν αὐτὴ τὴν ἡμέρα θὰ εἶνε μετρίας ἀντιλήψεως.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 18.—Ἡ εὐνοϊκὴ ἀτμόσφαιρα τῆς χθεσινῆς ἡμέρας ἐξακολουθεῖ μέχρι τῆς 11ης πρωϊνῆς. Προσπαθήσατε νὰ κλείσετε τὶς δουλειές σας μέχρι τὴν ὥρα ἐκείνη. Ἰδίως ἂν ἔχετε νὰ στείλετε ἐρωτικὸ γράμμα κυττάξατε νὰ λάβῃ τὸ γράμμα σας τὸ πρόσωπο ποὺ τὸ στέλλετε ὄχι ἀργότερα ἀπὸ τὴν ὥρα αὐτή. Γιατὶ μετὰ τὰς 11 ἡ θέσις τῶν ἄστρων ἄλλαξε καὶ ἡ ἐπήρεια ους δὲν εἶνε εὐνοϊκή. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας αὐτῆς δὲν θὰ εἶνε εὐνοϊκὴ ἀλλ' ὄχι καὶ τραγικό. Καλὸν εἶνε ὁπωσδήποτε νὰ ἀποφεύγετε κάθε συνάντησιν. Τὰ παιδιὰ ποὺ θὰ γεννηθοῦν τὴν ἡμέρα αὐτὴ θὰ εἶνε ὀλιγόλογα, θὰ εἶνε καλοὶ ἄνθρωποι ἐφ' ὅσον δὲν θὰ τοὺς πειράζει κανένας.

ΚΥΡΙΑΚΗ 19.—Πιὸ σκοτεινότερη εἶνε γενικῶς ἡ ὅλη κατάστασις τῶν ἄστρων γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα. Τυχερὸ εἶναι τὸ πρωῒ τῆς Κυριακῆς γιατὶ μπορεῖ νὰ μείνῃ κανεὶς μέσα. Ἀπὸ τῆς 12ης ὅμως τῆς μεσημβρίας σημειοῦται αἰσιωτέρα τροπή. Τὰ παιδιὰ ποὺ θὰ γεννηθοῦν αὐτὴν τὴν ἡμέρα θὰ εἶνε μελαγχολικὰ τὸν χαρακτῆρα, ἄλλοι θὰ ἔχουν τὸ προσὸν νὰ εἶνε καλοὶ κωμικοί. Ὅσοι προτιμήσουν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἠθοποιοῦ θὰ προκόψουν.

ΔΕΥΤΕΡΑ, 20.—Εὐνοϊκὴ ἡμέρα γιὰ τὶς ἐμπορικὲς ἐπιχειρήσεις. Ὁ συνδυασμὸς τῆς Ἀφροδίτης μὲ τὴν Σελήνην εἶνε κοινὸς κατὰ τὴν πρωΐαν τῆς ἡμέρας αὐτῆς. Γι' αὐτὸ ἡ ἡμέρα δὲν εἶνε εὐνοϊκὴ γιὰ τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα ἰδίως κατὰ τὸ πρωῒ μέχρι τῆς 1ης μ.μ. Τὰ παιδιὰ ποὺ θὰ γεννηθοῦν αὐτὴ τὴν ἡμέρα θὰ εἶνε δραστήριοι ἄνθρωποι, ἀλλὰ οὐχὶ οἰκονόμοι, θὰ εἶνε καλοὶ γλεντζέδες, ἀλλὰ δαπανηροὶ φίλοι.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ κ. ΣΠΥΡΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΜΟΥΣΑΦΙΡΗΣ

Ὅλη τὴν νύχτα τὴν ἐπέρασε μέσα σὲ μιὰ φριχτὴ ἀγωνία. Τοῦ κάκου εἶχε προσπαθήσει νὰ κοιμηθῆ λίγο. Μολύβι πέφταν ἐπάνω του τὰ σκεπάσματα καὶ τὸ κρεββάτι του τὸν τρυποῦσε, νὰ νἄχε καρφιά. Ὀλόρθος, νευρικὸς, περπατοῦσε μέσ' στὴ μικρὴ κάμαρα μέ βήματα μικρά, πότε γλήγορα γλήγορα καὶ πότε ἀργά. Συχνὰ τὰ μετροῦσε. 8—9. Γιατὶ δὲ βγαίναν τὰ ἴδια κάθε φορά ; Ξανάρχιζε πάλι τὸ μέτρημα. Ἔπειτα ἡ ἴδια σκέψη τοῦ ἐρχότανε στὸ νοῦ : Ἔπρεπε νὰ τελειώνῃ. Βέβαια. Ἦταν ἀποφασισμένο πιά : Τὶ εἶχε νὰ περιμένῃ ; τί τοὔμενε; Τ' ἀδέρφιά του ἀφοῦ τὸν εἶχαν ἐκμεταλλευτῆ χρόνια καὶ χρόνια, ὅσον ἦταν στὶς εὐτυχίες του, τώρα ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ τοῦ δώσουν λίγο κουράγιο, τὸν εἶχαν ἀφίσει στὴν τύχη του. Κι' ὄχι μονάχα αὐτό, ἀλλὰ γύριζαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ τὸν ἐξευτέλιζαν λέγοντας πώς εἶνε χαμένο κορμὶ, κατεργάρης, ἀνισόρροπος. Κι' ὅλα αὐτὰ γιατὶ εἶχε πάψει νὰ τοὺς δίνῃ, γιατὶ εἶχε βρεθῆ στὴν ἀνάγκη ὕστερα ἀπὸ τὸ κλείσιμο τοῦ γραφείου του νὰ μαζευτῆ καὶ νὰ ζῆ μονάχος στὴν μακρυνὴ αὐτὴ καμαροῦλα κάνοντας οἰκονομία ὅσο νἄβρῃ καμμιὰ δουλειά. Τοὔμενε βέβαια ἀκόμα κάτι, εἶχε καὶ τὸ σπιτάκι στὸ Καβοῦρι ἀπούλητο κι' ἐλεύτερο. Ἀλλὰ νόμιζε πὼς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ φυλάξῃ καὶ κάτι γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἔπειτα ἐκεῖνοι ἔχουν καλὲς θέσεις κι' οἱ τρεῖς καὶ θὰ μποροῦσαν νὰ ζήσουν μιὰ χαρά, ἂν δὲν ἦσαν ἄσωτοι καὶ γυναικάδες. Αὐτὸς εἶχε τόσα θυσιάσει γιὰ νὰ τοὺς φτιάξῃ : τοὺς ἀνάστησε, τοὺς ἐσπούδασε, τοὺς διώρισε. Εἶχε πληρώσει συχνὰ τὰ σπασμένα τους. Κάθε φορὰ ποὺ τοὺς ἔβγαζε ἀπὸ καμμιὰ δύσκολη περίσταση τοῦ φιλοῦσαν τὰ χέρια ψευτοκλαίγοντας : «Πατέρα μας, σωτῆρα μας...». Τώρα τὸν βρίζανε. Ζέσταινε φίδια τόσα χρόνια. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε τὸ λιγώτερο. Ἄς πήγαινε στὸ διόβολο ἡ συγγένεια, ἂν τοὔμενε ἡ φιλία κι' ὁ ἔρωτας. Ἀλλὰ ἐκεῖ ἦταν ποὖχε σκληρότερα γελαστῆ. Ἡ γυναῖκα π' ἀγάπησε πιστὰ, ποὺ ἐλάτρευε κι' ἔκανε θεό του, ἦταν μιὰ τιποτένια κοκότα, ἕνα βρωμερὸ σκουλίκι. Ὅταν ἐχόρτασε ἀπὸ τὸ χυμὸ τοῦ πλούσιου του δέντρου, ἐσύρθηκε στὴ λάσπη ἐμπρὸς στὰ μάτια του, στὴ λάσπη ποὔλαμπε στὸν ἥλιο παριστάνοντας τὸ διαμάντι. Αὐτὸς ὁ «ξανθὸς ἄγγελος» καθὼς τὴν ἔλεγε, μὲ τὰ μεγάλα παιδιάστικα μάτια καὶ τὸ ἀθῶο χαμόγελο ἦταν μιὰ ψεύτρα, μιὰ συχαμένη θεατρίνα τοῦ μπουλουκιοῦ. Ἀηδία. Εἶδε κι' ἔπαθε ὅσο νὰ παρηγορηθῆ. Τοὔχαν βρεθῆ τότε οἱ δυὸ ἀχώριστοι φίλοι του, ποὺ τοὺς εἶχε ἀγαπήσει περισσότερο κι' ἀπὸ τὰ ἀδέρφια του κι' ἀπὸ κάθε τὶ στὸν κόσμο—ἐξὸν ἀπὸ κείνη βέβαια. Στὴ συντροφιά τους εὗρῆκε τὸ μπάλσαμο τῆς πληγωμένης του καρδιᾶς. Αὐτὸ δὲν τὸ ξεχνοῦσε. Ἀλλὰ μόλις εἶχε γιατρευτῆ, ἀπάνου ποὺ ἄρχιζε νὰ νοιώθῃ γλυκειὰ τὴ ζωὴ ὅπως ἕνας βαρειαρρωστημένος, τυραννισμένος ἀπὸ τὸν πυρετό, ποὺ γίνεται καλὰ καὶ νοιώθει τὴ μουρουδιὰ τῆς γῆς νὰ τοῦ μεθάῃ τὴν ὕπαρξι, καὶ χαίρεται τὸ φῶς, νάσου τὸ τρίτο τὸ κακό—τὸ μεγαλείτερο. Βλέπει τὴ φιλία νὰ γκρεμίζεται μπροστά του, νὰ γίνεται σκουπίδι. Αὐτὸς, ποὖχε πιστέψει ὅσο κανένας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πέρασαν ἀπ' αὐτὴ τὴ γρηὰ γῆ στὴ φιλία, νὰ τὴν βλέπῃ ξαφνικὰ ἐξευτελισμένη, βρωμισμένη, ὑποκρίτρια ταπεινὴ κι' ἀξιοδάκρυτη: Τσακώνει τοὺς δυὸ πεντάκριβους φίλους του νὰ τὸν κλέβουν. Βλέπει μὲ τὰ μάτια του τὸ συμφωνητικὸ πῶγουν κάνει μυστικὰ μὲ τὸν ἀντίπαλό του γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὸν ξεγελάσουν καὶ νὰ τοῦ πάρουν τὰ χαρτιὰ τῶν καουτσοὺκ ἀπὸ τὰ χέρια, μυρίζεται ὅλη τὴ βρωμιὰ τῆς παγίδας : Ἀφοῦ τοῦ πῆραν ὅλα τὰ μετρητὰ, κάπου 200 χιλιάδες δραχμὲς, ἀνοιχτὰ χωρὶς γραμμάτιο, χωρὶς ἀπόδειξι, δημιουργήσανε ψεύτικη ὕψωση τῶν «Οἰκοδομῶν», γιὰ νὰ τὸν κάνουν νὰ πουλήσῃ τὰ καουτσοὺκ καὶ νὰ πάρῃ οἰκοδομικὲς καὶ νὰ κλειστῆ. Ἀλλοιῶς, καθὼς πήγαιναν, δὲν θἄπεφτε. Ὅταν τ' ἀνακάλυψε ὅλα αὐτὰ ἦταν ἀργά : τὰ μετρητὰ τοὔλειπαν—καὶ τώρα οὔτε νὰ τὸ πῆ σὲ κανένα δὲν τολμοῦσε, γιατὶ θὰ τὸν περνοῦσαν γιὰ βλάκα, ἀφοῦ εἶχε ἐμπιστευθῆ τέτοια ποσὰ χωρὶς χαρτιά. Τὰ χρεώγραφά του τἄχε δώσει σ' αὐτοὺς ἀνοιχτὰ νὰ τὰ διαπραγματευθοῦν, γιατὶ ἡ ἑταιρεία ἦταν νέα καὶ τὰ χαρτιά της δὲν εἶχαν ἀκόμη μπῆ στὸ χρηματιστήριο, καὶ τὸ γραφεῖο τοὖχε κλείσει πληρώνοντας ὅπως—ὅπως τὶς ὑποχρεώσεις του. Ἄχ ! Γιατὶ νὰ μὴν εἶνε πονηρότερος, ἢ, γιατὶ καλλίτερα γιατὶ νὰ μὴν ἔμενε γιὰ πάντα στὴν πλάνη του. Νὰ τοὺς πιστεύῃ, καθὼς πρὶν τίμιους, ἁγνοὺς καὶ τοὺς δυὸ καὶ νἄχῃ ἕνα στήριγμα στὴ φιλία τους, ἔστω καὶ εὐνοϊκό. Τώρα χάνοντας τὴ συντροφιά τους, ἔχανε καὶ τὸ τελευταῖο ἀτοῦ τῆς ζωῆς του. Ποιὸ λόγο εἶχε πιὰ νὰ σέρνεται ἔρημος, τσακισμένος, ἀπάνω στὴ γῆ ;

Ἔτσι λοιπὸν θὰ γίνῃ. Ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ. Θὰ σκοτωθῆ. Ναί, θὰ σκοτωθῆ. Εἶνε πολὺ ἁπλό. Τὸ πιστόλι εἶνε κεῖ δὰ πάνω στὸ τραπέζι, γεμᾶτο σφαῖρες. Ἂν καὶ μιὰ μόνο χρειάζεται. Τὄχει κανονίσει. Τὸ δοκίμασε πολλές φορές. Ἡ σκληρὴ καὶ ψυχρὰ κάνη του ἄγγιξε τὸ μέτωπο, δεξιὰ, στὰ μιλίγγια, καὶ τὸν ἔκανε νὰ νοιώσῃ συχνὰ μιὰ ἀνατριχίλα φειδιοῦ ἢ κροκοδείλου. Ἀλλὰ γιατὶ νὰ ἀναβάλλῃ ; Ὅσο γληγορώτερα, τόσο τὸ καλύτερο. Δυὸ λόγια ἀκόμα στὸ χαρτί, ὅσα χρειάζονται γιὰ νὰ κανονίσῃ τὸ ζήτημα τῆς μικρῆς περιουσίας του καὶ δρόμο. Σέ πέντε λεπτὰ ἕτοιμο κι' αὐτό. Τὸ διαβάζει καὶ τὸ ξαναδιαβάζει. Καλὸ ἔγινε. Ὅ,τι βρεθῆ θὰ τὸ πάρουν τὰ φτωχὰ παιδάκια τοῦ Ὀρφανοτροφείου Βουλιαγμένης. Ἄς βοηθηθοῦν αὐτὰ τὰ πλάσματα κι' ὁ Θεὸς ἄς τὰ φωτίσῃ νὰ γίνουν καλοὶ ἄνθρωποι. Ἂν κι' εἶνε σπάνιο, τόσο σπάνιο.

> *Ὅταν θέλῃ νὰ σὲ βλάψῃ κανεὶς*
> *πάντα βρίσκει χίλιους τρόπους.*
> *Πέταξε τ' ὅπλο καὶ πέσε πρηνὴς*
> *ὅταν ἀκούσῃς ἀνθρώπους....»*

Ἔτσι δὲν εἶχε γράψει κι' ὁ ποιητὴς ποὺ σκοτώθηκε ; Εἶχε φαίνεται καὶ κεῖνος φαρμακωθῆ ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη κακία καὶ φρόντισε νὰ ξεμπερδέψῃ νωρὶς μαζύ της. Τώρα θὰ πήγαινε νὰ τὸν βρῆ.

Ἕνα ἀστροπελάκι ποὺ ἔπεσε κάπου κοντὰ τὸν ἔκανε νὰ κυττάξῃ ἔξω προσεχτικά. Ἔβρεχε δυνατά. Κι' εἶχε χαράξει. Οὔτε τὄχε καταλάβει. Μωρὲ βροχή. Ἔπεφτε σὰν ἀπὸ χιλιάδες κάνουλες ἀτελείωτα, γοργά, δέρνοντας τὰ τζάμια καὶ πλαντάζοντας κάτου στὴν ἄσφαλτο. «Θἄχῃ καλὴ σοδειὰ φέτο, σκέφτηκε, θὰ φάῃ ψωμὶ ἡ φτώχεια. Αὐτὸ τὸ νερὸ ἤτανε χρυσάφι». Ἀλλὰ τί τὸν ἔνοιαζε στὸ κάτου—κάτου. Αὐτὸς θἄφευγε. Μόνο ὁ νεκροθάφτης θὰ δυσκολευότανε λίγο ἀπὸ τὶς λάσπες. Σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ ξαναγύρισε στὸ τραπέζι. Πῆρε στὸ χέρι τὸ πιστόλι. Ἕτοιμος.

— Χρὰπ, χρὰπ, χρὰπ. Ἕνας παράξενος θόρυβος στὴν πόρτα τὸν ἔκανε νὰ τιναχτῆ. Τὶ νὰ εἶνε ; Πάει σιγὰ—σιγὰ καὶ κολλάει τὸ μάτι του στὴν κλειδαρότρυπα. Κανείς. Ἀλλὰ τὰ χτυπήματα ξαναρχίζουν. Ἀνοίγει νευρικὰ τὴν πόρτα καὶ βλέπει ἕνα σκυλὶ νὰ τὸν κυττάζῃ ἱκετευτικὰ μὲ τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια του. Ἦταν ἕνα μεγάλο ὡραῖο σκυλὶ κατάλευκο. Ἔσταζε ὅλο νερὸ κι' ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο. «Οὖστ ἀπὸ δῶ» τοὖρθε νὰ πῆ τὴν πρώτη στιγμή. Ἀλλὰ ἀμέσως ἐξύπνησε μέσα του ἡ καλωσύνη, αὐτὴ ἡ ἀπέραντη καλωσύνη του ποὺ τὸν εἶχε καταστρέψει. Τὸ 'μπασε μέσα κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα. Τὸ σκυλὶ τινάχτηκε, ἔτρεξε πάνου — κάτου κι' ὕστερα ἦρθε καὶ σύρθηκε ὑποταχτικὰ στὰ πόδια του κουνῶντας τὴν οὐρά του καὶ ξεφωνίζοντας χαϊδευτικά. Ἄφισε χάμου τὸ πιστόλι καὶ στάθηκε σιωπηλὸς μπρὸς στὸ σκυλί. Ὕστερα σκέφθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσῃ νὰ φάῃ κάτι. Τράβηξε τὸ συρτάρι κι' ἔβγαλε λίγο ψωμί. Πρόσχαρο τὸ σκυλὶ ρίχτηκε στὸ φαΐ, γυρνῶντας κάθε τόσο τὰ μάτια γεμάτα εὐγνωμοσύνη καὶ ἀφοσίωσι. Κι' ὅταν ἀπόφαγε ἄρχισε κάτι πήδους χαρωπούς, κάτι παιγνίδια ἀφάνταστα. Ὁ μελλοθάνατος ἔνοιωσε μιὰ τέτοια συμπάθεια στ' ὡραῖο ζῶο ποὺ ξέχασε τὸ σκοπό του κι' ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ παίζῃ μαζύ του. Ἕνα παιγνίδι νευρικὸ, τρελλὸ, γεμᾶτο λαχτάρα, ἕνα παιγνίδι σχεδὸν ὀδυνηρό. Τραβοῦσε τὸ σκυλὶ ἀπὸ τ' αὐτιὰ, τὸ κυλοῦσε χάμου τ' ἅρπαζε ἀπὸ τὰ μπροστινὰ του πόδια καὶ τὸ σήκωνε ψηλὰ τὸ γαργαλοῦσε στὴν κοιλιά, τοὔσφιγγε τὰ σαγόνια. Πόσο βάσταξε αὐτό ; Ποιὸς ξεύρει ; Ὅταν ἐχτύπησε τὴν πόρτα ὁ γαλατᾶς ἔνοιωσε πὼς ἦταν ἡμέρα πιὰ κι' ὁ ἥλιος ἔλαμπε ψηλά. Ἦταν ἕνα θεῖο ἀπόβροχο. Ἡ γῆ μοσκοβολοῦσε, κι' ἡ πόλη λαμποκοποῦσε πέρα ὥς πέρα. Πρόσχαρες φωνὲς παιδιῶν ποὺ πήγαιναν σκολειὸ παίζοντας ἔφταναν στ' αὐτιά του καὶ τραγούδια μαστόρων σ' ἕνα γιαπί, ἀντικρύ. Στὴ διπλανὴ αὐλὴ ἕνας κόκκορας περήφανος, ἀφοῦ χαιρέτησε θριαμβευτικὰ τὸν ἥλιο, βάλθηκε νὰ κυνηγάῃ μιὰν ἄσπρη κόττα πλουμιστή. Ἕνα τραῖνο ποὐρχότανε ἀπὸ πέρα σφυρίζοντας, γέμισε τὸν ἀέρα μ' ἀσπρογάλαζες τουλοῦπες. Ἄνοιξε τὸ πιστόλι, πέταξε μακρυὰ τὶς σφαῖρες ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ φώναξε στὸ γαλατᾶ ποὺ τραβοῦσε νὰ φύγῃ, νομίζοντας πὼς δὲν θέλει γάλα :

—Βάλε μιὰ ὀκᾶ, γιατὶ ἔχω καὶ μουσαφίρη.

ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΠΑΛΛΟΝΙ

ΤΟΥ κ. ΑΡΛΕΤ ΝΤΕ ΠΙΤΡΑΙ

Ὁ Γιαννάκης ἦταν ἓξ ἐτῶν. Ἡ φαντασία του δουλεύει καὶ τρέφεται ἀπὸ τὰ θαυμάσια παραμύθια ποὺ τοῦ λέει ἡ γιαγιά του.

— Γιάννη, στάσου ἴσια.

Ὁ Γιαννάκης ὑπακούει μηχανικῶς. Ξεχνάει τὸ μανταρίνι του καὶ ἀκούει μὲ ἀπληστία, μὲ περιέργεια ἀνάμικτη μὲ κάποιο τρόμο, τὴν συνομιλία τῶν γονέων του. Αὐτοὶ, ἀπρόσεκτοι — ὅπως εἶνε οἱ περισσότεροι δυστυχῶς γονεῖς, ποὺ μπροστὰ στοὺς μικροὺς λένε πράγματα ἀκατάλληλα — ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ φαγητοῦ εἶχαν πέσει στὴν συζήτησι γιὰ τὸ αἰώνιο πρόβλημα ποὺ ἀπασχολεῖ τὴν ἀνθρωπότητα: γιὰ τὸ θάνατο καὶ τὴν ζωή.

Καὶ ἀνάμεσα στὶς διάφορες θεωρίες καὶ κοινοτυπίες ποὺ ἀραδειαζαν, ἔλεγε ὁ πατέρας ποτεπότε μηχανικά :

— Γιάννη, σήκωσε τοὺς ἀγκῶνας σου.

Ὁ Γιαννάκης χωρὶς νὰ προσέξῃ τὴν παρατήρησι, μὲ μιὰ τουφίτσα μαλλιὰ ποὺ ἔπεφτε στὸ μέτωπό του, μὲ τὰ μαγουλάκια του κατακόκκινα, τὸ στόμα μισοανοιγμένο, ἐφαίνετο νὰ κυνηγάῃ μιὰ σκέψι ποὺ τοῦ εἶχε ἔλθει στὸ μικρὸ μυαλό του. Καὶ μὲ ἐκείνη τὴν ἀθῶα σκληρότητα τῶν παιδιῶν, ἐρώτησε:

— Θὰ πάῃ γρήγορα ἡ γιαγιὰ ψηλὰ στὸν οὐρανό;

Ἡ γιαγιά του, ποὺ τὴ λατρεύει ὁ μικρὸς, εἶνε παράλυτη χρόνια τώρα. Πολλὲς φορὲς, μὲ μισομασημένα λόγια, εἶχαν ὁμολογήσει ὅτι ὁ θάνατος θὰ τὴν ἐλύτρωνε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ζωή.

Στὴν ἐρώτησι τοῦ μικροῦ, δὲν ἐδόθη ἀπάντησις. Ὁ πατέρας, ὕστερα ἀπὸ κάμποσα λεπτὰ τῆς ὥρας κύτταξε τὰ λαμπερὰ μάτια τοῦ μικροῦ, τὸν εἶδε νὰ τρώῃ τὸ μανταρίνι του καὶ ἄλλαξε θέμα ὁμιλίας.

* * *

— Γιαγιά, ποῦ πᾶνε τὰ κόκκινα μπαλλόνια, ἅμα ἀφήσουμε τὸ σπάγγο;

— Στὸν οὐρανὸ, χρυσό μου. Πάνε νὰ διασκεδάσουν τὸν Χριστούλη.

Ὁ Γιαννάκης καθόντανε φρόνιμα κοντὰ στὴ γιαγιά του καὶ προσπαθοῦσε μὲ τὰ τετραγωνάκια ποὺ εἶχε νὰ κατασηκώσῃ ἕνα πύργο.

Ἡ γιαγιά του, ἀκούραστη, ἀπαντοῦσε σὲ ὅλες του τὶς ἐρωτήσεις. Ἀναμιγνύοντας πραγματικὰ μὲ φανταστικὰ γεγονότα, διηγόντανε στὸ παιδάκι καὶ τοῦ ἀπεκάλυπτε ἕνα κόσμο ἄγνωστο, θελκτικὸ, ὅπου οἱ νεράϊδες περπατοῦσαν χέρι μὲ χέρι, μὲ τὸν παπποῦ τοῦ Χριστουγεννιάτικου δέντρου.

Ὁ Γιαννάκης, ποὺ εἶχε γεννηθῆ σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ κυριαρχοῦν οἱ μηχανὲς καὶ ἡ πρᾶξις, ζητοῦσε ἐξ ἐνστίκτου κοντὰ στὴν γιαγιά του, τὴν ἀναγκαία στὴν παιδικὴ του ἡλικία τροφὴ γιὰ τὴν φαντασία. Ἀπὸ τὰ παραμύθια ποὺ τοῦ ἔλεγε ἡ γιαγιά του, δὲν ἀνέφερε τίποτε στοὺς γονεῖς του.

— Γιαγιά, ὁ πύργος μου δὲν στέκεται ὄρθιος, ὅλο πέφτει.

— Ἔ, βάλε τότε ἕνα σπιτάκι ἀπ' ἐδῶ καὶ δὲν θὰ πέσῃ.

Ὁ μικρὸς συνοφρυώθηκε κι' ἔρριξε ἕνα βλέμμα παράξενο στὴ γιαγιά, ποὺ δὲν φαινότανε νὰ καταλαβαίνῃ ἀπὸ μηχανική.

— Ἔλα, μικρέ μου, ἐδῶ κοντά. Θέλεις νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορία τοῦ πύργου τῆς Βαβέλ;

— Ὤ, ναί, γιαγιά.

Καὶ μὲ μιὰ φωνὴ γλυκειά, λίγο ἀδύνατη, ἄρχισε ἡ γιαγιά :

— Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρό...

* * *

Ἕνα πρωῒ κατὰ τὶς τρεῖς, ἡ γιαγιὰ παρέδωσε τὸ πνεῦμα. Γιὰ τὴν οἰκογένεια, ὁ θάνατος αὐτὸς ἦτο ἕνα ἀναστάτωμα. Δὲν εἶχαν προΐδει τόσο αἰφνίδιο τὸ τέλος, καὶ κανεὶς δὲν εὑρίσκετο στὸ προσκέφαλό της.

Τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας, ὁ Γιαννάκης ἔμεινε στὸ σπίτι. Δὲν ἤθελαν οἱ γονεῖς του νὰ τὸν κάνουν νὰ λυπηθῆ.

Ὁ μικρὸς πῆγε στὸ παράθυρο καὶ κύτταζε τὴν κηδεία ποὺ ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἔπειτα σὰν νὰ τὸν τραβοῦσε κάτι, πῆγε στὸ δωμάτιο τῆς γιαγιᾶς του. Ἐκεῖ στὸ μισοσκόταδο, προχώρησε δειλὰ μέχρι τῆς ἀδειανῆς τώρα πολυθρόνας. Ἔξαφνα τὰ μάτια του ἄνοιξαν πολύ. Στὸ τραπεζάκι, ἀνάμεσα στὰ φιαλίδια τῶν φαρμάκων, ἦτο ἐνθρονισμένη ἡ φωτογραφία του, σὲ ἡλικία δύο χρονῶν. Προσπαθοῦσε τώρα νὰ καταλάβῃ, γιατὶ τὴν ἄφησε ἐκεῖ ἡ γιαγιά του καὶ δὲν τὴν πῆρε μαζί της. Τὴν λησμόνησε ἴσως; Βέβαια αὐτὸ θὰ εἶνε. Ὅταν κανεὶς πρόκειται νὰ πάῃ στὸν οὐρανὸ, ἔχει τόσα νὰ ἑτοιμάσῃ, τί νὰ πρωτοθυμηθῆ. Ὁπωσδήποτε θὰ ἦτο λυπημένη ἡ καϋμένη ἡ γιαγιὰ ποὺ τὴν ἐλησμόνησε...

Στάθηκε τότε μὲ ἀνυπομονησία στὸ παράθυρο, γιὰ νὰ ἰδῆ πότε θὰ ἐπιστρέψουν οἱ γονεῖς του. Καὶ μόλις τοὺς εἶδε, ἔτρεξε κοντά τους.

— Μπαμπά.

— Τί θέλεις, μικρέ μου;

— Θέλω... θέλω ἕνα κόκκινο μπαλλόνι.

Ὁ πατέρας του, τὸν κύτταξε χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ κι' ἐπανέλαβε:

— Ἕνα κόκκινο μπαλλόνι;

— Ὤ! ναί, μπαμπά. Σὲ παρακαλῶ πάρε μου ἕνα...

Ὁ Γιαννάκης ἐπέμενε τόσο, ὥστε στὸ τέλος ὁ πατέρας του τοῦ ἀγόρασε ἕνα κόκκινο μπαλλόνι.

Ὁ Γιαννάκης πῆρε τὸ μπαλλόνι στὸ δωμάτιό του σὰν νἄταν θησαυρός. Μὲ προσοχὴ μεγάλη, τοῦ ἔδεσε ἕνα σπάγγο καὶ στὴν ἄκρη τοῦ σπάγγου ἔδεσε ἀκόμη κάτι, ποὺ εἶχε καλὰ διπλωμένο καὶ ξαναδιπλωμένο. Ἱκανοποιημένος τότε ἀπὸ τὴν ἐργασία του, ἄνοιξε τὸ παράθυρο καὶ τ' ἀμόλησε.

Καὶ κατόπιν, μὲ πολὺ συγκίνησι, παρακολουθοῦσε τὸ κόκκινο μπαλλόνι του ν' ἀναβαίνῃ ψηλὰ, μὲ δεμένη στὴν ἄκρη τοῦ σπάγγου τὴν φωτογραφία του, ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε γράψει:

«Χριστούλη μου, τὸ μπαλλόνι μου εἶνε γιὰ σένα, ἀλλὰ δῶσε τὴ φωτογραφία στὴ γιαγιά μου».

ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

"Ενας θαυμάσιος ζωγραφικὸς πίναξ «Ἡ γιαγιά, ὁ ἐγγονὸς καὶ τὰ δῶρα». Ὁ μικρὸς ὑποτίθεται πὼς θαυμάζει κάποια δῶρα Ἁγιοβασιλιάτικα, ποὺ δὲν θὰ τὰ ἔχῃ ποτέ, καὶ ἡ γιαγιά του τὸ ν συμπονεῖ γιὰ τὸν πρῶτο πόνο ποὺ νοιώθει ὁ ἀγαπημένος της μικρός.

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΤΟΥ ΕΡ. ΧΑ·Ι·ΝΕ

Τὴ φύλαξα, μικρή μου, τὴν καρδιά σου,
ποὺ μοὔδωκες—ἀγάπης μαρτυριά—
ἁγνή, λευκή, καθὼς τὴν ἐμορφιά σου,
μὰ τώρα δὲν τήνε γνωρίζω πειά !
Γιατὶ γιὰ νἆναι σίγουρη σιμά μου
τὴν μπέρδεψα μαζύ μὲ τὴν καρδιά μου.

Τί ἔπαθες καὶ θὲς νὰ στὴν γυρίσω ;...
Καὶ μὲ τὴ σκέψι ἀκόμα λαχταρῶ !...
"Αχ !... πρέπει τὴν καρδιά μου νὰ ξεσχίσω
γιὰ νὰ λυθῇ τὸ μπέρδεμμα τῶν δυό.
Μὰ σκέψου τί θὰ γίνῃ ἂν στὴ βιά μου
περάσω τὴν καρδιά σου γιὰ καρδιά μου.

"Ω ! μὴ θελήσεις πειὰ νὰ τὶς χωρίσῃς
γιατὶ θὰ ὑποφέρουμε κι' οἱ δυό.
Κι' ἂν κάτι τὶς ἑνώνει, μὴν τὸ λύσεις
γιατ' εἶναι αὐτὸ τῆς μοίρας τὸ γραφτό.
Ναὶ πειὰ ἂς μὴν ξετάζουμε, κυρά μου,
στὶς δυὸ ποιά 'ναι δικιά σου ποιὰ δικιά μου.

ΕΡ. ΧΑ·Ι·ΝΕ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΥΠΑΙΘΡΟΣ

Μία ἀκόμη ὡραία εἰκόνα ἀπ' τὰ ὑπέροχα νησιά μας.

"Ενα τραγικὸ ἔθιμο ποὺ κατηργήθη

ΓΥΝΑΙΚΕΣ... ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ

Φρικιαστικαὶ λεπτομέρειαι.-Πῶς ἐξέλιπε τὸ κακὸν

ΠΡΟ ΕΚΑΤΟΝ ἑπτὰ ἐτῶν, τὴν 7 Δεκεμβρίου τοῦ 1829, κατηργήθη ἐν Βεγγάλῃ τῶν Ἰνδιῶν ἡ τραγικὴ συνήθεια τοῦ νὰ καίωνται ζωνταναὶ αἱ χῆραι τῶν ἀποθνησκόντων Ἰνδῶν μεγιστάνων, εἰς πλείστας περιστάσεις μαζὺ μὲ πολυαρίθμους παρθένας δούλας. Ἡ φοβερὰ αὐτὴ συνήθεια ἦτο ἀρχαιοτάτη, εἰσαχθεῖσα ἴσως ἐξ Αἰγύπτου, ἢ οὖσα ἀποκλειστικῶς ἐντοπία συνήθεια. Οἱ στρατιῶται τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου παρέστησαν μετὰ φρίκης εἰς τοιαύτας Ἰνδικὰς τελετάς, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου ἱστορήματα. Ἡ σύντομος Ἑλληνικὴ ἐν Ἰνδίαις κατοχή, διάβασις μᾶλλον, δὲν ἔδωσε καιρὸν νὰ καταργηθῇ ἡ συνήθεια αὐτή.

Εἰς τὴν Αἴγυπτον εἶνε γνωστὸν ἀπὸ ὅσα ὁ Ἡρόδοτος καὶ ἄλλοι Ἕλληνες ἱστορικοὶ ἀναφέρουν, ὅτι μαζὺ μὲ τοὺς Φαραὼ ἐθάπτοντο ζωνταναὶ καὶ αἱ βασίλισσαι μὲ τὰς θεραπαινίδας των. Ἡ συνήθεια, ἄλλως τε αὐτὴ ἦτο γενικὴ σχεδὸν εἰς παναρχαίους λαούς, ὡς αἱ παραδόσεις ἀναφέρουν, ἀλλ' ἐγκατελείφθη βαθμηδὸν καὶ ἐξέλιπε μὲ τὴν ἐπικράτησιν ἀνθρωπιστικῶν ἀρχῶν. Εἶνε ἄγνωστον πῶς διετηρήθη μέχρις ἐσχάτων εἰς τὴν ὀρεινὴν ἐπικράτειαν τῆς Ἰνδικῆς Βεγγάλης, μόλις δ' ἐξέλιπε μὲ τὰς ἐπιμόνους καὶ συνεχεῖς προσπαθείας τῶν Ἀγγλικῶν ἀρχῶν, βοηθουμένων καὶ ὑπὸ Χριστιανικῶν ἀποστολῶν. Ἀναφέρεται δὲ τὸ ἱστορικὸν τῆς ἐκδόσεως σχετικοῦ διατάγματος ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος τῆς Βεγγάλης. Ἦτο Κυριακή, 7 Δεκεμβρίου τοῦ 1892, ὁπότε ὁ τότε κυρίαρχος τῆς Βεγγάλης—ἐπὶ ψηλῷ ὀνόματο ὑποτελὴς τῆς Ἀγγλίας—ἔστειλεν ἕνα τῶν αὐλικῶν του μὲ τὸ σχετικὸν διάταγμα τῆς καταργήσεως, διὰ νὰ τὸ ἐπιδόσῃ εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Χριστιανικῆς ἀποστολῆς, Ἄγγλον Κάρεϋ. Ἦτο γραμμένο εἰς τὴν ἐπιχώριον γλῶσσαν, ὁ δὲ Ἄγγλος πολιτικὸς διοικητὴς διέταξεν ἀμέσως νὰ μεταφρασθῇ καὶ νὰ δημοσιευθῇ παντοῦ. Ὀλίγων ὡρῶν βραδύτης ἴσως νὰ ἐσήμαινε τὸν θάνατον πολλῶν χηρῶν ! Σούττη ἐκαλεῖτο ἡ φοβερὰ ἐκείνη ἱεροτελεστία —ἡ θυσία ζωντανῶν εἰς μνήμην τοῦ ἀποθανόντος. Εἰς τὴν ἀρχὴν αἱ Ἀγγλικαὶ ἀρχαί, καίτοι ἀποδοκιμάζουσαι τὴν θυσίαν αὐτήν, δὲν εἶχον μεγάλην διάθεσιν νὰ ἐπέμβουν εἰς παρεμπόδισιν θρησκευτικῶν συνηθειῶν, ἀλλ' ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ἱεραποστόλου Κάρεϋ, ἀποκαλύψαντος εἰς δημοσιεύματα τὰς τραγικὰς θυσίας, ἐξήγειρεν ἐν Ἀγγλίᾳ τὴν κοινὴν συνείδησιν καὶ ἠνάγκασε τὰς ἐπιτοπίους ἐν Ἰνδίαις Ἀγγλικὰς ἀρχὰς νὰ ἐνεργήσουν δραστικώτερον καὶ παραπειστικώτερον.

Ὁ προειρημένος Κάρεϋ διωργάνωσε ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν ἐπαγρυπνήσεως καὶ ἀπεκάλυψεν ὅτι αἱ θυσίαι ζωντανῶν χηρῶν καὶ θεραπαινίδων τῷ 1815, ἀνῆλθεν εἰς 378, τῷ δὲ 1818 εἰς 839 ! Αἱ τραγῳδίαι αὐταὶ ἐξήγειρον καὶ τοὺς ἀνεπτυγμένους ἀκόμη Ἰνδούς, τοὺς ἐκτὸς τῆς Βεγγάλης, εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν, ὁ Ραμμάνχαν Ρόϋ, ἤρχισε ζωηροτάτην καὶ τολμηρὰν προπαγάνδαν εἰς τὸ κέντρον αὐτὸ τῶν ἀπαισίων τελετῶν. Καὶ αἱ Ἀγγλικαὶ ἀρχαὶ ἐκινήθησαν. Ἐκήρυξαν τὰ Σούττη σπαράνομα καὶ ἐγκληματικά, συνεπαγόμενα αὐστηροτάτας ποινάς, ἐπείσθησαν δὲ οἱ ἐντόπιοι μεγιστᾶνες νὰ δεχθοῦν τὴν κατάργησιν τοῦ ἐθίμου, μολονότι ὑπῆρχον φόβοι λαϊκῶν φανατικῶν ἐξεγέρσεων.

Ἀπὸ τότε μένουν εἰσέτι τὰ μνημεῖα τῶν φοβερῶν τούτων συνηθειῶν. Εἰς τὸ ἐρημωμένον φρούριον Τσίτωρ ὁ τάφος ἑνὸς μεγιστᾶνος συντροφεύεται ἀπὸ πολυαρίθμους περὶξ ἐπιτυμβίους λίθους μὲ σκαλισμένην γυναικείαν χεῖρα. Εἶνε αἱ γυναῖκες, αἵτινες εἶχον καῆ ζῶσαι κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ ἀποθανόντος Μαχαραγιᾶ ! Ἀπὸ τῆς δεκάτης τρίτης μέχρι τῆς δεκάτης ἕκτης ἑκατονταετηρίδος εἰς τὸ Βιτζαγιαγιὰρ τῶν Νοτίων Ἰνδιῶν ἐπεκράτει συνήθεια νὰθυσιάζωνται δύο ἕως τρεῖς χιλιάδες γυναῖκες ἐπὶ τῷ θανάτῳ ἑνὸς Μαχαραγιᾶ. Ἀκόμη καὶ εἰς λίαν μεταγενεστέρους χρόνους, τοὺς ὁποίους οἱ γεροντότεροι ἐν Ἰνδίαις ἐνθυμοῦνται, ὅταν ἀπέθανεν ὁ Μαχαραγιᾶς Ραντζὶτ — Σίγκ, ἐθυσιάσθησαν τέσσαρες βασίλισσαι καὶ ἕνδεκα θεραπαινίδες.. Εὐρωπαῖοι δὲ αὐτόπται διηγοῦνται πῶς ἕνας Ἰνδὸς κρατῶν καθρέπτην πρὸ ἑκάστης μελλοθανάτου βασιλίσσης, ὠπισθοχώρει πρὸ τῶν φλογῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων εἰσήρχετο οἰκειοθελῶς ἡ βασίλισσα. Ὁ καθρέπτης τῆς ἐχρησίμευε νὰ παρακολουθῇ τοὺς μορφασμοὺς τῆς ὄψεώς της, προϊούσης τῆς καύσεως..

Παρ' ὅλην δὲ τὴν ἐπίσημον κατάργησιν τῶν σούττη, εἰς μερικὰ ἀνυπότακτα Ἰνδικὰ κρατίδια ἐξηκολούθησαν αἱ θυσίαι καὶ μετὰ τὸ 1892, ἕως ὅτου ἡ Ἀγγλικὴ κυριαρχία ἐπεβλήθη ὁλοσχερῶς. Κατὰ τὸ 1844, λ.χ. 310 γυναῖκες ἐκάησαν ζωνταναὶ κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Μαραγιᾶ τοῦ Ποντζά, φονευθέντος εἴς τινα μάχην. Τῷ 1861 ἔγινεν εἰς τὸ Ποντζὰκ ἡ τελευταία θυσία. Ἡ βασίλισσα, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ συζύγου της, Μαχαραγιᾶ Ἐροὺπ Σίγκ, ὠχυρωμένη εἰς τὴν Ἀγγλικὴν προστασίαν, ἠρνήθη νὰ καῇ ζῶσα, ἐπείσθη δὲ μία θεραπαινὶς νὰ καῇ οἰκειοθελῶς. Αἱ Ἀγγλικαὶ ἀρχαὶ ἐπληροφόρησαν τὸν νέον Μαχαραγιᾶν ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψουν ἐφ' ἑξῆς τοῦτο. Συνήθως ὅμως ἡ θυσία ἐγίνετο οἰκειοθελῶς καὶ αἱ ἐντόπιαι δικαστικαὶ ἀρχαὶ δὲν ἐτιμώρουν τοὺς ὑπευθύνους, ἔγιναν δὲ σποραδικαὶ θυσίαι καὶ βραδύτερον ἕως ὅτου οἱ Ἄγγλοι ἐγκατέστησαν βαθμηδὸν παντοῦ Ἄγγλους δικαστάς.

"Ενα τραγικὸν παράδειγμα ἀναφέρεται συμβὰν τὸν Νοέμβριον τοῦ 1827 εἰς ἕνα χωρίον τοῦ Μπιχάρ, ὅπου ἡ ἀστυνομία παρημποδίσθη εἰς τὰ καθήκοντά της ὑπὸ φανατικοῦ πλήθους. Ἡ ἀτυχὴς χήρα ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς πυρᾶς διὰ νὰ καῇ μὲ τὸν νεκρὸν σύζυγόν της, ἀλλ' ὅταν ᾐσθάνθη τὰς φλόγας νὰ τὴν περιζώνουν, ἐπήδησεν εἰς τὸν πλησίον ποταμόν. Ἡ δυστυχής, μισοκαμμένη, ἀνεσύρθη ἀπὸ τὸν ποταμόν, ἀλλ' ἐπὶ διήμερον, τυραννουμένη ἐκ τῶν ἀλγηδόνων, ἀφέθη ν' ἀποθάνῃ. Κανεὶς ἐκ τῶν ἰατρῶν δὲν ἐτόλμησε νὰ τῆς προσφέρῃ βοήθειαν, ὁ δὲ φανατικὸς ὄχλος, περιζώσας τὸ σπίτι της, ἐπερίμενε ἀπαθῶς τὸν θάνατόν της !

ΣΚΗΝΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Τί ὡραιότερο μποροῦσε νὰ ἐμπνευσθῇ ἕνας καλλιτέχνης ἀπ' αὐτὸ ποὺ βλέπετε παραπάνω....

Παράδεισοι ποὺ συναντῶνται στὴ γῆ

ΤΑ ΠΑΡΚΑ ΤΟΥ ΚΟΜΟ

Ἐντυπώσεις τοῦ κ. Κώστα Οὐράνη

ΑΝ ἡ δόξα τῆς λίμνης Μαγκιόρε, εἶνε οἱ ἀνθόκηποι, ἡ λίμνη τοῦ Κόμο εἶνε ἡ ἀποθέωσις τῶν μεγάλων πάρκων, τῶν γεμάτων σπάνια καὶ αἰωνόβια δέντρα. Οἱ παληὲς τιτλοῦχες Ἰταλικὲς οἰκογένειες καὶ οἱ πλούσιοι ποὺ ἔχουν στὸ Κόμο τὶς ἐπαύλεις τους ἐπλούτισαν τὰ πάρκα τους, ὅπως θὰ ἐπλούτιζαν μὲ συλλογὲς εἰκόνων καὶ κομψοτεχνημάτων τὶς αἴθουσές τους : συγκέντρωσαν σ' αὐτὰ φυτὰ καὶ δέντρα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς. Κάθε σχεδὸν δέντρο εἶνε διαφορετικὸ ἀπὸ τ' ἄλλο καὶ βλέπει κανείς, περιδιαβάζοντας στὰ μεγάλα πάρκα, μιὰ ἀφάνταστη ἐναλλαγὴ βλαστήσεως — ἀπὸ τὰς κάκτους τοῦ Μεξικοῦ ἴσαμε τοὺς κέδρους τοῦ Λιβάνου...Ὁ δρόμος τῆς ὄχθης τῆς λίμνης, περνάει, σχεδὸν χιλιόμετρα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πάρκα αὐτά, κόβοντάς τα. Ἐπὶ χιλιόμετρα καὶ χιλιόμετρα ὁλόκληρα διασχίζετε ἔτσι μιὰ διαδοχὴ ἐπαύλεων ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὅλων τῶν ρυθμῶν, τῶν ὁποίων τὰ πάρκα, κομμένα ὅπως εἶπα ἀπὸ τὸν δρόμο, ἔχουν πάντα μιὰ κισσοπλεγμένη γέφυρα ριγμένη πάνω ἀπὸ αὐτὸν καὶ πᾶνε νὰ τελειώσουν ἴσαμε τὰ νερὰ τῆς λίμνης, σὲ μνημειώδεις ἐξῶστες καὶ κλίμακες μὲ ἀγάλματα ποὺ ὁδηγοῦν σὲ καμάρες ὅπου φυλάσσονται οἱ βάρκες καὶ οἱ βενζινάκατοι τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν ἐπαύλεων.

Γι' αὐτό, τὸ καλοκαῖρι, μόνο ἀπὸ τὴ λίμνη, μὲ βάρκα ἢ μ τὸ βαποράκι, μπορεῖ κανεὶς νὰ θαυμάσῃ σ' ὅλη της τὴν ὠμορφιὰ τὴν ὀργιαστικὴ αὐτὴ βλάστησι τῶν ὄχθων τοῦ Κόμο, ἡ ὁποία κατεβαίνει ἀπὸ λόφους σὲ καταρράχτες πρασινάδες ἴσαμε τὰ νερὰ τῆς λίμνης, κάνοντάς τα σμαράγδινα μὲ τοὺς ἴσκιους της.

Τὰ ὡραιότερα, ἐν τούτοις, ἀπὸ τὰ ἄπειρα πάρκα τῆς λίμνης τοῦ Κόμο εἶνε ἀνοικτὰ στὸν κόσμο. Δύο ἀπὸ τὶς ἱστορικὲς βίλλες περιτριγυρίζονται ἀπὸ τὸν ὠκεανὸ τῆς πρασινάδας τους, ἡ βίλλα ντ' Ἔστ καὶ ἡ βίλλα Σερβελόνε, ἔχουν μετατραπῆ σὲ ξενοδοχεῖα. Μιὰ τρίτη, ἡ βίλλα Καρλόττα, ποὺ ἀνῆκε ἄλλοτε σ' ἕνα πρίγκηπα τῆς Καϊζερικῆς οἰκογενείας, ἔχει περιέλθει στὸ Ἰταλικὸ δημόσιο καὶ ἡ ἐπίσκεψις τοῦ μαγευτικοῦ πάρκου της γίνεται μὲ εἴσοδο.

"Ομοια σὲ πλοῦτο δέντρων τὰ πάρκα τῶν ἱστορικῶν αὐτῶν ἐπαύλεων ἔχουν, καθένα, διαφορετικὸ χαρακτῆρα καὶ ἰδιαίτερη ὠμορφιά. Ἡ θριαμβικὴ βασιλεία τῆς βίλλας Καρλόττας εἶνε κυρίως τὴν ἄνοιξη, ὅταν ὁλόκληρες κλιτύες τοῦ πάρκου της εἶνε γεμᾶτες ἀνθισμένες ἀζαλέες καὶ ἄλλα λουλούδια ποὺ ξεχύνουν τὸ ἄρωμά τους βαθειὰ μέσα στὴ λίμνη—ὅπως εἶνε ἕνα ποτάμι ποὺ εἰσχωρεῖ μέσα στὴ θάλασσα, ἀλλάζοντας τὸ χρῶμά της. Ἡ βίλλα Σερβελόνε ἔχει ἕνα πάρκο ποὺ καταλαμβάνει ὅλες τὶς πλευρὲς ἑνὸς ὑψηλοῦ λόφου καὶ πέρνει σὲ μέρη τὴν σκιερότητα, τὸ μυστήριο καὶ τὴν ἀτημελησία ἑνὸς παρθένου δάσους. Μπορεῖ νὰ περιδιαβάζῃ κανεὶς ἐπὶ ὧρες ὁλόκληρες μέσα σ' αὐτὸ χωρὶς ν' ἀποτυπώσῃ δυὸ φορὲς τὰ βήματά του στὴν ἴδια ἀλλέα καὶ χωρὶς νὰ ἐξαντλήσῃ τὴ μαγεία τῆς ὀνειρώδους θέας ποὺ ἁπλώνεται κάτω του πρὸς τρεῖς διαφορετικοὺς βραχίονες τῆς λίμνης τοῦ Κόμο, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὀρθώνεται σὰν ἕνα ἀκρωτήριο..

Τὸ ὄνειρο ἑνὸς ἐπιγείου παραδείσου ἐκεῖ μόνο στὸ πάρκο τῆς βίλλας Σερβελόνε, τὸ εἶδα πραγματοποιημένο, περπατῶντας μέσα στοὺς βαρεῖς ἴσκιους αἰωνόβιων καστανιῶν καὶ κέδρων, σὲ βαλσαμικὰ πεῦκα, σὲ ἀναρριχώμενα φυτὰ ποὺ σκεπάζουν τὰ πανύψηλα κορμιὰ τῶν δέντρων, σὲ κάκτους ποὺ ἐξοτόξευαν τὰ γαλαζοπράσινα φύλλα τους σὰν ξίφη περιτριγυρισμένους, ποτισμένους καλλίτερα, ἀπὸ τὶς [illegible] τῶν θριαμβικῶν ροδοδαφνῶν, τῶν μανολιῶν, τῶν τριανταφυλλιῶν, καὶ ἀπὸ τὸ βαθὺ διεισδυτικὸ ἄρωμα τῆς «ὀλέα φράγκρανς», τῆς ἐληᾶς αὐτῆς τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς, ποὺ ζαλίζει σὰν κρασί.

Τίποτα, καμμιὰ περιγραφφὴ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀποδώσῃ τὴν ὠμορφιὰ τοῦ παραδείσου αὐτοῦ τῶν σκιῶν, τῶν φυλλωμάτων καὶ τῶν ἀρωμάτων. Ὁ Σέλλεϋ, ὁ Στένταλ, ὁ Φλωμπὲρ ποὺ τὸν ἐπεσκέφθησαν δὲν βρῆκαν νὰ ποῦν παρὰ ὅτι εἶνε «τὸ ὡραιότερο μέρος τοῦ κόσμου...» Ἡ γοητεία, ἡ διάχυτη, σὲ κάθε βῆμα, εἶνε παρόμοια μὲ τὶς μεγάλες ἐκεῖνες εὐτυχίες ποὺ ἡ ψυχὴ δὲν ἔχει τὴν δύναμι νὰ τὶς βαστάξῃ—καὶ κλονίζεται. Περπατάει κανεὶς—σὰν νὰ παραπαίῃ.... Κάθε τόσο δέ, ἀνοίγονται περιτειχισμένοι ἐξῶστες, κάτω ἀπὸ τοὺς ὁποίους, στὸ βάθος χαραδρῶν διακοσίων μέτρων, πνιγμένων σὲ ὀργιώδη βλάστησι, βλέπει κανεὶς τὴ σμαράγδινη λίμνη νὰ ρυτιδώνεται ἀνάλαφρα μέσα στὸ φῶς ὅπως τὴν τραγούδησε ὁ Καραντσοῦτσι : «σὰν νυμφικὸς πέπλος ποὺ ἀνοίγεται στὸ φιλὶ τῆς ὑποσχεμένης ἀγάπης».

Οἱ ξένοι ὅμως, οἱ Ἄγγλοι ἰδίως, ἐπισκέπτονται κατὰ προτίμησι τὴν βίλλα ντ' Ἔστε, γιατὶ μ' αὐτὴν εἶνε ἀναπόσπαστα συνδεδεμένο τὸ ὄνομα μιᾶς βασίλισσα ποὺ δὲν ἐβασίλευσε ποτέ, τῆς Καρολίνας τῆς Ἀγγλίας, πριγκηπίσσης τοῦ Μπρουνσβικ. Διωγμένη ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴ Αὐλή, εἶχε καταλήξει ὕστερα ἀπὸ διάφορες περιπλανήσεις ἀνὰ τὴν Ἰταλία στὴ βίλλα αὐτή, ποὺ ἀνῆκε ἄλλοτε στὸν διάσημο Καρδινάλιο Τολομέο Γκάλλιο, τὴν εἶχε ἀγοράσει, τὴν διεσκεύασε κατὰ τὸ γοῦστό της κι' ἐφώλιασε σ' αὐτὴν τοὺς φθινοπωρινούς της ἔρωτες μὲ τὸν Ἰταλὸ Περγκάμι.

Μέσα στοὺς κήπους τῆς βίλλας της, τῆς μεταβεβλημένης σὲ Παλὰς γιὰ πλουσίους περιηγητάς, τοὺς γεμάτους κόκκινα παρασόλια, πλεκτὲς πολυθρόνες, τραπέζια τσαγιοῦ, γκαρσόνια μὲ ἄσπρα σμόκιν καὶ παρδαλό κόσμο ξένων, μάταια θὰ ζητήσῃ κανεὶς τὸ φάντασμα τῆς ἐξόριστης φθινοπωρινῆς βασιλίσσης καὶ τὸ παρελθόν της τῶν ἑορτῶν, τῶν μουσικῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων, μὲ τὶς ὁποῖες προσπαθοῦσε νὰ λησμονήσῃ τὸ στέμμα της καὶ νὰ λικνίσῃ τὸν ἔρωτά της.

Κ. ΟΥΡΑΝΗΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΩΜΟΡΦΙΑ

Στὸ Παρίσι ἡ μόδα τῶν Καλιστείων συνεχίζεται. Στὴν εἰκόνα μας, μιὰ σκηνή, ποὺ δείχνει ὅτι πάντα τὸ ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ κάλλος ἐξακολουθεῖ νὰ θριαμβεύῃ.

ΑΜΛΕΤ

ΤΟΥ ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗ

"Εχω ἕναν "Αμλετ μέσα μου ποὺ πάντα θέλει κάτι
χωρὶς νὰ ξέρῃ τί,
Καὶ κυνηγᾶ φαντάσματα κι' ὀνείρων κόσμους πλάττει
Κι' ἀνύπαρκτα ζητεῖ.
"Εχω ἕναν "Αμλετ μέσα μου, ποὺ πάντα, νύχτα-μέρα
Τὸν τρώει ἡ συλλογή....
Κι' ἡ σκέψι του κατάντησε παντοτεινὴ φοβέρα
Κι' ἀγιάτρευτη πληγή.
"Εχω ἕναν "Αμλετ μέσα μου, ποὺ πάντα ἀμφιβάλλει
Σ' ὅ,τι σωστὸ θωρεῖ
Κι' ἂν πάρῃ μιὰν ἀπόφασι, τὸ μετανοιώνει πάλι
Καὶ δὲν ἐπιχειρεῖ.
"Εχω ἕναν "Αμλετ μέσα μου ποὺ τὸ θαρρεῖ γιὰ κρῖμα
Νὰ ζῇ καὶ νὰ μὴ ζῇ.
Καὶ σέρνοντας τὰ πόδια του πρὸς τὸ στερνὸ τὸ μνῆμα
Σέρνει κι' ἐμὲ μαζύ.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

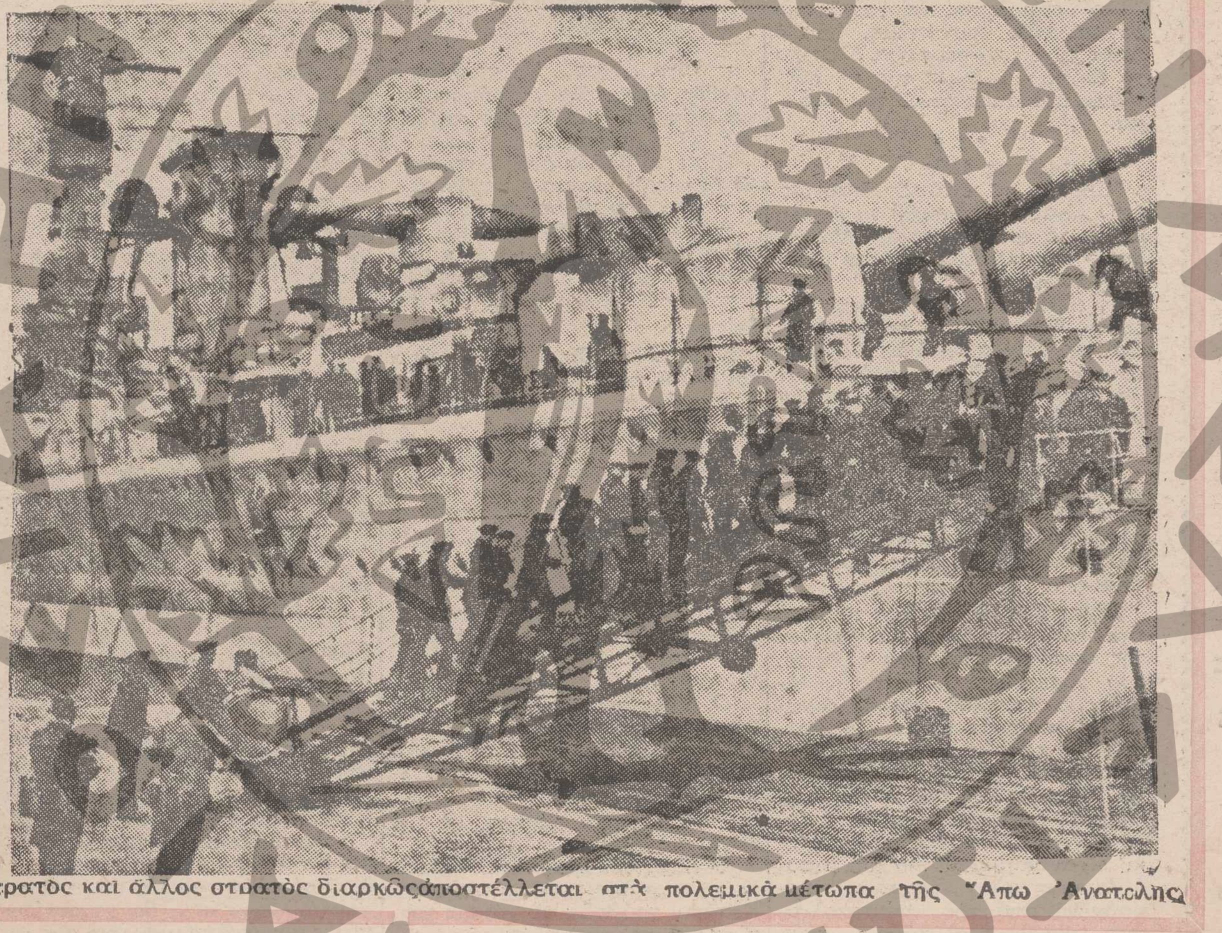

πρατὸς καὶ ἄλλος στρατὸς διαρκῶς ἀποστέλλεται στὰ πολεμικὰ μέτωπα τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς

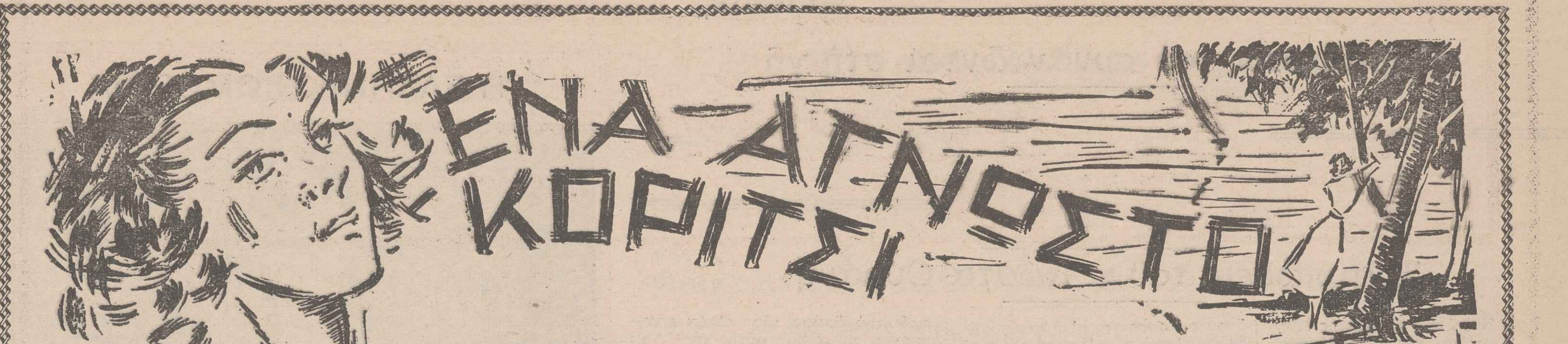

ΕΝΑ ΑΓΝΩΣΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΤΟΥ κ. ΜΙΝΟΥ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. Ὁ Λίνος Ρενάνης, ἀρχισυντάκτης τῆς «Ἀθηναϊκῆς Κραυγῆς», ἀρχίζει ἀλληλογραφία μ' ἕνα κορίτσι, ποὺ δὲν τὸ γνωρίζει. Σιγά-σιγά, μὲ τὰ γράμματα ποὺ ἀνταλλάσσει μαζί του, ἀρχίζει ἕνα αἴσθημα μεταξύ τους, κ' ἡ νέα τὸν καλεῖ στὴ Ρόδο, ὅπου μένει, νὰ πάη νὰ τὸν δῆ καὶ νὰ γνωρισθοῦν. Ὁ Ρενάνης, μετὰ πολλὲς ἀναβολές, πηγαίνει ξαφνικά, συναντᾶται μαζί της, ἀλλὰ ἀμέσως ἀποφασίζει νὰ φύγη, γιατὶ δὲν θέλει νὰ μείνη περισσότερο μ' ἕνα τόσο δροσερὸ κι' ὤμορφο πλάσμα, ποὺ τὸν γοητεύει καὶ φοβᾶται μήπως τοῦ κάνη κακὸ ἄθελά του. Ἕνα μοναδικὸ ραντεβοῦ ἔχουν σὲ κάποια ἐξοχή. Κ' ὕστερα ὁ Λίνος ἑτοιμάζεται νὰ φύγη. Ἐπιστρέφει στὴν Ἀθήνα. Κι' ἐκεῖ λαβαίνει ἕνα γράμμα τῆς Ρέας, θυμωμένο, γιατὶ νόμισε πὼς δὲν τὴν ἀγαπᾶ. Ὁ Λίνος ἀπάντησε θυμωμένα ἐπίσης. Μὰ σὲ λίγο ἔλαβε γράμμα της, ποὺ ἡ νέα τοῦ ζητοῦσε συγγνώμη. Ὁ Ρενάνης εὐχαριστήθηκε γι' αὐτό. Γιατὶ θύμωνε πάντα ὅταν εἶχε δίκηο καὶ τοῦ ἄρεσε νὰ τοῦ τ' ἀναγνωρίζουν. Ἀπάνω σ' αὐτὸ μάλιστα θυμήθηκε κι' ἕνα νεαρὸ συνάδελφό του, ποὺ ὕστερα ἀπὸ χρόνια τοῦ ζήτησε συγγνώμη, ἕνα βράδυ, γιὰ κάτι ποὺ ἔκαμε ἄλλοτε καὶ ποὺ γι' αὐτὸ τὸν εἶχε βρίσει τότε.

13ΟΝ

Ὁ Λίνος ἀπὸ τὸ φέρσιμο αὐτὸ τοῦ νέου συναδέλφου του, ἔγινε ὁ καλλίτερος φίλος κι' ὑποστηρικτής του ὕστερα, γιατὶ ἐκτὸς ποὺ ἐκτίμησε τὴ στάσι του, ἔβλεπε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη, ὅ,τι ὁ κόσμος παραδεχόντανε, ὅτι ὅταν θύμωνε, εἶχε δίκηο.

Ἔτσι καὶ τώρα ὁ Ρενάνης, μὲ τὸ δεύτερο γράμμα τῆς Ρέας, ξέχασε τὴν ὀργή του κι' εὐχαριστήθηκε, γιατὶ παραδέχτηκε κι' ἐκείνη πὼς εἶχε ἄδικο, ὅπως καὶ εἶχε. Τὰ ξέχασε ἀκόμη ὅλα γιατὶ ἡ πεῖρα τοὔλεγε, πὼς δὲν θὰ ἦταν ψυχολογημένο νὰ ἀπαντήση γι' αὐτὸ καὶ νὰ θυμίση στὴν ἀγαπημένη του ἕνα σφάλμα ποὺ τοὔκανε ἀπὸ τὴν μεγάλη της ἀγάπη. Τὸ γράμμα αὐτό, ἐκτιμήθηκε πολὺ ἀπὸ τὴ Ρέα. Τόσο, ποὺ μόνη της ξαναθυμήθηκε τὸ ἐπεισόδιο στὸ ἄλλο γράμμα της καὶ τοῦ ζητοῦσε καὶ πάλι συγγνώμη. Μὰ ὁ Λίνος τὄχε ξεχάσει τώρα ὁλότελα τὸ ἄσχημο γράμμα της κι' οὔτε τὄθιξε στὸ ἀπαντητικό του γράμμα.

* * *

Ὁ χειμῶνας ἦλθε.

Ἔβρεχε κι' ἐχιόνιζε διαρκῶς.

Ὁ Λίνος εἶχε σκεφθῆ νὰ βγάλη μιὰ δικιά του ἐφημερίδα. Μὰ εὕρισκε πὼς καλλίτερα ἦταν νὰ τ' ἀναβάλλη.

Ἡ εὐθύνη — κάθε εὐθύνη— γι' αὐτόν, ἦταν κάτι τὸ πρωταρχικό. Καὶ δὲν θἄθελε νὰ διακινδυνεύση σὲ μιὰ τέτοια ἔκδοσι, ποὺ καὶ ἂν ἀπετύγχανε δὲν θὰ ἦταν ὑπεύθυνος αὐτὸς κατ' οὐσίαν.

— Θὰ περιμένω, εἶπε.

Κι' ἄρχισε τότε ἕνα μυθιστόρημα ποὺ ἦταν βέβαιος πὼς θ' ἄρεσε πολύ. Ἕνα μυθιστόρημα αἰσθηματικό, ἀλλὰ μὲ ψυχολογημένους ἥρωες, ζωντανούς, πραγματικούς.

Εἶχε πάρει ὡς ἡρωΐδα του ἀπὸ τὴν Ἀθηναϊκὴ ζωὴ μιὰ γυναῖκα τῆς ἀριστοκρατίας ποὺ ξέπεσε, ποὺ γύριζε στὰ κέντρα τῆς Ἀθήνας κι' ἦταν τοῦ καθενός, ἀρκεῖ νὰ τὴν πλήρωνε καλά. Τὴν γνώριζε τὴν καϋμένη πρὶν ἀπὸ τὸ χαμό της. Πρὶν νὰ κυλιστῆ στὸ βοῦρκο. Ἦταν φίλος τοῦ ἀντρός της. Πήγαινε σπίτι τους. Κι' αὐτὴ ἐρχόνταν στὸ δικό του. Εἶχαν φάει κι' εἶχαν πιῆ μαζύ. Μὰ μιὰ μέρα, ἡ ὤμορφη αὐτὴ γυναῖκα, συνεπαρμένη ἀπὸ τὸν ψευτοπολιτισμό, βρέθηκε σὲ κάποιο σπίτι γνωστοῦ λεοντιδέα τῆς Ἀθήνας. Αὐτὴ ἔλεγε — τοῦ τὦπε καὶ τοῦ ἴδιου ὑστερότερα — πὼς πῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν μητέρα τοῦ νέου, ποὺ ἦταν ἀπὸ τὴν ἴδια ἐπαρχία. Ὁ ἄντρας της, ἐπέμενε πὼς εἶχε φίλο τὸ γυιὸ κι' ἡ μάννα κείνη τὴν ὥρα ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι.

Σύρθηκε ἡ κακομοίρα στὰ πόδια τοῦ ἄντρα της. Ἔκλαψε. Σκοτώθηκε. Μὰ αὐτὸς — ποὺ ζητοῦσε κι' ἀφορμὴ γιατὶ ἡ νέα ἦταν φτωχὴ — δὲν ἔπαιρνε κουβέντα.

— Δοῦλα σου κράτα με γιὰ τὸ χατῆρι τῶν παιδιῶν μας — εἶχαν ἕνα ἀγοράκι κι' ἕνα κοριτσάκι, δυὸ σωστὲς κοῦκλες. Μὰ αὐτὸς δὲν ἤθελε ν' ἀκούση λέξι.

— Νὰ πᾶς στὸ φίλο σου!... Ἐμπρός!...

— Λυπήσου με, Μίκυ.

— Μὴ λὲς τὄνομά μου... Ξέχασέ με...

Σηκώθηκε κι' ἔφυγε, γιατὶ αὐτὸς στὸ τέλος τράβηξε καὶ πιστόλι. Καὶ φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι της μὲ τὸ φουστάνι ποὺ φοροῦσε, ἀφίνοντας τὰ παιδιά της ἐκεῖ, γύρισε, μὲ κίνδυνο νὰ τὴν σκοτώση καὶ τοῦ εἶπε:

— Κράτα με Μίκυ. Κράτα με καὶ μὴ γυρίσης πιὰ νὰ μὲ κυττάξης. Γιὰ τὸ χατῆρι τῶν παιδιῶν μας.

— Φύγε πόρνη!... Πήγαινε στὸ φίλο σου!...

Κι' ἐκείνη ἔφυγε.

Βγῆκε στὸ δρόμο. Μὰ τότε θυμήθηκε πὼς δὲν εἶχε λεπτό.

Πῆγε κι' ηὖρε τὸ Λίνο. Τοῦ εἶπε τὴν κατάστασι. Κι' ὁ Ρενάνης πῆρε τὸν ἄντρα της στὸ τηλέφωνο.

— Βρὲ Μίκυ, τί γίνηκε μὲ τὴ Βάσα;

— Θὰ σοῦ πῶ.

— Πότε;

— Τὸ βράδυ, σοῦ Γιαννάκη..

Τῆς εἶπε τὴν ἀπάντησί του. Καὶ αὐτὴ ζήτησε νὰ πάη νὰ τὸν περιμένη ἀπέναντι, στὴ γωνία τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, στὸ μισοσκόταδο, γιὰ νὰ τῆς εἰπῆ ποιὰ ἀπόφασι εἶχε ὁ ἄντρας της.

— Καλλίτερα κάπου ἀλλοῦ, τῆς εἶπε ὁ Λίνος. Ὄχι ἐκεῖ... Μπορεῖ νὰ σὲ ἰδῆ καὶ δὲν θἆναι ψυχολογημένο... Θἄναβε.

— Τότε;

— Τότε... Τότε... Μὰ καλλίτερα νἄρθῃς ἐδῶ... Θὰ περάσης στὸ γραφεῖο μου καὶ θὰ μὲ περιμένης. Ὁ κλητήρας σὲ ξέρει...

Πῆγε τὸ βράδυ στοῦ Γιαννάκη. Ὁ Μίκης δὲν ἔπαιρνε κουβέντα...

— Λίνο μου νὰ σὲ χαρῶ...

— Σκέψου τὰ παιδιά σου... τὴν κόρη σου... Νἄχη μητέρα, γιὰ ποὺ θὰ τὴν δείχνη ὁ κόσμος!

— Δὲν τ' ἀκούω νὼ αὐτὰ — τελείωσε.

Κι' ὁ Λίνος εἶδε ὑγρὰ τὰ μάτια τοῦ φίλου του.

Τὸν ἄφησε λίγο νὰ συνέλθη... Κι' ὕστερα τὸν ρώτησε:

— Καὶ δὲν σὲ νοιάζει ἂν γίνῃ ἡ γυναῖκα σου τοῦ δρόμου;

— Σώπα!...

— Σώπα; Ὄχι Μίκυ;... Μὲ συγχωρεῖς, μὰ ἔτσι πρέπει νὰ ἐξετάζης τὸ ζήτημα.

— Λίνο, μὴν ἐπιμένεις, εἶπε σὲ λίγο ὁ Μίκης. Τὰ λόγια σου πᾶνε χαμένα... Πέστης — γιατὶ βέβαια ἦλθε καὶ σὲ βρῆκε — αὐτή μου τὴν ἀπάντησι:

Ὁ Λίνος σηκώθηκε ἄκεφος, μὲ πόνο στὴν ψυχὴ καὶ γιὰ τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἀνθρώπους καὶ πῆγε στὸ γραφεῖο του. Ἡ Βάσα ἦταν ἐκεῖ.

— Λοιπόν; τὸν ρώτησε, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα.

Ὁ Λίνος δὲν ἀπάντησε. Ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, τὸ κρέμασε. Κατόπιν τράβηξε τὰ γάντια του, τ' ἄφησε στὸ τραπεζάκι...

— Δὲν θέλει; τὸν ξαναρώτησε ἡ γυναῖκα.

— Ὄχι!... Δὲν παίρνει κουβέντα... Μὰ γιὰ νὰ ἰδοῦμε αὔριο... Ἴσως....

Ἡ Βάσα σηκώθηκε:

— Καληνύχτα, Λίνο, τοῦ εἶπε... Σ' εὐχαριστῶ...

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶς;

— Ξέρω κι' ἐγώ... Ὅπου τύχει... Σὲ κάποια θεία μου...

... ...

Αὐτὴ ἦταν ἡ ὑπόθεσι τοῦ νέου του μυθιστορήματος. Τοῦ εἶχε βάλει τὸν τίτλο: «Ἕνα τριαντάφυλλο στὸ βοῦρκο». Καὶ ἡ συνέχειά του, ὅπως τὸ διάβαζε, τὸ τέλος του, τοῦ φαινόνταν ὑπέροχο.

— Αὐτὸ θ' ἀρέση συνεπέρανε, ἅμα τὸ τελείωσε, περισσότερο ἀπ' ὅλα. Εἶναι τέλειο.

* * *

Σίμωναν οἱ γιορτές.

Δουλειὰ δὲν εἶχε πιά.

Ἡ ἔκδοσις τῆς ἐφημερίδος εἶχε ἀναβληθῆ, ἂν καὶ τὸν πίεζαν νὰ τὴν ἐκδόση.

Τὸ μυθιστόρημα εἶχε τελειώσει.

Μιὰ πρότασι ἀπὸ κάποια ἐφημερίδα γιὰ νὰ πάη στὴν Ἀμερικὴ καὶ νὰ τραβήξῃ ἕως τοὺς ἐρυθροδέρμους, γιὰ νὰ γράψῃ «ἐντυπωσιακὰ κομμάτια», ποὺ θἄδιναν κυκλοφορία, δὲν τὴν δέχτηκε.

— Θὰ σοῦ δώσουμε ὅσα θέλεις.

— Σᾶς εὐχαριστῶ... Μὰ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο, δὲν πάω ἐκεῖ κάτω... Ἔχω δουλειά...

Ἔλεγε ψέμματα. Δὲν ἤθελε νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, γιατὶ πεθύμησε πάλι νὰ πάη πάλι στὴ Ρόδο.

Καὶ γυρίζοντας σπίτι του, κάθησε στὸ γραφεῖο του κι' ἔγραψε στὴ Ρέα:

«Ἀγαπημένη μου φίλη,

»Ἡ ζωὴ εἶναι κάτι ποὺ μᾶς κυβερνᾶ ὅπως θέλει· τὸ ξέρεις αὐτό; Εἶμαι βέβαιος πὼς τὸ ξέρεις βαθειά. Ἡ ἀγάπη σου τὸ ἐπιβεβαιώνει.

»Ἔτσι κι' ἐγὼ τώρα, δὲν κυβερνῶ πιὰ τὴ ζωή... Μὲ κυβερνᾶ αὐτή... Καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ μὲ φέρνει κοντά σου. Σὲ λίγο θὰ βρίσκωμαι στὴ Ρόδο, θἄχω τὴν εὐτυχία νὰ σὲ ξαναϊδῶ...

»Τί λές; Εἶσαι εὐχαριστημένη; Νὰ ποὺ δὲν χωρίσαμε γιὰ πάντα... Ποιὸς ξέρει τί μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀκόμα μιὰ μέρα ποὺ δὲν τὴν περιμένουμε.

»Νὰ ποὺ ἡ ζωὴ μᾶς κυβερνᾶ. Καὶ ἡ ζωὴ αὐτὴ μὲ φέρνει κοντά σου.

»Σὲ λίγο θἄχω τὴν εὐτυχία νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, νὰ σὲ φιλήσω πολύ, νὰ σοῦ πῶ ὅ,τι αἰσθάνομαι γιὰ σένα, μικρή μου ἀγάπη.

Ὁλότελα δικός σου
Λίνος»

Περίμενε κάμποσες μέρες.

Καὶ τὸ ρὸζ φάκελλο, τὸ εἶδε πάλι ἀνάμεσα στὴν ἀλληλογραφία του.

Εἶχε ἔλθει γρήγορα αὐτὴ τὴ φορά. Τόσο γλήγορα, ὅσο θἄπρεπε νὰ ἀπαντήσῃ ἀμέσως ἡ Ρέα γιὰ νἄρθη ἔτσι.

Τὸν πῆρε, τὸν ἄνοιξε καὶ τὸ διάβασε μ' εὐχαρίστησι.

Δὲν ἦταν γράμμα αὐτό.

Ἦταν χαρᾶς ξέσπασμα, ἁγνοῦ ἐνθουσιασμοῦ φτερούγισμα, ἀγάπης τραγοῦδι.

Τοῦ ἔγραφε:

«Ἀγάπη μου,

»Ἔλαβα τὸ γράμμα σου κι' ἔνοιωσα νὰ γίνουμε καλὰ ἀμέσως.

»Μοὔφυγε κι' ἡ μελαγχολία κι' ἡ θλῖψι καὶ τὰ δάκρυα.

»Ὥστε θὰ σὲ δῶ πάλι, θ' ἀντικρύσω τὴν ἀγαπημένη μορφή σου, θ' ἀκούσω τὴν ὁμιλία σου καὶ τὰ γλυκὰ λόγια σου, θὰ νανουρίσω πάλι τὴν ἀγάπη μου καὶ θὰ μὲ κάμουν εὐτυχισμένη;

»Αὐτὸ πάλι ποὺ δὲν τὸ περίμενα. Μ' ἔκαμε ν' ἀναστηθῶ καὶ νὰ μετράω μιὰ-μιὰ τὶς ἡμέρες, ὥς ὅτου ἔλθει ἡ εὐλογημένη ὥρα ποὺ θὰ σὲ συναντήσω.

»Μ' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θέλω νἄρθῃς ξαφνικά. Δὲν θέλω νὰ σὲ δῶ, χωρὶς νὰ σὲ περιμένω. Πρέπει νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς προτήτερα. Κι' ἀκόμη: Ξέρε το. Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς τὴν ἴδια ἡμέρα. Ὄχι! Αὐτὸ νὰ τὄχῃς ὑπολογίσει. Θὰ μείνῃς μαζύ μου. Θὰ μείνῃς κάμποσες ἡμέρες, γιὰ νὰ μὲ κάμῃς καὶ μένα λίγο εὐτυχισμένη, γιὰ νὰ μοῦ λὲς πὼς μ' ἀγαπᾶς, γιὰ νὰ ζήσω ὤμορφα κι' ἐγὼ καὶ γιὰ νὰ ἰδῇς, πὼς πάντα σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ τόσο, ποὺ μπορεῖς νὰ μὲ κάμῃς ὅ,τι θέλεις...

»Πόσο χαίρουμαι... Καὶ σὲ περιμένω μ' ἀγωνία.

Μὲ φιλιὰ
Ρέα»

Αὐτὰ ἔγραφε «τ' ἄγνωστο κορίτσι».

Ὁ Λίνος τὸ διάβασε καὶ τὸ ξαναδιάβασε. Καὶ παρατήρησε πὼς ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἡ Ρέα τοὔγραφε τόσο ξεκάθαρα, τόσο ἀνοιχτά, χωρὶς καμμιὰ ἐπιφύλαξι.

Κι' οἱ μέρες περνοῦσαν...

Ἔφταναν οἱ γιορτές.

Μὰ ὁ Λίνος δὲν εἶχε ἑτοιμαστῆ... δὲν εἶχε φροντίσει γι' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι.

Μὰ ὅταν ἀντελήφθηκε, πὼς οἱ μέρες ζύγωναν κι' ἡ Ρέα θὰ περίμενε, τότε ἑτοίμασε τὴ βαλίτσα του κι' ἑτοιμάστηκε.

Ἡ μητέρα του κατέβασε τὰ μοῦτρα.

— Τέτοιες ἡμέρες καὶ θὰ λείψῃς;...

— Θὰ λείψω μητέρα... Εἶναι ἀνάγκη...

Κι' ἡ Πόπη βοήθησε πάλι:

— Πῆρε μιὰ δουλειά, ποὺ θὰ ὠφεληθῇ καὶ θὰ γίνῃ λόγος γιὰ τ' ὄνομά του.

— Τότε μὲ τὴν εὐχή μου.

Ἔτσι ὁ Λίνος ἦταν ἕτοιμος.

Καὶ θυμήθηκε — αὐτὴ τὴ φορὰ — νὰ γράψῃ στὴ Ρέα:

«Εἶμαι ἕτοιμος γιὰ τὸ ταξεῖδι. Θὰ φύγω μεθαύριο μὲ τὸ ἰταλικὸ τῆς γραμμῆς καὶ θὰ φτάσω στὴ Ρόδο τὴν Παρασκευὴ στὶς 10. Θὰ περιμένω γράμμα σου στὸ «Ξενοδοχεῖο τῶν Ρόδων» γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ».

Κι' ἔφυγε πραγματικὰ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε ὡρίσει κι' ἔφθασε στ' ὤμορφο νησὶ τὴν Παρασκευή, μὰ ὄχι στὶς 10, ἀλλὰ στὶς δύο τ' ἀπόγευμα. Μιὰ δαιμονισμένη θάλασσα τοὺς ἔπιασε καὶ τὸ βαπόρι εἶχε καθυστέρησι. Ὁ Λίνος ὑπέφερε λίγο, μὰ σὰν βγῆκε στὴ στεριὰ ἦταν μιὰ χαρά.

Ἔφτασε στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου εἶχε τηλεγραφήσει. Πῆραν τὴ βαλίτσα του καὶ μιὰ ἄλλη μικρότερη καὶ τὴν πῆγαν στὸ διαμέρισμά του. Κι' ἦταν ἡ χαρά του πλέρια ὅταν ὁ θυρωρὸς μὲ τὸ καλοσώρισμα τοὔδωσε καὶ τὸ ρὸζ φάκελλο.

— Πάρτε κι' ἕνα γράμμα ποὺ σᾶς περιμένει, τοῦ εἶπε.

— Ἐμένα; ἔκαμε δῆθεν ὁ Λίνος.

— Σᾶς... Ἦρθε μόλις προχθές, λίγο ἀφοῦ ἔλαβα τὸ τηλεγράφημά σας.

— Εὐχαριστῶ... Κάποια πρόσκλησι θἆναι, εἶπε δυνατὰ γιὰ νὰ τ' ἀκούσῃ ὁ θυρωρός. Ἀπὸ κάποιο φίλο ποὺ θὰ θέλῃ νὰ φᾶμε μαζὺ τὰ Χριστούγεννα.

Κι' ἀνέβηκε βιαστικὸς στὸ διαμέρισμά του, ὅπου ἄνοιξε τὸ γράμμα τῆς φίλης του.

Τοὔγραφε:

«Ἀγάπη μου,

»Σὲ περιμένω μ' ἀνοικτὲς ἀγκάλες νὰ σὲ σφίξω, νὰ σὲ φιλήσω, νὰ σὲ χαρῶ... Περνῶ στιγμὲς γλυκειᾶς ἀγωνίας, καὶ δὲν βλέπω παρὰ τὴν ὥρα ποὺ θὰ σ' ἀντικρύσω.

»Μὴν ἔλθεις στὸ ἀτελιέ μου. Ἐκεῖ δὲν θὰ μπορῶ, μήτε νὰ σὲ χαιρετίσω ἐγκάρδια. Σοῦ ἔχω ἑτοιμάσει μιὰ ὑποδοχὴ μικρή. Θὰ σοῦ προσφέρω ἕνα τσάϊ, στὶς πέντε τ' ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς, στὸ φιλόξενο σπίτι τῆς νουνᾶς μου κ. Ρένας Ζαλίρη, στὴν ὁδὸ Ἱπποτῶν 175α. Θὰ σὲ περιμένω κι' ὅταν σὲ ἰδῶ νἄρχεσαι, θ' ἀνοίξω τὴν πόρτα. Μπορεῖς νὰ μπῇς χωρὶς φόβο καὶ πάθος — ἂν θέλεις ἔτσι. Μὴν ἀργήσῃς. Θὰ σὲ περιμένω μ' ἀγωνία κι' ἀγάπη ἀπέραντη.

Ἡ Ρέα σου»

Κύτταξε τὸ ρολόϊ του.

Ἦταν τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι. Πῆρε ὁ λουτρό του, ξυρίστηκε κι' ἑτοιμάστηκε.

Ἔτσι πέρασε ἡ ὥρα κι' ἐβγῆκε ἔξω. Ὁ οὐρανὸς ἦταν σκεπασμένος μὲ βαρειὰ σύννεφα. Δὲν ἔβρεχε ὅμως. Προχώρησε πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἔφτασε στὴ γνώριμή του πλατεῖα κι' ἐκεῖ μπῆκε σ' ἕνα ἁμάξι γιὰ ν' ἀποφύγῃ καμμιὰ συνάντησι γνωρίμου.

Ἔδωσε τὴ διεύθυνσι.

Ὁ ἁμαξᾶς κροτάλισε τὸ μαστίγιό του καὶ τράβηξε πρὸς τὸ δρόμο ποὺ ἦταν ἡ ταβέρνα, ὅπου εἶχε φάει μὲ τὸν παιδικό του φίλο, τὸ δικηγόρο, στ' ἄλλο του ταξεῖδι.

Προχώρησε κατόπιν, μπῆκε σὲ κάποια στενὰ καὶ κάποια στιγμὴ τοῦ εἶπε:

-- Βρισκόμαστε στὴν ὁδὸ Ἱπποτῶν. Ποιὸ νούμερο θέλετε;

— Σταμάτα, τ' ἀπάντησε ὁ Λίνος.

Κατέβηκε, τὸν πλήρωσε καὶ τὸν ἄφησε ἐλεύθερο. Κατόπιν κύτταξε τὰ νούμερα. Εἶδε δεξιὰ τὰ ζυγὰ κι' ἀριστερὰ τὰ μονά. Προχώρησε... Καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ ἔφτασε στὸ 159. Τότε ἄρχισε νὰ περπατάῃ σιγά. 161... 163... 171.. 173...

Κι' ἡ καρδιά του χτυποῦσε.

Σ' ἕνα παράθυρο πιὸ πάνω ἀντίκρυσε τὸ μελαχροινὸ προσωπάκι τῆς ἀγαπημένης του.

Σ' ἕνα λεπτὸ ἔφθασε στὸ 175α. Ἡ πόρτα ἄνοιξε. Ὁ Λίνος μπῆκε... Κι' ἔννοιωσε δυὸ μπράτσα νὰ τὸν ἀγκαλιάζουν σφιχτά, ἕνα φλογερὸ φίλημα στὸ στόμα κι' ἕνα κλάμα, κλάμα χαρᾶς, κλάμα μὲ γέλια μαζύ. Ἦταν ἡ Ρέα. Τὴν ἀγκάλιασε κι' ἐκεῖνος, τὴ φίλησε, τὴν ξαναφίλησε, τῆς σκούπισε τὰ δάκρυα μὲ φιλιά...

— Λίνο μου...

— Παιδί μου!... Ἀγάπη μου!...

Κι' ὕστερα, ἅμα τὸ «ἐγκάρδιο» χαιρέτισμα τῶν δυὸ ἀγαπημένων τελείωσε, ἡ Ρέα τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε ἐπάνω, μὲ γέλια, μὲ χαρές, μ' ἐνθουσιασμό.

— Ποῦ νὰ τὸ περίμενα αὐτό, Λίνο.

— Κι' ὅμως νάτο.

— Καὶ δὲν τὸ πιστεύω.

— Γιατί;

— Γιατί θυμᾶμαι τὴ βραδειὰ ποὺ σ' ἀποχαιρέτησα. Ἤμουνα βέβαιη, πὼς δὲν θὰ σὲ ξανάβλεπα...

Ὁ Λίνος ἀπάντησε σοβαρά:

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια;.. Κι' ἐγώ...

— Κι' ὅμως, νὰ ποὺ βγήκαμε ψεῦτες — εἶπε ἡ Ρέα. Κι' ὅπως καθόντανε κοντά του τοῦ πῆρε τὸ χέρι καὶ τὄφερε στὰ χείλη της.

Εἶπαν πολλά. Ὁ Λίνος μιλοῦσε μὲ παραφορά, μ' ἐνθουσιασμὸ -- δὲν γνώριζε τὸν ἑαυτό του. Τόσο ἦταν χαρούμενος.

Σὲ λίγο κάποιο κουδοῦνι χτύ-

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 16ην ΣΕΛΙΔΑ]

Ο ΦΟΒΟΣ

Ἡ δραματικὴ περιπέτεια μιᾶς γυναίκας, ποὺ ἀπὸ ἀπερισκεψία καὶ ἐλαφρότητα παραβαίνει τὶς συζυγικὲς ὑποχρεώσεις της.

Ὁ φόβος τῆς ἀπιστίας. Ὁ φόβος τοῦ σκανδάλου. Ὁ φόβος τῆς ἀποκαλύψεως.

Ἕνας σκηνοθετημένος ἐκβιασμὸς ποὺ φέρνει μιὰ γυναῖκα στὸ χεῖλος τῆς αὐτοκτονίας.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΝΑ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ
ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ **ΣΤΕΦΑΝ ΤΣΒΑΪΚ**

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Μιὰ νέα γυναῖκα καλῆς κοινωνικῆς τάξεως, χωρὶς κι' αὐτὴ νὰ καταλάβῃ πῶς, τὰ φτιάχνει μ' ενα πιανίστα ἀσήμαντο, καὶ τοῦ παραδίδεται. Καὶ κάποια ἡμέρα, ὅταν βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν ραντεβοῦ τους, τῆς ἐπιτίθεται ἡ πρώην φιλενάδα τοῦ φίλου της, μιὰ γυναῖκα τοῦ λαοῦ καὶ τὴν βρίζει σκαιῶς. Ἡ Εἰρήνη τῆς ξεφεύγει δίνοντάς της ἕνα μικρὸ ποσὸν ἀλλὰ ἀπὸ τότε ἀρχίζει νὰ τὴν κυνηγᾶ ὁ φόβος πῶς θ' ἀποκαλυφθῇ. Συναντᾶται μὲ τὸν ἐραστή της γιὰ νὰ τοῦ πῇ πὼς πρέπει νὰ διακόψουν τὶς σχέσεις των, ἀλλὰ ἐπιστρέφοντας συναντᾶ τὴν ἴδια γυναῖκα ποὺ τῆς ἀποσπᾶ πάλιν ἕνα σημαντικὸ χρηματικὸ ποσόν. Ὁ φόβος της πλέον γίνεται ἀσυγκράτητος. Δὲν τολμᾶ νὰ βγῇ ἀπὸ φόβο μήπως συναντήσῃ τὴν τρομερὴ γυναῖκα. Στὸν ὕπνο της βλέπει ἀνήσυχα ὄνειρα. Μὰ περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὴν ἐνοχλεῖ τὸ ἐρευνητικὸ βλέμμα τοῦ συζύγου της ποὺ φαίνεται νὰ ζητᾷ νὰ τῆς ἀποσπάσῃ τὸ μυστικό της. Καὶ ὁ τρόμος της ἐντείνεται ὅταν λαμβάνει ἕνα γράμμα μὲ τὸ ὁποῖον ἡ ἐκβιάστρια ζητοῦσε ἑκατὸ κορῶνες. Σπεύδει νὰ στείλῃ τὸ ποσόν, ἀλλὰ πλέον εἶναι βεβαία πὼς δὲν θὰ γλυτώσῃ πιὰ ἀπὸ τὴν καταδίωξι. Μιὰ βραδυὰ βρίσκει τὸν ἄνδρα της νὰ ἔχῃ τιμωρήσει τὴν κόρη της. Δὲν τὴν λυπᾶσαι; τοῦ λέγει.

5ΟΝ

Αὐτὸς τὴν κύτταξε.

— Μὲ ρωτᾶς ἂν τὴν λυπᾶμαι; Σοῦ ἀπαντῶ: δὲν τὴν λυπᾶμαι.. Ἀπὸ τότε ποὺ τὴν τιμώρησα — ἔστω καὶ ἂν ἡ ποινὴ τῆς φαίνεται σκληρὴ — ἀνεκουφίσθη. Χθὲς ἦταν ἀξιολύπητη, ὅταν ἔρριξε στὸ τζάκι τὰ συντρίμματα τοῦ κακόμοιρου τοῦ ἀλόγου, ποὺ τὸ ἀναζητοῦσαν ὅλοι στὸ σπίτι καὶ ποὺ φοβόταν πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θ' ἀποκαλυφθῇ τὸ σφάλμα της. Ὁ φόβος εἶναι πολὺ χειρότερος ἀπὸ τὴν τιμωρία, γιατὶ αὐτὴ εἶναι κάτι τὸ καθωρισμένο. Μεγάλη ἡ μικρή, εἶναι πάντοτε προτιμότερη ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ ταραχὴ τῆς ἀβεβαιότητος. Μόλις ἔμαθε τὴν τιμωρία της αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά της ἐλαφρότερη. Δὲν πρέπει νὰ παρασύρεσαι σὲ λάθος ἀπὸ τὰ δάκρυά της. Αὐτὰ ζητοῦσαν νὰ τρέξουν καὶ ὥς τότε ἦσαν καταπλακωμένα, πρᾶγμα ποὺ ἦταν πολὺ χειρότερο.

Ἡ Εἰρήνη σήκωσε τὰ μάτια. Τῆς φαινόταν πὼς κάθε λέξις τὴν ἀφοροῦσε. Ἀλλὰ αὐτὸς δὲν φαινόταν οὔτε κἂν νὰ τὴν προσέχῃ.

— Ἀσφαλῶς ἔτσι συμβαίνει, πίστεψέ με, συνέχισε ὁ σύζυγός της. Ἡ πεῖρα μοῦ τὸ ἔχει διδάξει. Οἱ κατηγορούμενοι ὑποφέρουν τρομερὰ ἀπὸ τὴν προσποίησί τους, ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ πὼς δὲν θὰ μπορέσουν πιὰ ν' ἀρνηθοῦν. Ὁ ἀγῶνας των γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν ἕνα ψέμμα ἐναντίον χιλίων μικροεπιθέσεων συγκεκαλυμμένων εἶναι μεγάλος καὶ τρομερὸς πόνος ὅπου βλέπει κανεὶς τὸν κατηγορούμενο νὰ σπαράζῃ καὶ νὰ στριφογυρίζῃ ὅταν θέλουν νὰ τοῦ ἀποσπάσουν μίαν ὁμολογία. Συχνὰ αὐτὴ εἶναι στὸ στόμα του, σχεδὸν πνίγει τὸν ἔνοχο, μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι θέλει νὰ τὴν κάμῃ νὰ βγῇ, εἶναι ἕτοιμη νὰ ἐκδηλωθῇ: ἀλλὰ ξαφνικὰ μιὰ ἄλλη μεγαλείτερη δύναμι, ἕνα ἀκατανίκητο μῖγμα φόβου καὶ ἐπιμονῆς τὸν κάνει νὰ τὴν ξανακαταπιῇ. Καὶ ἡ πάλη ξαναρχίζει. Ὁ ἀνακριτὴς συχνὰ ὑποφέρει περισσότερο ἀπὸ τοὺς κατηγορουμένους. Κι' ὅμως αὐτοὶ τὸν θεωροῦν πάντα σὰν ἐχθρό τους, αὐτὸν ποὺ πραγματικὰ εἶναι βοηθός τους. Καὶ ὅσο γιὰ μένα, ὡς δικηγόρος, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ συνιστῶ στοὺς πελάτας μου νὰ μὴν ποῦν τὴν ἀλήθεια, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ὑποστηρίξω τὰ ψέμματα, συχνὰ ὅμως δὲν τολμῶ νὰ τὸ κάμω, γιατὶ ξέρω πὼς ὑποφέρουν περισσότερο ἀπὸ τὴν ἄρνησι παρὰ ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησι τοῦ σφάλματός τους καὶ τὴν τιμωρία του. Κατὰ βάθος δὲν κατωρθώνω νὰ καταλάβω πὼς μποροῦν νὰ διαπράξουν ἐνσυνειδήτως μιὰν ἐπικίνδυνη πρᾶξι καὶ νὰ μὴ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ τὴν ὁμολογήσουν. Αὐτὸ τὸν χυδαῖο φόβο τῆς ὁμολογιας τὸν βρίσκω πιὸ ἀξιολύπητο ἀπὸ οἱονδήποτε ἔγκλημα.

— Πιστεύεις.. πὼς εἶναι... πάντα ὁ φόβος... ποὺ σταματᾶ τοὺς ἀνθρώπους; Δὲν εἶναι συχνὰ... ἡ ντροπὴ ν' ἀνοίξουν τὴν καρδιά τους... νὰ τὴν παρουσιάσουν γυμνὴ στὸν κόσμο;

Ἔκπληκτος σήκωσε τὰ μάτια. Δὲν εἶχε συνηθίσει νὰ τὴν ἀκούῃ νὰ συζητᾷ. Ἀλλὰ ἡ σκέψις της τὸν ἐνδιέφερε.

— Ἡ ντροπή, εἶπες... μὰ κι' αὐτὴ εἶναι... ἕνα εἶδος φόβου.... Λιγώτερο ἀξιοκατάκριτη ὅμως... ἐφ' ὅσον δὲν ὑπαγορεύεται ἀπὸ τὴν πρόθεσι ἀποφυγῆς τῆς τιμωρίας...

Εἶχε σηκωθῆ καὶ βημάτιζε πάνω-κάτω, ζωηρὰ ταραγμένος. Αὐτὸ ποὺ τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του φαινόταν πὼς ἀνακίνησε κάτι μέσα του, ποὺ ἀνεταράσσετο καὶ σπαρταροῦσε. Ξαφνικὰ σταμάτησε.

— Καταλαβαίνω τὴ ντροπὴ μπροστὰ σὲ ξένους... Μπρὸς στὸ πλῆθος ποὺ ἀπολαμβάνει ἄπληστα στὶς ἐφημερίδες τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων... Ἀλλὰ μπροστὰ στοὺς δικούς του...

— Ἴσως — ἀναγκάσθηκε νὰ γυρίσῃ ἀλλοῦ τὸ κεφάλι της, γιατὶ τὴν κύτταζε καὶ αἰσθανόταν τὴ φωνή της νὰ τρέμῃ — ἴσως.. ἡ ντροπὴ εἶναι πιὸ δυνατή... ἀπέναντι τῶν γνωστῶν... τῶν δικῶν μας.

Αὐτὸς στεκόταν ἐκεῖ ἀκίνητος, σὰν νὰ τὸν κυβερνοῦσε κάποια ἐσωτερικὴ δύναμι.

— Τότε, πιστεύεις... πιστεύεις... — καὶ ξαφνικὰ ἡ φωνή του ἔγινε γλυκειὰ καὶ σιγανὴ — πιστεύεις... πὼς τὸ παιδὶ... θὰ ὡμολογοῦσε εὐκολώτερα τὸ λάθος του σὲ κάποιον ἄλλο... στὴν γκουβερνάντα, νὰ ποῦμε...

— Εἶμαι βεβαία... Ἂν σοῦ ἀνέπτυξε τόσο μεγάλην ἀντίστασιν ἦταν γιατί... ἡ κρίσι σου τὴν ἐνδιέφερε περισσότερο ἀπὸ τὸ κάθε τι... γιατὶ ἐσένα ἀγαπᾶ περισσότερο...

— Τότε ἔχεις δίκηο... Εἶναι παράξενο, ποτὲ δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ αὐτό... ἀσφαλῶς ἔχεις δίκηο. Καὶ δὲν θέλω νὰ μὲ νομίζῃς ἀνίκανο νὰ συγχωρήσω... Ὄχι, δὲν τὸ θέλω... Κυρίως σύ, Εἰρήνη...

Τὴν κύτταξε κατάματα καὶ αὐτὴ αἰσθάνθηκε πὼς κοκκίνιζε. Μιλοῦσε ἔτσι μὲ πρόθεσι ἢ ἦταν σύμπτωσι, μιὰ ὕπουλη καὶ ἐπικίνδυνη σύμπτωσι; Πάλι ἡ τρομερὴ ἀβεβαιότης τὴν βασάνιζε.

— Ἡ ἀπόφασι ἀνηρέθη, ἐφώναξε αὐτὸς — ἐφαίνετο σὰν νὰ κατείχετο ἀπὸ ἕνα εἶδος εὐθυμίας — ἡ ποινὴ τῆς Ἑλένης ἀκυρώθηκε καὶ θὰ τῆς τὸ ἀναγγείλω μόνος μου. Εἶσαι τώρα εὐχαριστημένη ἀπὸ μένα; Ἢ ἔχεις ἀκόμη νὰ μοῦ ἐκφράσῃς καμμιὰ ἐπιθυμία; Βλέπεις πὼς εἶμαι γεμᾶτος ἐπιείκεια σήμερα... Ἴσως γιατὶ εἶμαι εὐτυχισμένος ποὺ ἀνεγνώρισα ἐγκαίρως μιὰ ἀδικία. Αὐτὸ μᾶς φέρνει πάντα ἀνακούφισι, Εἰρήνη, πάντα...

Ἐνόμισε πὼς καταλάβαινε γιατὶ ἐτόνιζε αὐτὴν τὴν τελευταία λέξι. Τὸν πλησίασε. Αἰσθανόταν τώρα τὶς λέξεις νὰ βομβοῦν μέσα της. Πλησίασε κι' αὐτὸς σὰν νὰ ἤθελε νὰ πάρῃ βιαστικὰ ἀπὸ τὰ χέρια της τὸ μυστικὸ ποὺ τὴν πίεζε τόσο. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη συνάντησε τὸ ἀχόρταγο καὶ ἀνυπόμονο βλέμμα του καὶ ἐξαφανίσθηκαν αἱ διαθέσεις τῆς ὁμολογίας. Τὰ χέρια της ξανάπεσαν βαθειά. Γύρισε ἀλλοῦ. Ἦταν περιττό, τὸ ἀντελαμβάνετο, δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ προφέρῃ τὴν ἀπελευθερωτικὴ λέξι ποὺ τὴν ἔκαιε μέσα της καὶ κατεβρόχθιζε ἐντός της κάθε γαλήνη. Ἡ προειδοποίησις γινόταν διαρκῶς πιὸ ἔντονη, ἀλλὰ ἤξερε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ τὴ μοῖρα της.

Καὶ τώρα ὁ ἐσωτερικὸς πόθος της εὐχόνταν αὐτὸ ποὺ τόσο εἶχε φοβηθῆ ὥς τώρα: τὴν ἀνακάλυψι τοῦ παραπτώματός της.

* * *

Ἡ εὐχή της φάνηκε πὼς ἤθελε νὰ πραγματοποιηθῇ γρηγορώτερα παρ' ὅ,τι ἐπίστευε. Ἡ πάλη διαρκοῦσε δέκα πέντε ἡμέρες καὶ τώρα αἰσθανόταν τὶς δυνάμεις της ἐξαντλημένες. Ἐπὶ τέσσαρες ἡμέρες ἡ γυναῖκα δὲν φάνηκε. Ἀλλὰ ὁ φόβος εἶχε τόσο γερὰ καρφωθῆ στὸ κορμὶ καὶ στὸ αἷμα τῆς Εἰρήνης, ὥστε σὲ κάθε κτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ, ἔτρεχε πρὸς τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου γιὰ νὰ πάρῃ μόνη της τὸ ἐκβιαστικὸ γράμμα ποὺ περίμενε κάθε στιγμή. Στὸν ἐκνευρισμό της ὑπῆρχε κάποια ἀνυπομονησία, πόθος σχεδόν, γιατὶ κάθε πληρωμὴ ποὺ ἔκανε, ἀντιπροσώπευε γι' αὐτὴν ἕνα βράδυ γαλήνης, μερικὲς ὧρες ἠρεμίας μαζὺ μὲ τὰ παιδιά της, τὴν εὐκαιρία ἑνὸς σύντομου περιπάτου στὴν πόλι.

Πάλι ἕνα κτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ τὴν ἔκαμε νὰ τρέξῃ στὴν πόρτα. Ἄνοιξε καὶ ἐξεπλάγη τὴν πρώτη στιγμὴ βλέποντας μιὰ ξένη. Ἀλλὰ κατόπιν ὑπεχώρησε, ἔντρομη, γιατὶ σ' αὐτὴ τὴν γυναῖκα ποὺ φοροῦσε μιὰ καινούργια τουαλέττα κι' ἕνα κομψὸ καπελλάκι, ἀνεγνώρισε τὴ φρικτὴ διώκτριά της:

— Ἄ! σεῖς εἶσθε! κυρία Βάγνερ, εἶμαι ἱκανοποιημένη. Ἔχω νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ κάτι σπουδαῖο.

Χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησι τῆς Εἰρήνης ποὺ, συντετριμμένη, στηρίζονταν μὲ ἕνα τρεμάμενο χέρι στὸ χεροῦλι τῆς πόρτας, μπῆκε καὶ ἄφησε τὴν ὀμπρέλλα της: μιὰ ὀμπρέλλα κατακόκκινη καὶ ἀναμφίβολα ἀγορασμένη ἀπὸ τὸ προϊὸν τοῦ ἐκβιασμοῦ. Ἐκινεῖτο μὲ μιὰν ἄνεσι πρωτοφανῆ. σὰν νὰ βρισκόταν στὸ σπίτι της καὶ ἐνῷ κύτταζε μὲ ἱκανοποίησι, μὲ ἕνα εἶδος ἐπιδοκιμασίας μάλιστα, τὴ μεγαλοπρεπῆ ἐπίπλωσι, προχώρησε χωρὶς νὰ παρακληθῇ πρὸς τὴ μισοανοιγμένη πόρτα τοῦ σαλονιοῦ.

— Ἐδῶ, ἔ; εἶπε μὲ συγκρατημένη εἰρωνεία.

Ἡ Εἰρήνη τὴν ἀκολουθοῦσε χωρὶς ἀντίστασι. Ἡ σκέψι πὼς ἡ διώκτριά της ἐτόλμησε νὰ μπῇ στο σπίτι της, αὐτὸ τὸ θράσος ποὺ ξεπερνοῦσε τὶς πιὸ τρομακτικὲς ὑποθέσεις της, τὴν ζάλιζε. Νόμιζε πὼς ὀνειρευόταν.

— Εἶναι ὡραῖο τὸ σπίτι σας, ὡραῖο, εἶπε ἡ γυναῖκα μὲ φανερὴ ἱκανοποίησιν ἐνῷ καθόταν. Ἄ! Τί ὡραία πολυθρόνα! Καὶ αὐτοὶ οἱ ὡραῖοι πίνακες! Μόνο σὲ τέτοιες περιστάσεις ἀντιλαμβάνεται κανεὶς πόσο φτωχικὰ ζοῦμε ἐμεῖς. Ναί, εἶναι ὡραῖο τὸ σπίτι σας, πολὺ ὡραῖο, κυρία Βάγνερ.

Βλέποντας αὐτὴν τὴν ἀδιάντροπη γυναῖκα, καθισμένη ἄνετα στὸ σαλόνι της, ἡ Εἰρήνη ἄφησε νὰ ξεσπάσῃ ἡ ὀργή της.

— Τί θέλετε λοιπὸν ἀπὸ μένα, πρόστυχη! Νὰ μὲ ἐκβιάσετε πάλι! Καὶ τολμᾶτε νὰ μὲ καταδιώξετε ὥς ἐδῶ. Δὲν θὰ ἐπιτρέψω ὅμως νὰ μὲ βασανίζετε ἔτσι! Θά...

— Μὴ μιλᾶτε λοιπὸν τόσο δυνατά, εἶπε ἡ ἄλλη μὲ προσβλητικὴν οἰκειότητα. Ἡ πόρτα εἶναι ἀνοικτὴ καὶ οἱ ὑπηρέτες μποροῦν νὰ σᾶς ἀκούσουν. Γιὰ μένα, τὸ ἴδιο μοῦ κάνει. Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο, γιατί, μὰ τὸ Θεό! στὴ φυλακὴ δὲν θὰ ἦταν πιὸ ἄσχημα ἀπ' αὐτὴν τὴν σκυλίσια ζωὴ ποὺ περνῶ τώρα. Σεῖς ὅμως, κυρία Βάγνερ, θὰ ἔπρεπε νὰ προσέχετε. Θὰ κλείσω πρῶτα τὴν πόρτα, ἀφοῦ θεωρεῖτε ἀναγκαῖον νὰ ξεσπάσετε. Ἀλλὰ οἱ βρισιὲς δὲν μοῦ κάνουν καμμιὰ ἐντύπωσι, σᾶς τὸ λέω προκαταβολικά.

Ἡ ἀποφασιστικότης τῆς Εἰρήνης, δυναμωμένη μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ θυμό, κατέρρευσε γρήγορα μπρὸς στὴν ἀκλόνητη ἀποφασιστικότητα τῆς ἐχθρᾶς της. Τώρα στεκόταν ἐκεῖ σὰν παιδὶ ποὺ περιμένει νὰ τοῦ ὑπαγορεύσουν τὸ μάθημά του, ἀνήσυχη καὶ σχεδὸν ταπεινή.

— Λοιπὸν, κυρία Βάγνερ, δὲν θὰ χάσω τὸν καιρό μου. Εἴμαστε πολὺ ἄσχημα στὸ σπίτι, ξέρετε. Σᾶς τὸ ἔχω πῆ. Σήμερα μοῦ χρειάζονται λεπτὰ γιὰ τὸ νοῖκι μου. Τὸ χρωστῶ ἄλλωστε ἀπὸ καιρὸ καθὼς καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα, ἀλλὰ θέλω νὰ βάλω λίγη τάξι στὴ ζωή μου. Ἦλθα λοιπὸν σὲ σᾶς, γιὰ νὰ μοῦ δώσετε — ἂς ποῦμε τετρακόσιες κορῶνες.

— Ἀδύνατον, ἐτραύλισε ἡ Εἰρήνη, τρομαγμένη ἀπὸ τὸ μέγεθος τοῦ ποσοῦ ποὺ τῆς ζητοῦσαν καὶ τὸ ὁποῖον δὲν διέθετε πραγματικὰ πρὸς τὸ παρόν. Ἀληθινὰ δὲν τὶς ἔχω. Σᾶς ἔδωσα ἤδη τριακόσιες κορῶνες αὐτὸν τὸν μῆνα. Ποῦ θέλετε νὰ τὶς βρῶ;

— Πάντα μποροῦν νὰ κανονισθοῦν, σκεφθῆτε! Μιὰ γυναῖκα τόσο πλούσια σὰν καὶ σᾶς, μπορεῖ νὰ ἔχῃ ὅσα χρήματα θέλει. Πρέπει ὅμως νὰ τὸ θέλῃ! Σκεφθῆτε λίγο κυρία Βάγνερ, καὶ κάτι θὰ βρεθῇ.

— Μὰ δὲν ἔχω αὐτὰ τὰ χρήματα πραγματικά. Θὰ τὰ ἔδινα πρόθυμα ἂν τὰ εἶχα. Δὲν διαθέτω τόσο μεγάλο ποσόν... Θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς δώσω κάτι... Ἑκατὸ κορῶνες ἴσως...

— Μοῦ χρειάζονται τετρακόσιες κορῶνες, ὅπως σᾶς εἶπα.

Ἐπανέλαβε αὐτὲς τὶς φράσεις ἀπότομα, σὰν νὰ τὴν προσέβαλε ἡ πρότασις.

— Ἄλλη μιὰ φορά, σᾶς βεβαιῶ πὼς δὲν ἔχω τετρακόσιες κορῶνες, ἐφώναξε ἡ Εἰρήνη ἀπελπισμένη. (Συγχρόνως ἔλεγε: ἂν ἔλθῃ ὁ σύζυγός μου; Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μπορεῖ νὰ φανῇ). Σᾶς ὁρκίζομαι, δὲν τὶς ἔχω.

—Τότε, φροντίστε νὰ τὶς βρῆτε...

— Ἀδύνατον.

Ἡ γυναῖκα τὴν κύτταξε ἀπὸ πάνω ὥς κάτω, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν ἐκτιμήσῃ.

— Κι' αὐτὸ τὸ δακτυλίδι, νὰ ποῦμε... Ἂν τὸ βάζατε ἐνέχυρο, θὰ κανονίζονταν ὅλα στὴ στιγμή. Δὲν ξέρω ἀπὸ κοσμήματα... Δὲν εἶχα ποτέ... Ἀλλὰ πιστεύω πὼς γι' αὐτὸ τὸ πραγματάκι, θὰ ἔδιναν τετρακόσιες κορῶνες...

— Τὸ δακτυλίδι μου! φώναξε ἡ Εἰρήνη. Ἦταν τὸ δακτυλίδι τῶν ἀρραβώνων της, τὸ μόνο ποὺ δὲν ἀποχωριζόταν ποτὲ καὶ τὸ ὁποῖον ἦταν στολισμένο μὲ μιὰ πολύτιμη πέτρα.

— Καὶ γιατὶ ὄχι; Θὰ σᾶς στείλω τὴν ἀπόδειξι καὶ ἔτσι θὰ μπορέσετε νὰ τὸ πάρετε ὅποτε θελήσετε. Θὰ τὸ βρῆτε ἀσφαλῶς. Ἐγὼ δὲν τὸ θέλω. Τί μπορεῖ νὰ κάμῃ μιὰ φτωχὴ κοπέλλα μὲ ἕνα τόσο κομψὸ δακτυλίδι;

— Γιατί μὲ καταδιώκετε ἔτσι; Γιατί μὲ βασανίζετε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο; Δὲν μπορῶ... Δὲν μπορῶ πιά. Πρέπει νὰ μὲ καταλάβετε... Βλέπετε πὼς ἔκαμα ὅ,τι μποροῦσα. Ἔπρεπε νὰ μὲ καταλάβετε. Λυπηθῆτε με!

— Κανεὶς δὲν μ' ἐλυπήθηκε ἐμένα. Μὲ ἄφησαν σχεδὸν νὰ πεθάνω τῆς πείνας. Γιατί λοιπὸν νὰ λυπηθῶ ἐγὼ μιὰ γυναῖκα πλούσια σὰν καὶ σᾶς;

Ἡ Εἰρήνη ἑτοιμαζόταν ν' ἀπαντήσῃ σκληρά. Ἀλλὰ ξαφνικὰ τὸ αἷμα της πάγωσε — ἡ πόρτα τῆς εἰσόδου ἄνοιξε καὶ ξανάκλεισε; Ἀσφαλῶς ὁ ἄνδρας της ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του. Χωρὶς νὰ σκεφθῇ ἔβγαλε τὸ δακτυλίδι της καὶ τὸ ἔδωσε στὴ γυναῖκα ποὺ τὸ ἔκρυψε ἀμέσως.

— Μὴ φοβᾶστε, φεύγω, εἶπε αὐτὴ μπρὸς στὴν ἀπερίγραπτη ἀγωνία ποὺ διαβαζόταν στὸ πρόσωπο τῆς Εἰρήνης ἀκούοντας ἀνδρικὰ βήματα στὸν προθάλαμο. Ἄνοιξε τὴν πόρτα, χαιρέτησε τὸ δικηγόρο ποὺ ἔμπαινε καὶ τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα ἔπεσε πάνω της γιὰ μιὰ στιγμή, χωρὶς αὐτὴ νὰ φανῇ πὼς προσείλκυε τὴν προσοχή του καὶ κατόπιν ἐξηφανίσθη.

— Εἶναι μιὰ κυρία ποὺ ἦλθε νὰ μοῦ ζητήσῃ μιὰ πληροφορία, εἶπε ἡ Εἰρήνη ἀμέσως μόλις ἡ πόρτα ξανάκλεισε πίσω ἀπὸ τὴν παρείσακτο, βάζοντας σ' αὐτὴν τὴν ἐξήγησι τὸ ὑπόλοιπον τῆς δυνάμεώς της. Ἐζοῦσε μιὰ τραγικὴ στιγμή.

Ὁ σύζυγός της δὲν ἀπήντησε καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν τραπεζαρία ὅπου τὸ τραπέζι ἦταν ἤδη στρωμένο.

Ἡ Εἰρήνη εἶχε τὸ αἴσθημα πὼς ὁ ἀέρας τὴν ἔκαιε στὸ μέρος ποὺ συνήθως βρισκόταν τὸ δακτυλίδι της. Τῆς φαινόταν πὼς ὅλοι ἐκύτταζαν αὐτὸ τὸ κομμάτι τῆς γυμνῆς σαρκὸς σὰν στίγμα. Ἔτσι, προσπαθοῦσε τρώγοντας νὰ κρύβῃ τὸ χέρι της. Καὶ χρησιμοποιοῦσε ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὴν προσοχή του. Τοῦ μιλοῦσε, μιλοῦσε στὰ παιδιά, στὴν κουβερνάντα. Ἀναζωογονοῦσε ἀδιάκοπα μὲ ἐρωτήματα τὴ μικρὴ φλόγα τῆς συνομιλίας, ἀλλὰ πάντα ἡ συζήτησι, στερημένη θερμότητας, σταματοῦσε. Προσπαθοῦσε νὰ φανῇ εὔθυμη καὶ νὰ σπρώξῃ τοὺς ἄλλους στὴν εὐθυμία. Πείραζε τὰ παιδιὰ καὶ τὰ διήγειρε τὸ ἕνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ αὐτὰ δὲν φιλονεικοῦσαν, οὔτε γελοῦσαν: ἡ χαρά της, τὸ ἀντελαμβάνετο, ἠχοῦσε ψεύτικα καὶ ὅλοι τὸ ἀντελαμβάνοντο ἀσυνειδήτως. Ὅσο περισσότερο προσπαθοῦσε, τόσο λιγώτερα κατώρθωνε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΖΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

Πάντοτε ὀνομάζαμε ἀσθενὲς φῦλον τὰς γυναῖκας. Καὶ ὅμως ἡ ἐπιστημονικὴ παρατήρησις ἀποδεικνύει ὅτι οἱ γυναῖκες ζοῦν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὰ διδάγματα τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης, θ' ἀρκοῦσε ἡ παρατήρησις τῆς γύρω μας πραγματικότητος διὰ νὰ μᾶς πείσῃ γι' αὐτό. Ὑπάρχουν πολλὲς περισσότερες χῆρες ἀπὸ χήρους εἰς τὸν κόσμον. Αὐτὸ σημαίνει πὼς οἱ γυναῖκες ζοῦν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς συζύγους των.

Ἡ ἀγγλικὴ στατιστικὴ ἀναφέρει ὅτι ἐπὶ ἑκατὸν ἑπτὰ χιλιάδων περίπου ἀνθρώπων ποὺ εὑρέθησαν εἰς τὰς βρεττανικὰς νήσους μὲ ἡλικίαν μεγαλυτέραν ἀπὸ ὀγδοήκοντα ἐτῶν, οἱ ἑβδομήντα δύο χιλιάδες ἦσαν γυναῖκες.

Γενικά, μάλιστα, ἀπὸ τὶς ἐρευνες τῶν Ἄγγλων ἐπιστημόνων βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ θνησιμότης τῶν γυναικῶν εἶνε πολὺ μικρότερη ἀπὸ τὴν θνησιμότητα τῶν ἀνδρῶν. Μόνον μεταξὺ ἡλικίας εἴκοσι καὶ εἴκοσι πέντε ἐτῶν πεθαίνουν περισσότερες γυναῖκες ἀπὸ ἄνδρες. Ὅσες ὅμως γυναῖκες ὑπερβοῦν αὐτὴν τὴν ἡλικία, ἔχουν πολλὲς πιθανότητες νὰ ζήσουν περισσότερο ἀπὸ τοὺς συνομηλίκους των τοῦ ἰσχυροῦ φύλου.

Ὡς πρὸς τὴν ἐξήγησι τοῦ φαινομένου αὐτοῦ, δίδονται πολλὲς ἐξηγήσεις, ἡ πιθανώτερη ὅμως εἶνε ἡ ἑξῆς: οἱ γυναῖκες ζοῦν πολὺ κανονικώτερη ζωὴ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες καὶ, πρὸ παντός, ἔχουν λιγώτερες στενοχώριες. Δὲν παρουσιάζεται σ' αὐτὲς τὸ πρόβλημα τῆς συντηρήσεως καὶ τοῦ καθημερινοῦ ἀγῶνος γιὰ τὴ ζωὴ μὲ τὴν ὀξύτητα ποὺ παρουσιάζεται στοὺς ἄνδρες.

Ἐπίσης δὲν γυρίζουν στοὺς δρόμους, δὲν ἐργάζονται σὲ ἐργοστάσια καὶ ἔτσι ἀποφεύγουν τοὺς κινδύνους τῶν τροχῶν καὶ τὰ ἐργατικὰ ἀτυχήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τόσοι ἄνδρες βρίσκουν τὸ θάνατο.

Εὔθυμοι Διάλογοι

Ο ΘΟΡΥΒΩΔΗΣ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΗΣ

Ἕνας μεσίτης πῆγε ἕνα πελάτη του νὰ ἐνοικιάσῃ ἕνα σπίτι. Ἡ ἰδιοκτήτρια ἐρώτησε:

— Ἔχετε παιδιά;

— Ὄχι.

— Ἔχετε πιάνο, ραδιόφωνο;

— Ὄχι.

— Δὲν παίζετε κανένα ὄργανο;

— Ὄχι, μόνο ἡ πέννα μου καμμιὰ φορὰ τρίζει.

ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙ

Ἡ σύζυγος.— Δυστυχία μου, ἀγάπη μου, ἡ γάτα ἔφαγε τὸ ὡραῖο μπιφτέκι ποὺ σοῦ εἶχα ἑτοιμάσει!

Ὁ σύζυγος.— Ἔ, δὲν πειράζει, ἀγάπη μου! Θὰ σοῦ ἀγοράσω ἄλλη... γάτα.

ΨΑΡΕΜΑ

Ὁ αἰώνιος γκρινιάρης. Καθὼς ἔτρωγε μιὰ μέρα τὴ σοῦπα του, ἄρχισε τὴ συνηθισμένη γκρίνια του. Φωνάζει τὸ γκαρσόνι:

— Ἄκου, ἐδῶ στὴ σοῦπα ηὗρα μιὰ μυῖγα.

—Βουτᾶτε πάρα μέσα, κύριε. Ἴσως βρῆτε καὶ κανένα λαυράκι.

ΠΩΣ ΕΝΝΟΟΥΣΕ ΝΑ ΜΑΓΕΙΡΕΥΗ

— Ἀγαπητὴ Ἰουλία, ἔμαθα ὅτι πρόκειται νὰ πανδρευθῇς.

— Μάλιστα, τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα.

— Σοῦ ἔφερα ἕνα βιβλίο μαγειρικῆς. Θὰ σοῦ εἶναι χρήσιμο, ὑποθέτω. Γράφει μέσα πῶς γίνονται 1000—2000 φαγητά.

— Γιὰ ὄνομα Θεοῦ! Καὶ θὰ καθήσω νὰ ἀνοίξω ὅλα αὐτὰ τὰ τενεκεδένια κουτιά;

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

Ὁ χωρικὸς πῆρε τὸ μικρό του γυιὸ στὴν ἐμποροπανήγυρι. Κάποιος ἀγοραστὴς ἐξήταζε λεπτομερῶς τὰ ζῶα καὶ ὁ μικρὸς ἐρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον τὸν πατέρα του:

— Γιατί αὐτὸς ὁ κύριος πιάνει τὰ βώδια, πατέρα;

— Θέλει νὰ ἀγοράσῃ ἕνα καὶ κυττάει ἂν εἶνει σφιχτὸ τὸ κρέας του.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ χωρικὸς ἐδούλευε στὸν κῆπο του. Ἔξαφνα ἀκούει τὸ μικρὸ μὲ κάτι φωνές, νὰ λέῃ:

— Πατέρα ἔλα γλήγορα. Ὁ γραμματοκομιστὴς θέλει νὰ ἀγοράσῃ τὸ γουρσοῦνι μας.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

Ἕνας ἀδιάκριτος ἐρωτᾷ μιὰ κυρία ποιὰ εἶναι ἡ ἡλικία της:

— Σταθῆτε νὰ λογαριάσω, φίλε μου... Παντρεύθηκα 18 ἐτῶν καὶ ὁ ἄνδρας μου ἦταν 30... Τώρα εἶναι τὸ διπλό... Ἄρα καὶ ἐγὼ εἶμαι τὸ διπλό, δηλαδὴ 36 ἐτῶν.

Καὶ ὁ ἀδιάκριτος, κατάπληκτος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀριθμητική:

— Πράγματι, μὰ δὲν φαινόσαστε γιὰ τόσο μεγάλη...

ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

Νέας καὶ παληᾶς ἐποχῆς

Πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος, ἀπέθανε στὰς Ἀθήνας ἕνας αἰωνόβιος. Ὁ Ἀθανάσιος Φωτόπουλος τοῦ Φωτίου. Ἦταν ἐνωμοτάρχης στὸν καιρό του καὶ ἀπεστρατεύθη στὸ 1888. Τὸ δίπλωμα τῆς συντάξεώς του, φέρει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ μακαρίτου Χαριλάου Τρικούπη, ὡς ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν. Ἦταν ἐτῶν 96. Μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς του, εἶχε σώας τὰς φρένας, περιπατοῦσε διαστήματα καὶ διηγεῖτο γιὰ τὴν ἐπανάστασι τῆς 3ης Σεπτεμβρίου ποὺ ἐπέβαλλε τὸ Σύνταγμα εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸν ἐκθρονισμὸ τοῦ Ὄθωνος, τὸν Βενιζέλο μαθητὴ στὴ Σύρα καὶ ἄλλα πολλά.

Θυμηθήκαμε τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς καμπάνιας ἑνὸς ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ, ποὺ ἀναφέρει τὰ ἑξῆς περὶ αἰωνοβίων:

Πρὸ ἡμερῶν ἐπέθανε στὴν Κωνσταντινούπολι ἡ Ζορὰ Μεντιὲ, ἡ πιὸ γρηὰ τοῦ κόσμου. Ἦταν 125 ἐτῶν. Εἶχε γυιὸ ἡλικίας 80 ἐτῶν καὶ αὐτὴ εἶχε παντρευτῆ δέκα ὀκτὼ φορές.

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ τῆς μακροζωΐας δὲν εἶνε σπάνιο. Ὁ Ζὰν Φινὼ ἀναφέρει ὅτι στὸ 1613 ὑπῆρχεν ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ, εἶχε ζήσει τετρακόσια χρόνια. Ἐπίσης λέγει γιὰ ἕνα Γερμανὸ ὀνόματι Παπάλιο (ἢ Παπαληᾶ) ὁ ὁποῖος εἶχε ζήσει πεντακόσια χρόνια καὶ γιὰ ἕνα Πορτογάλο, ὀνόματι Φαρία, ὁ ὁποῖος ἔζησε τριακόσια χρόνια.

Εἶναι γνωστοὶ σὲ ὅλους μας οἱ ἀριθμοὶ ποὺ ἀναφέρει ἡ Ἁγία Γραφὴ γιὰ τὴν μακροβιότητα τῶν προπατόρων μας. Οὕτω ὁ Ἀδὰμ ἔζησε 930 χρόνια, ὁ Σὴθ 912, ὁ Μαθουσάλας 969, ὁ Νῶε 950, ὁ Σὶμ 600. Λέγουν ὅμως ὅτι ἡ παράδοσις ἔχει παραφουσκώσει τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς καὶ δέχονται ὅτι τὰ χρόνια ποὺ ἀναφέρει ἡ Γραφὴ δὲν εἶναι τὰ ἴδια μὲ αὐτὰ ποὺ λογαριάζουμε σήμερα ἐμεῖς, ἀλλ' ὅτι εἶχαν λιγώτερες ἡμέρες.

Ὁ περίφημος Λατῖνος ἱστορικὸς Πλίνιος, ὁ ὁποῖος βέβαια εἶναι σχετικῶς πάρα πολὺ νεώτερος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Γραφῆς καὶ ὁ ὁποῖος πέθανε στὴν ἱστορικὴ ἔκρηξι τοῦ Βεζουβίου, στὰ 79 μ. Χ. ἀπὸ τὴν ὁποία ἔκρηξι κατεστράφη ἡ Πομπηΐα—ἀναφέρει παραδείγματα μακροβιότητος πεντακοσίων καὶ ὀκτακοσίων ἐτῶν. Καὶ αὐτὸς ἐκφράζει ἀμφιβολίας καὶ λέγει ὅτι «πολλοὶ λογαριάζουν τὸν χειμῶνα καὶ τὸ καλοκαῖρι ἑνὸς ἔτους ὡς δύο χρόνια, ἄλλοι θεωροῦν τὸ ἔτος ἑκάστην τῶν τεσσάρων ἐποχῶν τοῦ δικοῦ μας ἔτους (ἑπομένως ἕνα ἔτος δικό μας εἶναι τέσσερα κατ' αὐτούς), ἄλλοι — ὅπως οἱ Αἰγύπτιοι — λογαριάζουν τὴν λῆξιν τοῦ ἔτους μὲ τὴν χάσι τοῦ φεγγαριοῦ, καὶ ἔτσι εὑρίσκονται μεταξὺ αὐτῶν ἄνθρωποι ποὺ φαίνονται ὅτι ἔζησαν χίλια χρόνια».

Βεβαίως δὲν μπορεῖ κανένας νὰ πιστεύῃ πολύτως τὶς πληροφορίες τοῦ ἑνὸς καὶ τὶς διαβεβαιώσεις τοῦ ἄλλου. Διότι καὶ αὐτὰ τὰ ἄτομα μόλις περάσουν μιὰ ἀρκετὰ προχωρημένη ἡλικία, ἀρέσκονται νὰ λένε πὼς εἶναι μεγάλοι, ἐνῷ μέχρι τινὸς ἠρέσκοντο νὰ κρύβουν χρόνια.

Ὁπωσδήποτε γεγονὸς εἶναι ὅτι παρουσιάζονται περιπτώσεις μακροβιότητος ἰδίως στὴν Ρωσσία καὶ Τουρκία. Κατὰ μία ρωσσικὴ στατιστικὴ ἐπίσημο τοῦ 1853, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔζουσε πρὸς τὰ σύνορα τῆς Λιβονίας ἄνθρωπος ἡλικίας 168 ἐτῶν.

Ἄλλη περίπτωσις μακροβιότητος ἀναφέρεται γιὰ ἕνα Νικόλαο Σαβὲν, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη τῷ 1768 καὶ ἀπέθανε τῷ 1984.

Κατὰ τὰς ἐν ἔτει 1912 γενομένας ἑορτὰς τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς μάχης τοῦ Μποροντίνο, ἔλαβον μέρος σ' αὐτὲς 8 ἄτομα, τὰ ὁποῖα ἔλεγαν ὅτι εἶχαν ζήσει εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Γάλλων εἰς Ρωσσίαν. Τὰ ἄτομα αὐτὰ τῷ 1912 εἶπαν ὅτι εἶχαν ἡλικίαν 122, 118, 115, 112, 110 καὶ 109 ἐτῶν. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶχε κάμει κατάπληξιν καὶ πολλοὶ ἐρευνηταὶ ἠσχολήθησαν νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ἀλήθειαν τοῦ πράγματος. Ἡ ἔρευνα ἀπέδειξεν ὅτι κανεὶς δὲν ἦτο γεννημένος στὴ μάχη τοῦ Μποροντίνο.

Πρέπει λοιπὸν νὰ εἶναι κανεὶς ἐπιφυλακτικὸς ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς μακροβιότητος καὶ νὰ μὴ πιστεύῃ, ἔστω καὶ ἂν τοῦ παρουσιάζουν ἐπίσημα χαρτιά. Πολλὲς φορὲς ἡ ἐξονυχιστικὴ ἔρευνα ἀπέδειξε ὅτι εἶχε γίνει λάθος στὸ βαπτιστικὸ ὄνομα καὶ ἐνῷ γιὰ τὴ γέννησι ἐδίδετο ἡ ἡμερομηνία τῆς γεννήσεως τοῦ πατρὸς, γιὰ τὸν θάνατο ἐδίδετο ἡ ἡμερομηνία τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ ἴδιο βαπτιστικὸ ὄνομα μὲ τὸν πατέρα. (Τὸ νὰ ἔχῃ ὁ γυιὸς τὸ βαπτιστικὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, εἶναι συνηθέστατο πρᾶγμα σὲ ἄλλες χῶρες).

Ὁ ἰατρὸς Μπουκὶ στὸ βιβλίο του «Σχολὴ ἑκατονταετῶν», ἀναφέρει ὅτι στὴ Βαυαρία κατὰ τὸ 1871 σὲ 37 ἄτομα ποὺ παρουσιάσθησαν ἰσχυριζόμενοι ὅτι ἦσαν 100 ἐτῶν, μόνον ἕνας πραγματικῶς ἦτο. Στὸν Καναδᾶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴ ἐπὶ 421 ἑκατοντάρηδων μόνον 10 εὑρέθησαν νὰ ἔχουν ἐγγίσει τὰ 100 χρόνια. Στὸ 1880 ἐπὶ 84 ἑκατοντάρηδων ποὺ ἐσημείωσεν ἡ γαλλικὴ στατιστική, κανένας δὲν εἶχε ὑπερβῆ τὰ 97 χρόνια.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Τὸ κομμωτήριόν μου
ὁδὸς Σατωβριάνδου 6
Τηλέφωνον 53338

μὲ τὰ τελευταῖα τεχνικὰ μέσα ποὺ διαθέτει, καὶ τὴν ἐργασίαν ποὺ γίνεται ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψίν μου, σᾶς ὑπόσχεται μίαν περμανὰντ διαρκείας καὶ τέχνης τελείας

ΜΗΤΣΟΣ

Ἕνα ἄγνωστο κορίτσι

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 14ης ΣΕΛΙΔΟΣ

πησε κι' ἡ Ρέα σηκώθηκε.

— Μιὰ στιγμή, Λίνο... Παρντόν...

Σηκώθηκε, ἐλαφρὴ, πεταχτὴ, δροσερὴ σὰν πάντα — μὲ τὴ δροσιὰ καὶ τὰ νειάτα τῶν δεκαεννιά της χρόνων — καὶ πέρασε παράπλευρα. Σὲ λίγο γύρισε:

— Λίνο, ἔλα νὰ πάρουμε τὸ τσάϊ ποὺ σοῦ ὑποσχέθηκα... Θὰ εἶναι καὶ ἡ κυρία Ζαλίρη... Μιὰ κοσμογυρισμένη γυναῖκα... πολὺ καλή. Εἶναι νουνά μου...

— Νουνά σου;

— Ναί... Σοῦ φαίνεται παράξενο;

Ὁ Λίνος ἀπάντησε μ' εἰλικρίνεια:

— Λίγο...

Ἡ Ρέα σταμάτησε καὶ τοῦ εἶπε:

— Καὶ νάξερες;

— Τί;

— Ἡ νουνά μου εἶχε τὴν ἴδια ἱστορία μ' ἐμένα.

— Ἀλήθεια;

— Στή... ζωή μου!

Ὁ Λίνος εὐχαριστημένος κι' ἀπὸ τὴν ἐξήγησι αὐτὴ κι' ἀπὸ τὴ σύμπτωσι, μπῆκε μ' ἐμπιστοσύνη στὸ ἄλλο δωμάτιο. Ἦταν ἕνα καλοβαλμένο σαλονάκι-γραφεῖο, μ' ἐταζέρα γιομάτη βιβλία, καὶ ζωγραφικοὺς πίνακες στὸν τοῖχο.

Σ' ἕνα τραπεζάκι ροδιακοῦ ρυθμοῦ, ἦταν τρία σερβίτσια. Μὰ ἡ κ. Ζαλίρη δὲν φαινόνταν.

Ὁ Λίνος πλησίασε μιὰ βιβλιοθήκη καὶ κύτταζε τὰ βιβλία κι' ἡ Ρέα κοντά του, τοὔλεγε:

— Ἡ νουνά μου διαβάζει πολύ. Γιὰ κύττα δὲν λείπει κανένας ἀπὸ τοὺς νεοέλληνας συγγραφείς... Καὶ πρῶτος-πρῶτος...

— ...Ὁ ἀγαπημένος μου συγγραφέας κ. Λίνος Ρενάνης — ἀκούστηκε μιὰ γλυκειὰ φωνή.

Ὁ Λίνος ξαφνιασμένος γύρισε νὰ ἰδῇ. Κι' εἶδε μιὰ γυναῖκα ὄμορφη, καμμιὰ σαρανταριὰ χρόνων, νέα ἀκόμη, νὰ τοῦ τείνῃ τὸ χέρι μ' ἐγκαρδιότητα.

— Ἡ νουνά μου... ἡ κυρία Ρένα Ζαλίρη... Ὁ κ. Λίνος Ρενάνης...

Ὁ Λίνος τῆς πῆρε τὸ χέρι, τὄσφιξε θερμὰ καὶ τοῦ φάνηκε σὰν νὰ τὴν γνώριζε χρόνια.

Ἡ κ. Ζαλίρη τὸν κάλεσε ἀμέσως νὰ πάρουν τὸ τσάϊ.

Κάθησαν. Κι' ἡ κουβέντα ἄναψε. Ἡ κ. Ζαλίρη εἶπε τόσα γιὰ τὴν φιλολογία, γιὰ τὴν τέχνη, γιὰ τὸ θέατρο, γιὰ τὴν ἐπιστήμη, ποὺ ὁ Λίνος κατάλαβε ὅτι εἶχε μπροστά του μιὰ γυναῖκα τέλεια μορφωμένη.

Ὁ Ρενάνης ἄκουε, ἔλεγε τὴ γνώμη του κι' ἡ κ. Ζαλίρη τὸν ἄκουε μὲ πολλὴ προσοχή.

Ἡ Ρέα δὲν μιλοῦσε. Κύτταζε τὸν Λίνο, σὰν νὰ μὴν τὸν εἶχε ἰδῆ ποτὲ ἢ σὰν νάθελε ν' ἀποτυπώσῃ στὴ μνήμη της, τὴν φυσιογνωμία του.

Μὰ ὅταν ἡ συζήτησις ἔφθασε σὲ κάποιο τέρμα, ἡ κ. Ζαλίρη εἶπε:

— Κύριε Ρενάνη, εἶμαι κατενθουσιασμένη γιὰ τὴν γνωριμία σας. Κι' εἶμαι εὐτυχισμένη, γιατὶ ἡ κόρη μου — ἔτσι τὴν λέω ἀφοῦ τὴν βάφτισα — πέτυχε στὴν ἐκλογή της. Γιατὶ νὰ σᾶς πῶ. Δὲν ἐγκρίνω τὴν περιπέτεια αὐτὴ — γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής. Ξέρω ἐγὼ τί μπορεῖ νὰ κοστίσῃ ὄχι σὲ ἠθικὸ μὰ σὲ ψυχικὸ πόνο... Τὸ ξέρω καλὰ (κι' ἡ φωνή της ἔτρεμε). Ἀλλὰ εἶμαι εὐχαριστημένη, γιατὶ ἡ ἐκλογή της ἔπεσε τοὐλάχιστον σ' ἕνα ἀνώτερο ἄνθρωπο, σὲ κάποιο ποὺ ἀξίζει... Τώρα θὰ μὲ συγχωρήσετε. Δὲν μπορῶ νὰ κουράζωμαι πολύ... καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μὴ χαλάσω τὶς συνήθειές μου... Μὰ τὸ σπίτι μου εἶναι ἀνοικτὸ γιὰ ὅσο καιρὸ μείνετε ἐδῶ. Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ σᾶς βλέπω. Γιατὶ βέβαια θὰ μείνετε κάμποσο. Κι' ἂν τύχῃ θὰ τὰ ξαναποῦμε...

Χαιρέτισε κι' ἔφυγε.

Στὸ σαλονάκι ἔμειναν οἱ δυὸ τώρα: ὁ Λίνος κι' ἡ Ρέα.

Κυττάχτηκαν γιὰ μιὰ στιγμή. σὰν νὰ ζητοῦσε ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου τὶς ἐντυπώσεις. Μὰ ἀντὶ ν' ἀλλάξουν κουβέντα ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου. Τὸ στόμα τοῦ Ρενάνη ζήτησε τ' ἄλικα χείλη τῆς κόρης. Κι' ἐκείνη παραδομένη ὅλη, τοῦ δόθηκε στὸν ἀσπασμὸ αὐτὸ, μ' ὅλο τὸ εἶναι της, μ' ὅλη τὴ δύναμη τῶν νεύρων της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΣΜΑΡΑΓΔΙ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΕ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 9ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

σεν ὁ νέος. Ἀλλὰ καὶ οἱ κλέπται τὸ ἴδιο εἶνε, κυριε.

—Δὲν εἶνε ἀπαραίτητο—διέκοψεν ὁ Ἄθερτον. Μπορεῖς νὰ γδύσῃς ἕνα σπίτι, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ φιλοξενῆσαι σ' αὐτὸ ταυτοχρόνως.

—Μόνον ποὺ ἦταν λίγο δύσκολο, κύριε, ἀπήντησεν ὁ νέος.

—Γιατί τὸ ἔκανες;

— Γιατὶ εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ, ἤμουνα περιεργος ἂν θὰ κατάφερνα τὸ κόλπο.

—Ὥστε κάνετε καὶ τὸν ἐρασιτέχνη λωποδύτη ἐ; Δὲν σκέφτηκες ὅλα τὰ ἐνδεχόμενα, φίλε μου. Πολὺ ἐρασιτεχνικὰ ἔκαμες τὸ κόλπο σου.

— Ἔχετε δίκηο, κύριε. Δὲν πειράζει, θὰ περάσω κάμποσο καιρὸ μέσα.

—Ποῦ μέσα;

—Στὴ φυλακή! Μὴ ἀνησυχῆτε τὸν κόσμο ἐδῶ, θὰ πάω χωρὶς ἀντίστασι.

Ὁ Ἄθερτον ἐδίστασε. Ἡ ψυχραιμία ποὺ κράτησεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅταν εὗρε πάλι τὸ σμαράγδι καὶ ὁ ἥσυχος τόνος ποὺ ἔγινε ἔπειτα ἡ ὁμολογία ἀπὸ τὸν ἔνοχο, τοῦ εἶχαν ἀφαιρέσει κάθε ἴχνος ἐπιθυμίας νὰ ἰδῇ τιμωρούμενο τὸν τελευταῖον. Ὅταν μάλιστα κύτταξε αὐτὸ τὸν νέο κάμποσα λεπτὰ, παρετήρησε ὅτι εἶχε μπροστά του ἕνα νέο ποὺ κάθε ἄλλο φαινότανε παρὰ κοινὸς λωποδύτης...

—Τὸ κάμετε γιὰ νὰ βοηθήσετε τὴν γρηὰ μητέρα σας;

—Ὄχι, κύριε. Δὲν ἔχω μητέρα. Ἕνα πρᾶγμα ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ οἱ καμπάνες τοῦ χωριοῦ κτυποῦσαν γιὰ τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων.

—Ἂν σοῦ τὸ συγχωρήσω δὲν θὰ ξανακάμῃς τέτοιο πρᾶγμα ἄλλοτε;

—Ποτὲ, κύριε. Ποτέ. Γιατὶ αἰσθάνομαι γιὰ τὸν ἑαυτό μου μιὰ ἀηδία. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ εἶνε ὅτι λυποῦμαι ποὺ σᾶς ἐχάλασα τὴν γαλήνη σας τέτοια ἡμέρα... τὴν χαρά σας σήμερα Χριστούγεννα.

Ἐπηκολούθησε σιγή...

—Φίλε μου θὰ φύγῃς τώρα ἀμέσως ἀπὸ ἐδῶ—εἶπε μὲ μαλακὸ τόνο ὁ Ἄθερτον—καὶ ἂν δὲν ἔχῃς τὰ ναῦλα πάρε ἐδῶ... νὰ καὶ γιὰ τὰ ἔξοδά σου. Ἂν δὲν μπορέσῃς αὐτὲς τὶς ἡμέρες νὰ εὕρῃς δουλειὰ... τότε ἔλα νὰ μ' εὕρῃς στὸ γραφεῖο μου ὁδὸς... ἀριθμός...

Καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα.

Ὅταν ὁ Ἄθερτον γύριζε στὸ σπίτι ἐμονολογοῦσε.

—Κουταμάρα μου εἶνε...ἀλλ' ἄς ἔχῃ χάρι ποὺ εἶνε Χριστούγεννα!

ΜΑΡΓΚΕΡΥ ΣΑΡΠ

Μία Πραγματική Ἱστορία σὲ Εἰκόνας

Νέον μέσον εὔκολον διὰ νὰ φαίνεσθε φρέσκη καὶ Νέα

Εἰς τὰς 6, ὕστερα ἀπὸ μιὰ σκληρὰ ἡμέρα, ἔχει πρόσωπο κουρασμένο καὶ ρυτιδωμένο.

Εἰς τὰς 6.45' μεταχειρίζεται αὐτὴν τὴν νέαν μαγικὴν πούδρα «4 σὲ μία», ἔχουσαν ἐξαιρετικὴν λεπτότητα καὶ ὅπου κρατᾷ ὅπως οἱ βελόνες στὸν μαγνήτη.

Εἰς τὰς 7 φαίνεται φρέσκη καὶ νέα μὲ θαυμάσιο χρῶμα

Ἡ ἐξαιρετικὴ λεπτότης τῆς πούδρας αὐτῆς τὴν κάμνει νὰ κρατᾷ τόσον καλὰ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σας.ὥστε νὰ εἶναι πολύτως ἀδιόρατος. Ἀκόμη καὶ αἱ καλλίτεραί σας φίλαι δὲν θὰ φαντασθοῦν ποτὲ, ὅτι τὸ θαυμάσιο χρῶμα σας εἶναι ἀναπόσπαστον μέρος τῆς φυσικῆς σας ὡραιότητος. Ἔξω ὑπὸ τὴν βροχὴν ἢ τὸν ἥλιον κατὰ τὰ θαλάσσια λουτρὰ καὶ τὶς παρτίδες τέννις, ἐντὸς κατὰ τὸν χορὸν εἰς τὰς ὑπερθερμασμένας αἰθούσας χοροῦ, δύνασθε πάντοτε νὰ ἔχετε ὡραῖο μὰτ χρῶμα προσώπου κτυπητῆς ὡραιότητος. Ἡ πούδρα αὐτὴ ἀντέχει εἰς δοκιμὰς ἱδρῶτος καὶ ὕδατος. Δὲν σχηματίζει ποτὲ πλάκας καὶ στίγματα.

Ζητήσατε τὴν πούδρα Tocalon. Ἐγγυώμεθα καλὰ ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

ΑΠΟ ΤΗ ΛΑΓΓΕΜΕΝΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΤΗΣ κ. ΑΡΡΙΑ ΚΛΩΝΤΙΑ

ΧΑΡΑΥΓΗ ΣΤΟ ΒΟΣΠΟΡΟ

Ἕνα πρωῒ τῆς ἄνοιξης ποὺ πέρασε, ποὺ ἐκεῖνο τὸ χρονο μᾶς εἶχε ἔλθει γελαστὸς, γλυκὸς, χαρίζοντας στὰ γυμνὰ βουνὰ πράσινες χλαμύδες, στὰ ξερόκλαδα ρὸζ καὶ ἄσπρα μπουκετάκια, στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ θάλασσα γαλάζια ἀτλάζια, ἡ φίλη μου Τζέλκα καὶ ἐγὼ βρεθήκαμε καθισμένες στὸ πεζοῦλι ἑνὸς ξεροπήγαδου, στὴ μέση ἑνὸς ἐγκαταλελειμμένου κήπου, στὸ Τζιχαγγκήρ.

Ἡ Τζέλκα ἦταν Μαυροβουνιώτισσα· εἶχε ἔλθει στὴν Πόλη ἀπὸ τὸ Βελιγράδι σιδηροδρομικῶς καὶ τὴν θάλασσα, τὴν ὑγρὴ, τὴν ἀληθινὴ, τὴν γαλάζια δὲν τὴν εἶχε δῆ ποτέ της!

Τὰ τρία χρόνια ποὺ ἔμεινε στὴν Πόλη τὴ λάτρευε κυριολεκτικὰ καὶ ἦταν γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ μιὰ χαραυγὴ ἀπάνω στὰ κρυστάλλινα νερά της ποὺ ξεκινήσαμε «ὄρθρου βαθέως» καὶ πήγαμε σ' ἐκεῖνο τὸ ὕψωμα ἀπ' ὅπου τὸ μάτι χωρὶς ἐμπόδιο χαίρεται ὅλο τὸν Κάτω Βόσπορο, ἀπ' τὸ Ἀνατὸλ Χισὰρ ὡς τὸ Σκούταρι ἀνατολικὰ καὶ ἀπ' τὸν Δολμᾶ Μπαξὲ ὡς τὸ λιμάνι δυτικά.

Ἐμπρός μας κατηφόριζε τόσο ἀπότομα τὸ ἔδαφος, ὥστε ἀπ' τὰ σπίτια ποὺ ἦταν ἐκεῖ κτισμένα δεν βλέπαμε παρὰ μόνο τὶς στέγες ὅπου ἁπλωνόταν ἀκόμη τὸ ὑγρὸ βέλο τῆς πρωινῆς ὁμίχλης, ποὺ ἐκεῖ κάτω στὰ νερὰ ἦταν πιὸ πυκνὸ καὶ πιὸ ἄσπρο. Ἀντίκρυ μόνο ξεχώριζαν σὰν νὰ αἰωροῦντο οἱ σκοῦρες κορυφὲς τῶν βουνῶν.

Τὰ γυμνὰ πόδια μας χάϊδευαν τὰ ὑγρὰ καὶ τρυφερὰ χορτάρια. Τὰ μάτια μας, ποὺ τὰ βάραινε ἀκόμη ὁ πρωϊνὸς ὕπνος, ποὺ τὰ στερήσαμε, καρφώθηκαν ἐκεῖ στὰ ὑψώματα τοῦ Κανδυλλὶ, ὅπου ὁ οὐρανὸς ἦταν πιὸ φωτεινὸς καὶ πιὸ ρόδινος. Καὶ περιμέναμε ἄφωνες, μὲ ἀγωνία, μὲ φόβο, μὲ λαχτάρα νὰ δοῦμε τὸν ἥλιο νὰ ξεπροβάλλῃ. Μὰ πόσο ἄργησε! Καὶ πόσες ὄψεις δὲν ἄλλαξαν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα ὡς ὅτου φανῇ!

Ἡ ἐλαφρὰ ρὸζ κορδέλλα ἄρχισε σὲ λίγο νὰ φαρδαίνῃ, νὰ ξετυλίγεται, γαρνίροντας πέρα ὡς πέρα τὸν οὐρανὸ μὲ χίλιες ἀπογρώσεις, ἐλαφρὲς, ἁρμονικὲς, διακριτικές καμμιὰ κτυπητὴ ἀντίθεσις χρωμάτων παρὰ μιὰ ἀπαλὴ ἐξέλιξις, λὲς καὶ τὸ ἕνα χρῶμα γεννοῦσε τὸ ἄλλο.

Σιγὰ σιγὰ τὸ φῶς γινόταν δυνατώτερο καὶ χρυσὲς φωτεινὲς ἀκτῖνες ξεπετάχτηκαν πίσω ἀπ' το βουνὸ, φαρδειὲς, πελώριες κολῶνες σκόνης χρυσῆς—ράβδωσαν τὰ στρώματα τῶν χρωμάτων, τὸ ξεπέρασαν, ἔφθασαν ὡς τὸ κέντρον τοῦ οὐρανοῦ κι' ἔσμιξαν σὲ ὕψη δυσθεώρατα μὲ τοὺς αἰθέρας.

Οὐράνια, γαλήνια γιορτὴ στὸ ἄπειρο θὰ 'λεγε κανεὶς πὼς πελώριοι ἠλεκτρικοὶ προβολεῖς ἄλλαζαν συνεχῶς καὶ ἀθόρυβα τὸ φωτισμὸ τοῦ στερεώματος, μαγεύοντας τὰ μάτια καὶ παρασύροντας τὴν ψυχὴ σ' ἕνα θεῖο, μοναδικὸ φτερούγιασμα στὸ ἄπειρο, ὅπου τὴν λούζουν οἱ χρυσὲς ἀκτῖνες, τὴν δροσίζει ἡ πρωϊνὴ αὔρα, τὴν μεθοῦν οὐράνια ἀρώματα, ἐνῶ γύρω της μυριάδες χρυσόμαλλα ἀγγελούδια μὲ λῦρες καὶ βιολιὰ ἐκτελοῦν μιὰ θεία συμφωνία, ὡς ποὺ κι' αὐτὴ ἔκθαμβη, ἀγαλλιασμένη, ψάλλει μαζύ τους: «Ὡσανά! ὁ ἐν τοῖς ὑψίστοις!»

……

«—Ἆ! τί ὤμορφα ποὺ εἶνε!» Ἡ Τζέλκα εἶχε στρέψει τὰ μάτια της στὴ γῆ καὶ εὕρισκε τὸ ξύπνημά της ἐξ ἴσου εὔμορφο πιὸ γήϊνο, πιὸ ἀνθρώπινο καὶ ἑπομένως πιὸ συγκινητικό.

Ἡ ἀνατολικὴ ὄχθη κοιμόταν ἀκόμη βαθειὰ τυλιγμένη στὰ μαῦρα της πέπλα. Ὁ ἥλιος ἀνατέλλοντας πίσω ἀπ' τὰ βουνά της ρόδισε τὶς κορυφές της, χρύσισε τὸν ὁρίζοντα, φώτισε τὸν οὐρανὸ κι' οἱ ἀνταύγειες τῶν ἀκτίνων του χάϊδευαν ἀπαλὰ τὸ Βυζάντιο καὶ τὴν εὐρωπαϊκὴ ἀκτή.

Στὸ πρῶτο αὐτὸ στοργικὸ φίλημα ξύπνησαν πρῶτα τὰ πουλάκια καὶ τὰ ἄσματά τους, οἱ ὕμνοι τους, οἱ δοξολογίες τους ἀνέβαιναν σὰν θυμίαμα στὸ γιγάντιο θόλο τοῦ οὐρανίου ναοῦ. Ἕνα, ἕνα, πόρτες καὶ παράθυρα, σὰν ἄνθρωποι ποὺ στὸ πρῶτο ξύπνημα χασμουριοῦνται ἡδονικὰ, ἄνοιξαν διάπλατα. Ἡ ζωὴ ξυπνοῦσε, ξαναζωντάνευε ἀργὰ ἀργὰ, μὰ χαρούμενα ξανάπαιρνε τὸ δρόμο της. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ τὸ ξύπνημά της ἦταν ἀπερίγραπτα εὔμορφο, ἦταν στὸ «γιαλό». Ἡ θάλασσα ἦταν ἥσυχη καὶ γαλήνια, ἀκίνητη καὶ διάφανη σὰν ἕνα πελώριο χρωματιστὸ κομμάτι κρύσταλλο τοῦ Μουράνο, ἐπάνω στὸ ὁποῖο μονομαχοῦσαν ἡ ζωὴ μὲ τὸ θάνατο, τὸ φῶς μὲ τὰ σκότη, ἡ χαρὰ μὲ τὴ θλῖψι.

Ὁ μισὸς Βόσπορος κάτω ἀπ' τὰ πόδια μας ἀντανακλοῦσε μὲ χαρὰ τὸ φῶς τῆς χαραυγῆς καὶ ἡ ὑγρὴ ἐπιφάνειά του ἀνατρίχιαζε κάπου ἀπὸ ἀγαλλίασι στὸ κάλεσμα αὐτὸ στὴ ζωή.

Ὁ ἄλλος αὐτὸς ποὺ τὰ ὑψηλὰ βουνὰ τῆς Ἀνατολῆς σκίαζαν, κοιμόταν, κοιμόταν βαθειὰ μαῦρος, ἀκίνητος, λὲς καὶ δὲν θὰ ξυπνοῦσε ποτέ.

Μὰ ὄχι! ἡ ζωὴ νικοῦσε τὸ θάνατο κάθε λεπτὸ καὶ τὸ σκοτάδι ὑποχωροῦσε παραδίνοντας στὸ φῶς ὑγρὲς λωρίδες.

Ἀπ' τὸ Καμπατὰς, τὸ Βεσικτὰς, τὸ Δολμᾶ Μπαξέ, κάθε τόσο μικρὲς βαρκοῦλες ξεπρόβαλλαν, ἔτρεχαν στ' ἀνοικτὰ, ἄσπρες, χαριτωμένες, ταπεινὲς σὰν πελώριες πάπιες ποὺ λούζονταν στὰ δροσερὰ νερά.

Ὁ ἥλιος κοκκινόχρυσος ξεπρόβαλλε ἔξαφνα πίσω ἀπ' τὸ βουνὸ καὶ στὴ στιγμὴ χίλια κου-κου-ρί-κο τὸν ὑποδέχτηκαν.

»—Δὲν εἶχα ποτὲ φαντασθῆ πὼς ὁ ἥλιος, ὁ ἀπόλυτος κυρίαρχος, ὁ «ὑπερήφανος, ὁ ἐκτυφλωτικὸς, ἀρχίζει τὴ διαδρομή του... γυμνὸς καὶ μὲ τὰ πόδια!...» εἶχε πῆ ἀργότερα ἡ Τζέλκα. Καὶ εἶνε δίκαιο. Ὁ χρυσὸς θεὸς δὲν ἐξώρμησε ἀστραπιαῖα μὲ τὸ ἅρμα του, δὲν μᾶς τύφλωσε μὲ τὴ λάμψη τῆς αἴγλης του. Βγῆκε μόνος, μεγαλοπρεπὴς, ἀλλὰ ἁπλοῦς— γυμνὸς, πρᾳσηνὴς—ἀφοῦ μπορούσαμε νὰ τὸν ἀτενίσουμε κατάματα—ἔκανε μερικὰ βήματα περιστοιχισμένος ἀπ' τὶς χρυσόμαλλες κόρες του, τὶς παιχνιδιάρες ἀκτῖνες, καλημέρισε τὴν Πλάση καὶ ἔπειτα μὲ βῆμα ἀργὸ μὰ ἀποφασιστικὸ, ἀφήνοντας τὴ γῆ, ἀνέβηκε στὸ λαμπερὸ ἅρμα του, τυλιγθηκε στὴ φλογερή του χλαμύδα καὶ ξεκίνησε στὸν οὐράνιο δρόμο του. Καὶ ἦταν αὐτὴ ἡ στιγμὴ τῆς ἐκκινήσεως ἡ ἄφθαστη, ἡ πιὸ μεγαλειώδης, ἡ ἀπερίγραπτη στιγμὴ τοῦ αἰώνιου μεγαλείου του. Ὅλα φωτίζονται στὴ γῆ, ὅλα ψάλλουν, ὅλα ζοῦν, ὅλα χαίρονται. Ἀπ' τὴν μικρὴ πεταλουδίτσα ποὺ φτερουγίζει χαρούμενα, ὡς τὸν πελαργὸ ποὺ στέκει καμαρωτὸς στὸ ἕνα πόδι ἐκεῖ ψηλὰ στὸ καμπαναριὸ, ὡς τὴν ὄρνιθα ποὺ σκαλίζει τὸ ὑγρὸ χῶμα, ὡς τὸ ἄλογο ποὺ χρεμετίζει μέσ' στὸ σταῦλο...

Μιὰ μακρυνὴ καμπάνα φράγκικου μοναστηριοῦ προσκαλεῖ τὶς καλογρηὲς στὴν πρωϊνὴ λειτουργία, καὶ εἶνε ὁ ἀντίλαλός της τόσο γλυκὸς ποὺ ἄθελα ἀνεβάζει στὰ χείλη μιὰ προσευχή.

Γυρίζω νὰ δῶ τὴ Τζέλκα κάθεται ἐκεῖ στὸ μαρμάρινο πεζοῦλι μὲ τὰ πόδια μέσ' στὴ δροσερὴ χλόη, τὰ χέρια κρεμασμένα στὸ μαῦρο ἄνοιγμα τοῦ πηγαδιοῦ, οἱ χρυσὲς ἀκτῖνες τῆς λούζουν τὰ μαῦρα σγουρὰ μαλλιὰ καὶ τῆς ροδίζουν τὸ μελαχροινὸ πρόσωπο.

Μὲ τὸ βλέμμα τῆς, καρφωμένο στὰ γαλανὰ νερὰ ποὺ τὴν τραβοῦν καὶ τὴν μαγνητίζουν, στὴ θάλασσα ποὺ τὴν ξελόγιασε, μὲ τὰ δροσερὰ χείλη της μισανοιγμένα. Εἶνε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ πιὸ εὔμορφο, τὸ πιὸ δροσερὸ, τὸ πιὸ τέλειο πλάσμα ποὺ ὑποδέχεται μὲ συνειδητὴ χαρὰ καὶ ἀγάπη τὴν ἀνατολὴ μιᾶς νέας ἡμέρας.

ΑΡΡΙΑ ΚΛΩΝΤΙΑ

ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ ΠΕΤΡΕΣ
ΠΟΥ ΦΕΡΟΥΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΝ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ πολύτιμες πέτρες ποὺ φέρουν καταστροφὴ ἢ καὶ τὸν θάνατον στὸ πρόσωπον ποὺ γίνεται κάτοχός των.

Θὰ σᾶς ὁμιλήσωμεν σήμερα γιὰ ἕνα τέτοιο μοιραῖο κόσμημα ποὺ ἐπὶ αἰῶνας ὑπῆρξε ἡ καταστροφὴ τῶν ἀνθρώπων ὅσοι τὸ ἀπέκτησαν.

Ὁ Στέφανος Μπαλοχτ, Ρουμᾶνος κοσμηματοπώλης καὶ ἰδιοκτήτης ἑνὸς ἀπὸ τὰ διαμάντια τὰ ὁποῖα ἐστόλιζον τὸ πατατίφ τοῦ περίφημου Διαμαντιοῦ—τῆς Ἐλπίδος ἔπεσε ἀπὸ τὸ κατάστρωμα τοῦ Πολωνικοῦ ἀτμοπλοίου Μπάτορυ τὴν στιγμὴν ποὺ τὸ σκάφος παρέπλεε τὸ Κρόνμπεργκ Κέστλ τῆς Δανίας. Ὁ θάνατός του προσθέτει ἕνα θῦμα ἀκόμη στὰ πολλὰ θύματα τὰ ὁποῖα τὸ καταραμένο αὐτὸ κόσμημα ἀριθμεῖ.

Ὠχρὰ καὶ τρέμουσα ἡ Μαρία Ἀντουανέττα ἐκείνη τὴν θλιβερὴ ἡμέρα τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1792 ἐμάζευε τὶς πτυχὲς τῆς δαντελογαρνιρισμένης φούστας της. Ἦτο στὴ φυλακή. Ἀσυνειδήτως τὸ χέρι της ἐχάϊδεψε τὸ ἀπαστράπτον διαμάντι ποὺ ἄφινε ἀποχρώσεις ἑνὸς ἰώδους καὶ κυανοῦ χρώματος.

—Πάρτο, εἶπε, στὴν πριγκήπισσα Θηρεσία Λαμπὰλ, τὴν ἔμπιστόν της φίλη. «Θέλω νὰ τὸ φορῇς πάντοτε γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι. Τὸ παγερὸ του φῶς μὲ τρομάζει τὴν στιγμὴ αὐτή». Καὶ μὲ τὰ τρέμοντα χέρια της ἀπέσπασε τὸ περιδέραιον ἀπὸ τὸ λαιμό της καὶ τὸ πέρασε στὸ λευκὸ λαιμὸ τῆς Θηρεσίας.

Ἐπί τινα δευτερόλεπτα ἡ πριγκήπισσα κυττοῦσε ἔκθαμβος τὴν ἀναλαμπὴ τοῦ κοσμήματος στὸ καθρέφτη.

Ἔξαφνα ἡ προσοχή της ἀπεσπάσθη ἀπὸ ἕνα δυνατὸ κτύπημα στὴν θύρα. Ὁ δεσμοφύλαξ ἐμπῆκε σὲ λίγο καὶ φώναξε: «Πριγκήπισσα Λαμπὰλ, τὸ δικαστήριον ζητεῖ νὰ παρουσιασθῆτε ἐνώπιόν του. Ἐλᾶτε».

Ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἠρνήθη μὲ ἀπροσδόκητο θάρρος νὰ ἀπαρνηθῇ τὴν ἀφοσίωσίν της πρὸς τὸν βασιλικὸν οἶκον. Ἐπὶ τίνας ἡμέρας τὴν κράτησαν εἰς τὰς φυλακάς. [illegible] ἡ πριγκήπισσα ἔπεσε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος αὐτό. Ἕνας δεσμοφύλαξ τῆς ἔκοψε μὲ ἀπάθια τὸ κεφάλι, τὸ ἐκάρφωσε στὴν κορυφὴ τῆς λόγχης καὶ τὸ ἐκινοῦσε ἔξαλλος μπροστὰ στὰ παράθυρα τῆς φυλακισμένης βασίλισσας.

Μετὰ τέσσαρας μῆνας ἐκαρατομήθη καὶ ἡ Μαρία Ἀντωανέττα.

Ἡ παράδοσις ἔτσι ἐμεγάλωσε καὶ σὲ ἐκεῖνες τὶς αἱματερὲς ἡμέρες ἁπλώθηκε περισσότερο ἡ πρόλειψις γιὰ τὴν τύχη ἐκείνων ποὺ φοροῦσαν διαμάτνα. Πόσες ψυχὲς δὲν καταρῶνται ἐκεῖνον τὸν Ἰωάννην Βασπιστὴν Ταβερνιέ; Γιατὶ αὐτὸς ὁ ἀτρόμητος Γάλλος ταξειδιώτης ἦτο ποὺ στὰ 1644 ἀπέσπασε τὸ κόσμημα αὐτὸ ἀπὸ τὸ μάτι μιᾶς ἰνδικῆς θεότητος. Καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ἢ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τίποτε ἔφερε τὸ λάφυρό του στὸ Παρίσι ὅπου τὸ ἐπώλησε στὸν κύριόν του τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας ἀντὶ 2.500.000 φράγκων καὶ ἑνὸς ἀκόμη τίτλου εὐγενείας.

Καὶ ἀμέσως ἄρχισε νὰ ἐνεργῇ ἡ κατάρα. Ὡραῖες ἐρωμένες ὅπως ἡ κυρία Μαιντενὼν καὶ ἡ κυρία Μοντεσσὰν τὶς ὁποῖες ὁ Λουδοβῖκος ἐστόλισε μὲ τὸ θαυμάσιο αὐτὸ κόσμημα περιέπεσαν ἀπὸ τῆς βασιλικῆς εὐνοίας σὲ δυσμένεια καὶ ἔπειτα ἐρρίφθησαν στὴ φυλακή. Οὔτε αὐτὸς ὁ Ταβερνιὲ διέφυγε τὴν κατάρα. Καταστραφεὶς ἀπὸ τὸν ἄσωτον υἱόν του, ἐταξείδευσε στὶς πεδιάδες τοῦ Κουρδιστὰν, ζητῶντας νὰ ἁρπάξῃ καὶ ἄλλο κόσμημα ἀπὸ τὰ ἀδαμαντοστολισμένα βουδδικὰ εἴδωλα, ὅταν μιὰ μέρα τὸν ἅρπαξαν μερικὰ ἀγριόσκυλα καὶ τὸν ἐσπάραξαν.

Ὅταν ἡ Γαλλικὴ Κομμοῦνα ἀνέτρεψε τοὺς βασιλεῖς ἔλαβε στὴν κατοχήν της τὰ βασιλικὰ κοσμήματα. Οὐχὶ πολὺ βραδύτερον μπῆκαν κλέπτες στὸ Θησαυροφυλάκειον καὶ διήρπασαν τοὺς περισσοτέρους πολυτίμους λίθους.

Μετὰ τριάκοντα ἔτη ὁ Ἑβραῖος ἀδαμαντοπώλης Δανιὴλ Ἤλιασον ἐκλήθη μυστηριωδῶς [illegible] ὁ Φραγκῖσκος Μπωλιέ. Ὁ Γάλλος [illegible] καὶ τοῦ ἔδειξε ἕνα πελώριο διαμάντι.

—Δός μου 5000 λίρες, εἶπε. Ὁ Ἑβραῖος ἠρνήθη, ἤρχισαν τὰ παζάρια καὶ στὸ τέλος τὸ συμφώνησε γιὰ 2000 λίρες. Τὴν ἄλλην ἡμέρα ποὺ ὁ Ἑβραῖος πήγαινε τὰ μετρητὰ διὰ νὰ πάρῃ τὸ κόσμημα, εὗρε τὸν Μπωλιὲ νεκρό. Ὁ ἔμπορος τράβηξε σιγὰ τὰ χέρια τοῦ πτώματος καὶ εὗρε μέσα σ' αὐτὰ κρυμμένο τὸ διαμάντι. Ἐζύγιζε 44½ καράτια. Ἐκεῖνο δὲ τὸ διαμάντι εἶχε τὴν κυανὴν ἀναλαμπήν, κατάλαβε δὲ ὁ Ἑβραῖος ὅτιἦτο κομμένο ἀπὸ τὸ διαμάντι Ταβερνιέ, τὸ ὁποῖο εἶχε ἐξαφανισθῆ καὶ τὸ ὁποῖον στοὺς ἐπαγγελματικοὺς καταλόγους ἀνεγράφετο μὲ βάρος 67 ½ καράτια. Ὁ Ἤλιασον τοῦ ὁποίου τὸ τέλος παρέμεινε ἄγνωστον ἐπώλησε τότε τὸ διαμάντι γιὰ 18.000 λίρες εἰς τὸν ἔμπορον καὶ τραπεζίτην Ἐρρῖκον Θωμᾶν Χόπ. Ὁ Χόπ τὸ ἄφησε στὸ νεώτερο ἔγγονό του τὸν λόρδον σὲρ Φραγκῖσκον Χὸπ καὶ ἀμέσως τὸ κακὸ ἐξέσπασε στὴν οἰκογένεια μὲ ὅλη του τὴν τρομακτικὴ δύναμι.

Ὁ σὲρ Φραγκῖσκος εἶχε νυμφευθῆ ἀπὸ ἔρωτα τῷ 1894 τὴν περίφημον Ἀμερικανίδα ἠθοποιὸ Μαίη Τζόε. Λίγο μετὰ τὸν γάμον ἡ ἀγάπη τοῦ λόρδου στὴν γυναῖκα του ἐξητμίσθη, αὐτὸς ἐπνίγηκε στὰ χρέη καὶ ὁ γάμος κατόπιν διελύθη. Ἡ Μαίη ὑποπτεύθη τὴν κακὴν ἐπήρεια τοῦ κοσμήματος.

Τῷ 1924 ηὐτοκτόνησεν ὁ δεύτερός της σύζυγος. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ κόσμημα τὸ ὁποῖον εἶχε κατατεθῆ στὸ ἐνεχυροδανιστήριον, ἀνελήφθη καὶ εἶχε ἐπιστραφῆ εἰς τὴν οἰκογένεια, ἐπωλήθη σὲ ἕνα Γάλλον μεσίτην, τὸν κ. Κολὼ ἀντὶ 60.000 λιρῶν.

Μιὰ νύκτα ὁ νέος κάτοχος τοῦ διαμαντιοῦ, ὁ νεαρὸς Ρῶσσος πρίγκηψ Ἰβὰν Κανιτόφσκυ ἔλεγε στὴν πρωταγωνίστρια τοῦ Φολὶ—Μπερζὲρ Λορὲνζ Λαντύ: «Φορέσατέ το ἀπόψε, ἀγαπητή μου». [illegible]

Τεσσαράκοντα ὧρες βραδύτερον ἀπὸ τὴν φοβερὴ δολοφονία, ὁ πρίγκηψ Κανιτόφσκυ βαδίζων στοὺς δρόμους τῶν Παρισίων ἔπεφτε ἀπὸ τὸ ἐγχειρίδιον ἑνὸς Μηδενιστοῦ.

Τὴν αὐτὴν ἑβδομάδα ὁ μεσίτης Κολὼ καταληφθεὶς ὑπὸ παραξυσμοῦ τρέλλας ἐφύτευε μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι του.

* * *

«Σάλμα Ζουμπεϋμπέ!, ἐφώναξε ὁ Ἀβδοὺλ Χαμὴτ τραβῶν σκεπτικὸς τὰ γένειά του. Ἀμέσως πίσω ἀπὸ τὰ βελούδινα παραπετάσματα τοῦ χαρεμιοῦ ἐπρόβαλε ἡ εὐνοουμένη χανούμισσα, ἕνα χαριτωμένο κορίτσι μὲ κόκκινο χείλη.

—Πάρε ἐδῶ ἕνα μικρὸ κόσμημα, τῆς εἶπεν ὁ Σουλτᾶνος, καὶ ἐκάρφωσε τὸ Διαμάντι τῆς Ἐλπίδος στὸ φόρεμά της, ἀκριβῶς ἀπάνω ἀπὸ τὴν καρδιά της. Ἔπειτα τὴν διέταξε νὰ σταθῇ παραπλεύρως στὸ κόκκινο παραπέτασμα. Σχεδὸν ταυτοχρόνως ἠκούσθη ἀπὸ τὰ χείλη του ἕνα γέλοιο καὶ συγχρόνως τὸ χέρι του ἔσυρε ἕνα μικρὸ περίστροφο καὶ ἐπυροβόλησε τὴν χανούμισσα.

Πάλι, δυνάμει τῆς προστατευτικῆς δυνάμεως τοῦ βουδδικοῦ εἰδώλου, ὅπως πιστεύεται, τὸ διαμάντι δὲν ἔπαθε τίποτε.

Ἀργότερα ὁ Σουλτᾶνος ἐξεθρονίσθη.

Κατὰ τὸ 1911 ἡ κυρία Ἔβελον Οὐῶλς Μάκλιν ἠγόρασε τὸ λαμπρὸν ἀλλὰ τρομερὸν κόσμημα. Ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ἡ πενθερά της ἀπέθανε ἀπὸ καρκῖνο, ὁ μικρὸς της υἱὸς Βίνσον ἐξέφυγε μιὰ μέρα τοῦ 1919 ἀπὸ τὴν παιδαγωγὸν, πῆγε στὸ δρόμο, ὅπου ἐφονεύθη ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητον.

Ἡ Μάκλιν ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν θὰ ἔχῃ ἐπάνω της καμμίαν κακὴν ἐπιρροὴν τὸ ὀλέθριο διαμάντι.

Ποιὸ θὰ εἶνε τὸ νέον θῦμα του;

ΕΥΡΩΠΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ

ΟΛΑ ΤΑ ΝΕΑ·ΣΤΟΥΝΤΙΟ·ΦΙΛΜ

Τί θὰ ἰδοῦμε καὶ ποῦ θὰ γλεντήσωμε

«ΠΑΛΛΑΣ» : «Ἱππότης χωρὶς πανοπλία». — Πρωταγωνιστοῦν ἡ Μαρλὲν Ντήτριχ καὶ ὁ Ρομμπέρτ Ντονά. — Στὴν προπολεμικὴ Ρωσσία. Ἕνας Ἄγγλος συγγραφεύς, ἐξωρισμένος μακρυά, βρίσκεται στὴν ἀνάγκη νὰ ἐγγραφῇ μέλος σὲ μιὰ ὁμάδα συνωμοτῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Πέτερ Οὐρανώφ. Λόγῳ ἀπειθείας πρὸς τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχάς, συλλαμβάνεται καὶ ἀποστέλλεται εἰς Σιβηρίαν μετ' ἄλλων καταδίκων. Στὴν Πετρούπολι, ἡ κόμησσα Ἀλεξάνδρα, κόρη τοῦ ὑπουργοῦ Μπλαντινώφ, νυμφεύεται τὸν συνταγματάρχην Ἀντραξίν. Ὁ μέγας πόλεμος κηρύσσεται. Μεταξὺ τῶν πρώτων θυμάτων συγκατελέχθη καὶ ὁ συνταγματάρχης Ἀντραξίν. Ἡ Ἀλεξάνδρα ζῇ πιὰ μόνη στὸν πατρικό της πύργο, στὴν περιφέρεια τοῦ Καλίνσκ. Μετὰ τὴν ρωσσικὴν μεταπολίτευσιν εὑρίσκομεν τὴν κόμησσαν αἰχμάλωτον τῶν ἐπαναστατῶν καὶ μεταφερομένην εἰς Πετρούπολιν. Κατ' εὐτυχῆ σύμπτωσιν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος συνοδείας ἦτο ὁ Πέτερ, ὁ ὁποῖος συνεπάθησε τόσον πολὺ τὴν γοητευτική του δεσμώτιδα, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ τὴν σώσῃ πάσῃ θυσίᾳ. Καὶ ὄντως μετ' ὀλίγον εὑρίσκομεν τὴν Ἀλεξάνδραν ἐλευθέραν εἰς μίαν πόλιν κατεχομένην ἀπὸ τοὺς λευκούς. Ἐπακολουθεῖ δευτέρα αἰχμαλωσία τῆς ὡραίας κομήσσης ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ καλή της μοῖρα τῆς ἔστειλε τὸν σωτῆρα της, τὸν Πέτερ. Συναντῶμεν πάλιν τοὺς δύο νέους, φεύγοντας σιδηροδρομικῶς πρὸς τὰ σύνορα. Τέλος ἡ Ἀλεξάνδρα καὶ ὁ Πέτερ κατορθώνουν νὰ διαφύγουν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν.

«ΑΤΤΙΚΟΝ» : «Τρικυμία Ψυχῶν». — Ἕνα ρεαλιστικὸ φίλμ τοῦ γνωστοῦ σκηνοθέτου Μὰρκ Ἀλλεγκρὲ μὲ τούς: Πιὲρ Φρεναί, Ζὰκ Κοπώ, Νταniὲλ Παρολά.

«ΚΡΟΝΟΣ»: «Ἕνα ἀστέρι γεννιέται...». — Μία ὡραία ἔγχρωμος ταινία μὲ τὸν συμπαθῆ Φρέντερικ Μὰρς καὶ τὴν γοητευτικὴ Ζαννὲτ Γκέϋνορ.

«ΟΡΦΕΥΣ» : «Κατάχρησις ἐμπιστοσύνης». — Τὸ τελευταῖο γαλλικὸ φίλμ τῆς χαριτωμένης Νταniὲλ Νταριέ, μὲ συμπαίκτη τὸν Σὰρλ Βανέλ.

«ΣΠΛΕΝΤΙΤ» : «Ἰνκόγνιτο». — Μιὰ γλυκειὰ γερμανικὴ ὀπερέττα μὲ τὸν Γκουστὰβ Φραῖλιχ καὶ τὴν Χάνσι Κνότεκ.

«ΤΙΤΑΝΙΑ» : «Ἱππότης χωρὶς πανοπλίαν». — Ἕνα ὡραῖο φίλμ μὲ τὴν γόησσα Μαρλὲν Ντήτριχ καὶ τὸν συμπαθῆ Ρομπὲρ Ντονά.

«ΡΕΞ» : «Παληάτσοι». — Ἡ γλυκειὰ ὄπερα τοῦ Λεονκαβάλλο, μὲ πρωταγωνιστὰς τὸν μεγάλο τενόρο Ρίτσαρ Τάουμπερ καὶ τὴν Στέφι Ντοῦνα.

«ΠΑΝΘΕΟΝ» : «Ὁ Πέτρος εἶνε κορίτσι». — Πρεμιέρα τὴν Πέμπτην.

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

«ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ». — Ἡ Γερμανικὴ φάρσα «Τὸ μεγάλο κόλπο», μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Ἀργυρόπουλο.

«ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ». — Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία «Ἡ βεντάλια τῆς Λαίδης Γουΐντερμὶρ», τοῦ Ὀσκὰρ Οὐάϊλντ.

«ΙΝΤΕΑΛ». — «Ἡ Φωφὼ ἔγινε τίμια», τοῦ Σακελλαρίδη, μὲ τοὺς Κοκκίνη, Μαυρέα, τὴν Κοῦλα Γκιουζέππε καὶ Ρίτα Δημητρίου.

«ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ» — «Ὁ κόσμος ἀνάποδα», τοῦ κ. Δ. Φωτιάδη.

«ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ». — Ἡ «Ἀρζεντίνα» τῶν κ. κ. Εὐαγγελίδη—Σακελλαρίου.

«ΜΟΝΤΙΑΛ». — (Ἐπιχειρήσεις Α. Μακέδου). «Ἡ Φιλενάδα μας», τῶν γνωστῶν συγγραφέων κ. κ. Παπαδούκα — Σπυροπούλου, μὲ μουσικὴν τοῦ κ. Γιαννίδη.

ΚΕΝΤΡΑ

«ARGENTINA» (Φιλελλήνων 15). Τὸ νέο συμπαθητικὸ νυκτερινὸ κέντρο μὲ ἐκλεκτὰ νούμερα καὶ θαυμασία ὀρχήστρα.

«CHEZ NOUS» (Σκαραμαγκᾶ 3). Τὸ ραντεβοῦ τῶν μουσικῶν μὲ καλὴ ὀρχήστρα. Κάθε Πέμπτη καὶ Κυριακὴ χορευτικὰ τσάγια.

«CIRO'S» (Βουκουρεστίου). Τὸ γνωστὸ κοσμικὸ κέντρο τῆς ἀριστοκρατίας ποὺ γλεντᾶ.

«ΚΑΡΜΕΝ» (Κυψέλη). Μὲ ἐκλεκτὴ μουσικὴ καὶ τὸν δημοφιλῆ ντιζὲρ κ. Πῦρρο.

«ΜΑΞΙΜ». Ἐκλεκτὰ νούμερα. Τὴν ἑβδομάδα αὐτὴ ἡ Παριζιάνα Ὑβόνη Βιοννέ, ἡ Ἱσπανὶς Γκλόρια Πελμόν, μπαλέττα κλπ.

«ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ». Τὸ ὡραῖο κέντρο μὲ τὴ μουσικὴ τοῦ Παπαδοπούλου ὑπόσχεται μιὰ ὡραία βραδυὰ στὸν ἐπισκέπτη του.

«ΜΟΣΤΡΟΥ» (Καποδιστρίου). Τὸ κέντρο μὲ τὴν μουσική του καὶ τὴν ἐξαιρετικὴ περιποίησι.

«FEMINA» (Βουκουρεστίου). Τὸ ἐκλεκτὸ ντάνσιγκ—καμπαρέ, μὲ ἐξαιρετικὰ νούμερα.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕ ΤΗΝ..

ΝΤΙΤΑ ΠΑΡΛΟ

Τοῦ διασήμου Γάλλου συγγραφέως ΜΩΡΙΣ ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΥ ΓΚΑΡ (Βραβεῖον Νομπέλ, 1937)

Μὲ τὰ μαλλιὰ ἐλεύθερα στὸν ἄνεμο, ἀφίνοντας νὰ φαίνεται ἕνα καθαρὸ καὶ κυρτὸ μέτωπο, μιὰ νεαρὰ γυναῖκα στεκόταν ἀρκετὴν ὥρα καὶ κοίτταζε τὰ ὡραιότερα κορίτσια τοῦ κόσμου, τὶς κόρες τῆς Ἀθήνας, καμωμένες ἀπὸ αἰώνιο μάρμαρο. Πῆγε πρὸς τὸ ναὸ τοῦ Φειδία κι' ἔπειτα γύρισε πίσω γιὰ νὰ ἀκουμπήσῃ σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ νὰ χαμογελάσῃ ταπεινὰ στὶς σκέψεις ποὺ τῆς ἐνέπνεε ἡ Ἀκρόπολι, ἐκεῖνο τὸ φωτεινὸ ἀπόγευμα. «Εἶναι ἀστήρ», μοῦ εἶπε ἕνας ψηλός. Ὡραῖο ἀστεῖο !, ἐσκέφθηκα, αὐτὸ τὸ κοριτσάκι ποὺ δὲν ζητᾶ καθόλου νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχή, τοῦ ὁποίου ἡ ματιὰ εἶναι τόσο εἰλικρινὴς μὲ αὐτὴν τὴ γρήγορη καὶ ἔξυπνη λάμψι. Σκεπτόμουν τὸ Χόλλυγουντ, ὅπου εἶχα συναντήσει μόνο μοιραῖες ὀμορφιές, ὁπωσδήποτε τελείως ἀνίκανες νὰ σκεφθοῦν ὅπως πρέπει μπρὸς στοὺς ἀρχαίους θεούς. Φυσικά, αὐτὴ ἡ νέα, ποὺ ἄλλως τε δὲν εἶταν τόσο ξανθιὰ ὅσο σήμερα, κούνησε τὰ μαλλιά της, σὰν φοιτητριοῦλα, σήκωσε τὴν μικρὴ κινηματογραφικὴ μηχανή της ποὺ εἶχε κρεμάσει ἀπὸ τὸν ὦμο της καὶ ἄρχισε νὰ φιλμάρῃ ὅ,τι ἀθάνατο βρισκόταν μπροστά της, καθὼς καὶ μερικοὺς συγχρόνους της.

Τὴν ξαναβρῆκα, λίγο κατόπιν, στοὺς Δελφούς, ἔπειτα στὶς Μυκῆνες, στὴν Πύλη τῶν Λεόντων, ὅπου ὁ Ρακίνας, ὁ Αἰσχύλος, ὁ Σοφοκλῆς μαζὶ μὲ τὸν Νταννούντσιο καὶ τὸν Ζὰν Ζιρωντοῦ, συνηθίζουν νὰ μᾶς δίνουν ραντεβοῦ εἴτε σὲ πεζό, εἴτε σὲ στίχους.

Τὸ καταφύγιον τῆς τραγῳδίας, ὅπου ὁ Ἀγαμέμνων μάταια ἐπὶ χιλιετηρίδες κρύβεται, δὲν φαινόταν νὰ τὴν ἐκπλήσσῃ ἐξαιρετικὰ αὐτὴν ποὺ θὰ φαινόταν πιὸ εὐαίσθητη στὸν Κῆπο τῶν Ἐλαιῶν, στὴν Παλαιστίνη τοῦ Χριστοῦ. «Εἶναι ἀστήρ, συνέχιζε ὁ συνταξιδιώτης μου. Σᾶς βεβαιῶ πὼς εἶναι ἀστήρ. Εἶναι ἡ Ντίτα Πάρλο».

Ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν ; Ἀπὸ τὸ Βερολῖνο, ἀπὸ τὸ Παρίσι ; Οἱ πληροφορίες ἔλειπαν κι' ἄρχισα νὰ γίνομαι περίεργος. Δικαιολογόμουν νὰ μὴ τὴν ἔχω ἀκόμη χειροκροτήσῃ στὴ Γαλλία στὴν ὀθόνη, ὅπου μόλις εἶχε φανῆ. Ἀλλὰ μόνο γιατὶ τὴν διέκρινα ἔτσι τυχαῖα τὴν ὥρα τῆς σπουδῆς της ἐπὶ τόπου, μὲ αὐτὴν τὴ σοβαρότητα καὶ αὐτὴν τὴν θέλησι νὰ μὴ προκαλῇ τὴν προσοχή, μποροῦσα νὰ τὴν θαυμάζω μὲ λίγη φαντασία, τὴν ἔβλεπα κάτω ἀπὸ ἕνα σκοτεινὸ καὶ κρύο οὐρανό, ἀνάμεσα σὲ νέες δάφνες ποὺ ἤθελε νὰ κατακτήσῃ στὴ σκηνή. Ὄχι, δὲν ἔπαιξε στὸ θέατρο. Δραματικὴ σχολὴ ἦταν γι' αὐτὴν ἡ κινηματογραφικὴ σχολὴ τῆς «Οὔφα», στὸ Βερολῖνο. Μόλον τοῦτο δὲν παρητήθη ἀπὸ τὶς ἀπολαύσεις τῆς μορφώσεως, ἔγραφε, ἦταν ποιήτρια. Ἔγραφε ἀκόμη καὶ στίχους. Καὶ ἐφεύρισκε ἐπίσης θαυμαστὲς ἱστορίες ποὺ δὲν εἶχε πάντα τὸν καιρὸ νὰ γράψῃ στὸ χαρτί. Ἆ ! πόσο προχώρησε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Ἀκροπόλεως ! Τώρα προκαλεῖ τὴν προσοχή ! Μὰ θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ : πάντα ἁπλῆ καὶ συμπαθής.

* * *

Ποτὲ ἕνα ταπεινὸ μέσον, ἕνας αἰσθηματισμὸς κατὰ παραγγελίαν, μία εὔκολη προσφυγὴ στὴν ἐξευτελιστικὴν εὐαισθησία. Ὁ οἶκτος ποὺ φωτίζει τὰ μάτια τῆς Ντίτα Πάρλο, ὁ πόνος τῶν χειλιῶν της ποὺ σφίγγονται, αὐτὸ τὸ χαμόγελο ποὺ φαίνεται θυμωμένο ἀπὸ τὰ δάκρυα ποὺ δὲν θέλουν νὰ τρέξουν οἱ σιωπές της, τὸ φτερωτὸ καὶ σύγχρονο σταθερὸ βῆμα της, ὅλες οἱ κινήσεις της ἐμπνέονται ἀπὸ τὴν ἀφέλεια, κυβερνῶνται ἀπὸ τὴν χωρὶς προσποίησι, χωρὶς ἐπιτήδευσι εὐαισθησία, διευθύνονται ἀπὸ τὴν πιὸ λεπτὴ διανοητικότητα. Εἶναι παιδὶ αὐτῆς τῆς τραγικῆς ἐποχῆς καὶ περισσότερο, τῆς γενεᾶς της ποὺ ὑποφέρει ἀλλὰ θὰ ντρεπόταν νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀγωνία της καὶ τὴν ἀνησυχία της πολὺ ἀπροκάλυπτα. Δὲν ξέρω ποιὰ μελαγχολία φωτίζει τὸ πρόσωπό της, πιὸ ἐνδιαφέρον στὴν προτομή, μελαγχολία μυστικὴ καὶ γλυκειά, ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ θεατὴς μαγεύεται τόσο περισσότερο, ὅσο δὲν προδίδεται ποτὲ τελείως καὶ ὅσο τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ καλλιτέχνις φαίνεται περισσότερο πληγωμένη ἀπὸ τὰ γεγονότα, δείχνει πάντα πὼς εἶναι ἀνώτερη. Παρ' ὅλη τὴ λεπτότητά της, καταπλήσσει μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη ἀρρενωπὴ ψυχή.

Ἔτσι, πρὸ ἡμερῶν, ἄλλη μιὰ φορά, στὴ «Μεγάλη Πλάνη» περίμενα τὴ στιγμὴ νὰ τὴν δῶ στὴν ἄγρια καὶ χιονισμένη γερμανικὴ πεδιάδα. Ἀνάμεσα στὸ παιδί της καὶ τὸν τακτοποιημένο σταῦλο, ὑποταγμένη στὶς πληκτικὲς καὶ εὔκολες ἐργασίες, ζῇ μὲ τὴν ἀνάμνησι τοῦ συζύγου της, τοῦ ὁποίου ὁ ἡρωϊσμὸς τὴν ἔκαμε χήρα, ὅταν μιὰ τρομερὴ τύχη παρουσιάζει ἐμπρός της δυὸ Γάλλους αἰχμαλώτους, ποὺ ἐδραπέτευσαν. Τί πάλη συνειδήσεως, καταλαβαίνετε, μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀληθινὰ ἀνθρώπινη καρδιά ! Ξένη, μὲ τὸ φλογερὸ πατριωτισμό της, ξένη μὲ τὸν ἁπλοϊκὸ πόθο της, συμπονετικὴ κι' ἔπειτα ἐρωτευμένη, τέλος ἐγκαταλειπομένη καὶ πάλι μοιρολατρική, θὰ χειροκροτήσετε ὅλοι τὴ Ντίτα Πάρλο σ' αὐτὸν τὸ ρόλο, ποὺ ἀσφαλῶς δὲν εἶναι πολὺ μακρύς, ἀλλὰ ποὺ εἶναι μ' ὅλον τοῦτο σημαντικώτατος, ἀφοῦ θ' ἀρκοῦσε γιὰ νὰ κάμῃ ἀνθρώπινη ὅλη τὴν ταινία τοῦ ὑπέροχου Ζὰν Ρενουάρ. Εἴμαστε ἄλλως τε βέβαιοι ὅτι θὰ γυρίσῃ πιὸ ἐκτεταμένους ρόλους. Σήμερα θὰ πάω νὰ τὴν δῶ στὴν «Ὑπόθεσι τοῦ ταχυδρομείου τῆς Λυών». Αὔριο... θὰ εἶναι πιὸ τραγική, γλυκειὰ καὶ χρυσαφένια ; Ἀναμφίβολα. Γιὰ μένα ὅμως, ξέρω πολὺ καλὰ πὼς στὸ μέσο τῆς ταινίας, ὅσο συναρπαστικὴ κι' ἂν εἶναι, θὰ διακρίνω ξαφνικὰ μιὰ νεαρὰ φοιτήτρια, μὲ τὸ πλατὺ πανωφόρι της, ποὺ δὲν παίρνει πόζες πάνω στὴν Ἀκρόπολι, δὲν συγκρίνει τὸν ἑαυτό της μὲ τὶς θεές, καὶ ποὺ, μὲ τὸ ἄφθαστο καὶ τὴν ἐργασία της, ἔγινε ἡ Ντίτα Πάρλο, ποὺ ἀσφαλῶς ἦταν καὶ τότε ὅταν τὴν συνήντησα γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀθήνα, μὰ ποὺ δὲν ἦταν τόσο τελεία.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΥ ΓΚΑΡ
(Βραβεῖον Νόμπελ 1937)

Ἡ στήλη τοῦ σεναρίστα

Ε. Ἀντ. ('Ενταῦθα). — Ὁ Ζὰν Χέρνχολτ γεννήθηκε στὴν Κοπεγχάγη τὸν Ἰούλιο τοῦ 1836. Ἔχει καστανόμαυρα μαλλιὰ καὶ μπλὲ μάτια. Ἔχει παίξει σὲ πολλὰ φίλμ, μεταξὺ τῶν ὁποίων: «Ἔμμα», «Τὸ φάντασμα τῶν Παρισίων», «Γκρὰντ Ὀτὲλ» καὶ «Φοῦ Μαντσοῦ». Εἶνε ἕνας καλὸς ἠθοποιὸς καὶ παίζει συνήθως σὲ δραματικοὺς ρόλους.

Ἰ. Ζάν, ('Ενταῦθα). — 1) Τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τοῦ Στὰν Λώρενς εἶνε Ἀρθοὺρ Στάνλεϋ Ζέφερσον. Γεννήθηκε στὸ Οὔλβερσον Λάνκς στὶς 16 Ἰουνίου 1895. Ἔχει μαλλιὰ ἀνοικτὰ καστανὰ καὶ μπλὲ μάτια.

2) Δὲν εἶνε ἀλήθεια πὼς θὰ χωρίσῃ μὲ τὸν «Λιγνό».

3) Ναί, εἶδα τὸ «Δουλειὲς μὲ φοῦντες». Ἦταν ἕνα εὐχάριστο φίλμ, μὰ ὄχι καὶ ἀνώτερο ἀπὸ προηγούμενα φίλμ τῶν «Λιγνοῦ—Χονδροῦ».

Π. Ἀστέραν. — 1) Ὁ Πὼλ Λουκᾶς δὲν εἶνε Ἕλλην, ἀλλὰ Οὖγγρος, γεννηθεὶς στὴν Βουδαπέστη τὸν Μάϊο τοῦ 1895. Ἐπίσης Οὖγγρος εἶνε καὶ ὁ σκηνοθέτης Νικόλας Φαρκᾶς, νομίζω δὲ πὼς δὲν φταῖνε αὐτοὶ ἂν τὰ ὀνόματά τους μοιάζουν... μ' ἑλληνικά.

2) Αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε δυστυχῶς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Γιατὶ πῶς μπορεῖ σὲ μιὰ σελίδα ποὺ εἶνε γεμάτη ἀπὸ νέα, διευθύνσεις, ἄρθρα κ.τ.λ., νὰ δημοσιεύουμε κριτικὴ τῶν φίλμ. Πάντως κυττάζετε τὶς ἀγγελίες τῶν ἔργων ποὺ δημοσιεύομεν στὴ στήλη: «Τί θὰ ἰδοῦμε...» κι' ἔτσι παίρνετε μιὰ μικρὴ ἰδέα γιὰ τὴν ποιότητα τοῦ κάθε φίλμ.

Καί. Β. — Ἡ Ντόροθυ Ἄρζνερ εἶνε ἡ πρώτη γυναῖκα σκηνοθέτις τοῦ Χόλλυγουντ. Γεννήθηκε στὸ Σὰν Φραντζῖσκο τὸ 1900. Σπούδασε στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Καλιφορνίας. Σὲ ἡλικία 20 ἐτῶν ἐργάστηκε σ' ἕνα στούντιο ὡς «σκρίπτ-γκέρλς». Κατόπιν ἔγινε «ντεκουπὲζ», δηλαδὴ στὸ τμῆμα σεναρίου κι' ἀργότερα τὸ 1930., προβιβάστηκε σὲ σκηνοθέτη. Ἔχει διευθύνει πολλὰ φίλμ μεταξὺ τῶν ὁποίων: «Σάρα καὶ υἱός», «Τιμὴ μεταξὺ τῶν ἐρωτευμένων», «Ἐργαζόμενα κορίτσια».

Ο ΣΕΝΑΡΙΣΤΑΣ

Ο ΤΕΝΟΡΟΣ κ. ΜΑΥΡΑΚΗΣ

Τὸ προσεχὲς Σάββατο 18ην τοῦ μηνός, ὥραν 10 μ.μ. εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια» ἐμφανίζεται ὁ ἐκλεκτὸς τενόρος κ. Λάμπρος Μαυράκης μὲ τὴν «Λουτσία». Συμπράττουν ἡ δνὶς Μιλάτση καὶ οἱ κ.κ. Τσουμπρῆς, Μουλᾶς καὶ ἄλλοι. Τὴν ὀρχήστρα θὰ διευθύνῃ ὁ κ. Σ. Καραλίβανος.

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΛΟΥΣΤΡΟΣ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΚΑΡΟΛΟΥ ΝΤΙΚΕΝΣ

Ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ Χάρρυ Οὐῶλμερς, ξαίρετε, ζοῦσε στὶς Φτελιές, κεῖ κάτω κοντὰ στὸ Σούτερς Χὶλ ἔξη ἢ ἐφτὰ μίλια ἀπὸ τὸ Λοῦνον. Ἦταν ἕνας ἀρχοντάνθρωπος, γεμᾶτος πνεῦμα, καλοκαμωμένος, ποὺ περπατοῦσε μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ με κάποιαν ἔκφρασι ἐμπνεύσεως. Ἦταν λίγο ποιητής, πήγαινε ἱππασια, ἔτρεχε, ἔπαιζε κρίκετ, χόρευε, ἔπαιζε θέατρο, διέπρεπε παντοῦ. Ἦταν ἐξαιρετικὰ ὑπερήφανος γιὰ τὸ μικρὸ Χάρρυ, τὸ μοναχοπαῖδι του, ἀλλὰ δὲν τὸν παραχάϊδευε. Ἦταν ἕνας τζέντλεμαν, μὲ πολλὴ θέλησι, ἐξυπνάδα καὶ ποὺ ἤξερε τί ἔκανε. Ἔτσι, ἂν καὶ ἦταν ἀληθινὸς σύντροφος, γι' αὐτὸ τὸ ὡραῖο ἀγοράκι, ἐνθουσιασμένος ποὺ τὸ ἔβλεπε εὐχαριστημένο ὅταν διάβαζε τὰ παραμύθια του ἢ ὅταν τὸ ἄκουε νὰ τραγουδᾶ τὰ τραγούδια του σάν : «Ὄμορφος μήνας τοῦ Μαΐου ποὺ ὁ ἔρως ξανανθίζει...», παρ' ὅλα αὐτὰ ἤξερε ν' ἀσκῇ τὴν κυριαρχία του πάνω στὸ παιδί, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλωστε χαμίνι καὶ ποὺ θἄταν εὐτύχημα νὰ ὑπῆρχαν πολλὰ τέτοια!

Πῶς τὰ ἤξερε ὅλα αὐτὰ ὁ λοῦστρος; Ἁπλούστατα! ἐπειδὴ ἦταν βοηθὸς τοῦ κηπουροῦ. Μπορεῖ νἆναι κανεὶς κηπουρός, νὰ γυρίζῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸ καλοκαῖρι, κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα, στοὺς κήπους κλαδεύοντας, καθαρίζοντας, σπέρνοντας, μπολιάζοντας κτλ., χωρὶς νὰ ξέρῃ ὅλη τὴ ζωὴ τῆς οἰκογενείας; Ἀκόμη κι' ἂν ὑποθέσουμε πὼς ὁ μίστερ Χάρρυ δὲν ἐρχόταν ἕνα καλὸ πρωῒ νὰ ρωτήσῃ: «Κὸμπς, πῶς γράφεις τὸ ὄνομα «Νόρα»; κι' ἔπειτα νὰ τὸ χαράξῃ τὸ ὄνομα αὐτὸ μ' ἕνα μαχαῖρι πάνω στὸ φράχτη.

Ὁ κηπουρὸς βέβαια δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ πῇ πὼς ἐνδιαφέρθηκε ἰδιαίτερα γιὰ τὰ παιδιὰ ὡς τότε, ἀληθινὰ ὅμως ἦταν χαριτωμένο νὰ τὰ βλέπῃς αὐτὰ τὰ δυὸ μικρὰ νὰ γυρίζουν παντοῦ μαζύ, ἐρωτευμένα τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. Καὶ τὸ θάρρος τοῦ μικροῦ ! Θὰ πετοῦσε τὸ καπελλάκι του καὶ θ' ἀνασκούμπωνε τὰ μανικάκια του καὶ θὰ ἐπετίθετο σ' ἕνα λιοντάρι ἀδίστακτα, ἂν συναντοῦσε κανένα καὶ ἡ μικρὴ φοβόταν. Μιὰν ἡμέρα ποὺ πήγαιναν καὶ τὰ δυὸ περίπατο, ὁ μικρὸς στάθηκε μπρὸς στὸ λοῦστρο ποὺ ξερρίζωνε ζιζάνια ἀπὸ τὶς ἀλλέες καὶ τοῦ εἶπε:

—Κὸμπς, σ' ἀγαπῶ.

—Ἀλήθεια, κύριε; Εἶμαι ὑπερήφανος ποὺ τὸ ἀκούω.

—Ναί, σ' ἀγαπῶ, Κόμπς. Καὶ γιατί νομίζεις πὼς σ' ἀγαπῶ, Κόμπς; .

—Δὲν ξέρω, μίστερ Χάρρυ.

— Γιατί σ' ἀγαπᾶ ἡ Νόρα, Κόμπς;

—Ἀλήθεια, κύριε. Εἶνε πολὺ εὐγενικό.

—Εὐγενικό, Κόμπς; Μὰ ἡ ἀγάπη τῆς Νόρας ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ἑκατομμύριο, ἀπὸ τὰ πιὸ λαμπερὰ διαμάντια.

—Σίγουρα, κύριε.

— Φεύγεις, δὲν εἶν' ἔτσι, Κόμπς;

—Ναί, κύριε.

—Θὰ ἤθελες μιὰν ἄλλη θέσι, Κόμπς;

—Ἀσφαλῶς, κύριε, δὲ θἄλεγα ὄχι ἂν ἦταν καλή.

— Λοιπόν! Κόμπς, εἶπε, θὰ γίνῃς ἀρχικηπουρός μας ὅταν παντρευθοῦμε.

Κι' ἀμέσως ἅρπαξε τὴ μικρὴ μὲ τὸ γαλάζιο πανωφόρι καὶ ἔφυγε.

Ἦταν καλλίτερο ἀπὸ ἕνα ὡραῖο πίνακα καὶ νόμιζε πὼς βρισκόταν στὸ θέατρο, μὲ βεβαίωνε ὁ Κόμπς, ὅταν ἔβλεπε κανεὶς αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιὰ μὲ τὰ μακρυὰ κατσαρὰ ξανθὰ μαλλιά τους, μὲ τὰ λαμπερὰ μάτια τους καὶ τὴν ὡραία ἐλαφρὴ περπατησιά τους, νὰ πηγαίνουν στὸν κῆπο σὰν ἀληθινὰ ἐρωτευμένοι. Τὰ πουλιὰ φαινόταν πὼς τοὺς ἔπαιρναν γι' ἀδελφάκια καὶ τοὺς συνώδευαν κελαϊδῶντας γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσουν. Συχνὰ καθόταν κάτω ἀπὸ τὴ λευκανθεμιὰ μὲ τὰ μπράτσα γύρω στὸ λαιμό, τὰ ὄμορφα κεφαλάκια τους κουμπισμένα τὸ ἕνα στὸ ἄλλο, διαβάζοντας τὶς ἱστορίες τοῦ βασιλόπουλου καὶ τοῦ δράκου, τῶν καλῶν καὶ κακῶν μάγων καὶ τῆς ὡραίας κορης τοῦ βασιληᾶ. Συχνὰ τοὺς ἄκουε νὰ κάνουν σχέδια γιὰ τὸ μέλλον : θὰ εἶχαν ἕνα ὄμορφο σπίτι στὸ δάσος, θὰ ἔτρεφαν μελίσσια καὶ μιὰ γελάδα καὶ θὰ ἔτρωγαν μόνο γάλα καὶ μέλι. Μιὰ φορὰ πλησίαζε κοντά τους ἀπὸ τὸ βάλτο καὶ ἄκουσε τὸ μικρὸ Χάρρυ νὰ λέῃ: «Χρυσή μου Νόρα, φίλησέ με καὶ πές μου πὼς μ' ἀγαπᾶς τρελλὰ ἢ πέφτω στὸ νερὸ μὲ τὸ κεφάλι». Κι' ὁ λοῦστρος ἦταν βέβαιος πὼς θὰ τὸ ἔκανε ἂν δὲν τὸν ἄκουε. Μὲ λίγα λόγια, ὁ λοῦστρος βεβαίωνε πὼς ὅλα αὐτὰ τὸν ἔκαμαν στὸ τέλος νὰ πιστέψῃ πὼς κι' αὐτὸς ἦταν ἐρωτευμένος—μόνο πὼς δὲν ἤξερε ἀκριβῶς μὲ ποιόν. «Κὸμπς, τοῦ ἔλεγε ἕνα βράδυ, ὁ μάστερ Χάρρυ, ἐνῶ πότιζε τὰ λουλούδια, θὰ πάω νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ καλοκαῖρι τὴ γιαγιά μου, στὴν Ὑόρκη».

— Ἀλήθεια, κύριε; Σᾶς εὔχομαι νὰ διασκεδάσετε. Κι' ἐγὼ θὰ πάω στὸ Γιορκσάϊρ ὅταν φύγω ἀπὸ δῶ.

—Θὰ πᾷς νὰ δῇς κι' ἐσὺ τὴ γιαγιά σου, Κόμπς;

—Ὄχι, κύριε. Δὲν ἔχω.

—Δὲν ἔχεις γιαγιά, Κόμπς;

—Ὄχι, κύριε.

Ὁ μικρὸς τὸν κύτταξε μιὰ στιγμὴ ποὺ πότιζε τὰ λουλούδια κι' ἔπειτα τοῦ εἶπε:

—Ἀληθινὰ θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ πάω ἐκεῖ, Κόμπς. Θὰ πάῃ καὶ ἡ Νόρα.

—Ὢ! τότε θἆνε σπουδαῖα, κύριε, εἶπε ὁ Κόμπς. Σεῖς καὶ ἡ ὡραία μνηστή σας, ἀγκαλιασμένοι.

—Κὸμπς, ἀπάντησε ὁ μικρὸς κοκκινίζοντας, δὲν θὰ ἐπιτρέψω σὲ κανένα νὰ κοροϊδεύῃ, ἂν μπορῶ νὰ τὸν ἐμποδίσω.

—Δὲν ἤθελα νὰ κοροϊδέψω, κύριε, εἶπε ὁ Κὸμπς ταπεινά. Δὲν εἶχα τέτοιο σκοπό.

— Κὸμπς, εἶπε ὁ μικρός, θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ ἕνα μυστικό. Στὸ σπίτι τῆς Νόρας τὸν κοροΐδεψαν γιὰ μένα καὶ γέλασαν γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες μας λέγοντας πὼς εἶνε παιγνίδι, Κόμπς!

—Εἶνε κακὸς ὁ ἄνθρωπος, κύριε, εἶπε ὁ Κόμπς.

Ὁ μικρὸς πῆρε μιὰ στάσι ποὺ εἶχε μιμηθῆ ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἔμεινε ἔτσι μιὰ στιγμή, μὲ τὸ φωτεινὸ πρόσωπό του γυρισμένο πρὸς τὸν ἥλιο ποὺ βασίλευε κι' ἔπειτα ἔφυγε λέγοντας:

—Καλὴ νύκτα, Κὸμπς, πάω σπίτι.

Λοιπὸν κυρία, ὁ λοῦστρος ἔφυγε ἀπὸ τὶς Φτελιὲς τὴν ὡρισμένη ἡμέρα κι' ὁ μάστερ Χάρρυ πῆγε στὴν Ὑόρκη, στὴ γρηὰ γιαγιὰ ποὺ θὰ ἔπεφτε στὴ φωτιὰ γιὰ τὸν ἐγγονό της ποὺ ἀγαποῦσε τρελλά. Τί κάνει τὸ μικρό μας ; Ἀπάγει τὴ μικρή, φεύγει μαζύ της ἀπὸ τὴ γρηὰ γιαγιὰ καὶ ξεκινοῦν κι' οἱ δυὸ γιὰ τὴ Γκρέτνα Γκρὴν γιὰ νὰ παντρευθοῦν !

Ὁ λοῦστρος, κύριε, βρισκόταν στὸ ἴδιο χάνι τοῦ Χοῦ ὅταν ἕνα καλοκαιρινὸ ἀπόγευμα φθάνει τὸ λεωφορεῖο καὶ κατεβαίνουν δυὸ παιδιά. Ὁ ταχυδρόμος λέει στὸν ξενοδόχο: «Δὲν ξέρω ἀκριβῶς τί εἶνε αὐτοὶ οἱ δυὸ μικροὶ ἐπιβάτες, ἀλλὰ ὁ νεαρὸς τζέντλεμαν μοῦ ζήτησε νὰ τοὺς φέρω ἐδῶ». Ὁ νεαρὸς τζέντλεμαν κατέβηκε, βοήθησε τὴ μικρὴ κυρία νὰ κατέβῃ, ἔδωσε πουρμπουὰρ στὸν ἀμαξᾶ, εἶπε στὸν ξενοδόχο: «Θὰ μείνουμε ἐδῶ. Μᾶς χρειάζεται ἕνα σαλόνι καὶ δυὸ κρεββατοκάμαρες. Κοττολέτες καὶ πουτίγγα μὲ κεράσια γιὰ δυό!» Ἔπειτα ἀγκάλιασε τὴ νέα μὲ τὸ γαλάζιο πανωφόρι καὶ μπῆκε στὸ χάνι περήφανος.

Ὁ λοῦστρος ἐπρόσθεσε : «Σᾶς ἀφήνω νὰ φαντασθῆτε ποιὰ ἦταν ἡ κατάπληξι ὅλου τοῦ σπιτιοῦ βλέποντας αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιὰ νὰ κανονίζουν τὶς δουλειές τους μόνα τους— καὶ ἦταν μεγαλύτερη ὅταν ἐγὼ ποὺ τὰ εἶχα δῆ χωρὶς νὰ μὲ δοῦν εἶπα στὸ ἀφεντικὸ τὴ γνώμη μου γιὰ τὸ ταξεῖδι τους. «Κὸμπς, εἶπε τὸ ἀφεντικό, ἂν εἶνε ἔτσι πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως γιὰ τὴν Ὑόρκη, γιὰ νὰ καθησυχάσω τοὺς δικούς της. Ἐσὺ μὴ τοὺς χάσῃς ἀπὸ τὰ μάτια σου καὶ νὰ τοὺς διασκεδάσῃς ὡς ποὺ νὰ γυρίσω. Πρὶν ὅμως ἀποφασίσω, προσπάθησε νὰ τοὺς κάμῃς νὰ μιλήσουν, γιὰ νὰ δοῦμε ἂν ἔχῃς δίκηο».

—«Κύριε, γιὰ σᾶς, ἀπάντησε ὁ Κὸμπς, θὰ τὸ κάμω ἀμέσως».

Καὶ ὁ λοῦστρος ἀνέβηκε πάνω καὶ βρῆκε τὸ μάστερ Χάρρυ καθισμένο σ' ἕνα πελώριο σοφᾶ—μεγάλο ὁπωσδήποτε, μὰ ποὺ φαινόταν σὰν τὸ κρεββάτι τῆς Δράκαινας μὲ τὸν Κοντορεβιθούλη ἀνάλογα μὲ αὐτὸν ποὺ καθόταν πάνω—νὰ σκουπίζῃ τὰ μάτια τῆς μὶς Νόρα μὲ τὸ μαντῆλι του. Τὰ μικρὰ ποδαράκια τους δὲν ἔφθαναν στὸ πάτωμα, φυσικά, καὶ ὁ Κόμπς δὲν εὕρισκε λόγια γιὰ νὰ πῇ πόσο μικρὰ τοῦ φαινόταν.

—Ἔ, Κόμπς! ἔ, Κόμπς! φώναξε ὁ μικρὸς Χάρρυ τρέχοντας καὶ πιάνοντας τὸ χέρι του. Ἡ μὶς Νόρα ἔφθασε τρέχοντας καὶ τοῦ ἔπιασε τὸ ἄλλο χέρι καὶ πηδοῦσαν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ χαρά.

— Σᾶς εἶδα νὰ κατεβαίνετε ἀπὸ τὸ ἀμάξι, κύριε, εἶπε ὁ Κὸμπς, καὶ ἤξερα πὼς εἴσθε σεῖς. Δὲν ἔκαμα λάθος. Ποιὸς εἶνε ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδιοῦ σας, κύριε: ὁ γάμος;

— Πᾶμε νὰ παντρευθοῦμε στὴ Γκρέτνα Γκρήν, Κὸμπς, ἀπάντησε τὸ ἀγοράκι. Ἐφύγαμε ἐπίτηδες. Ἡ Νόρα εἶνε λίγο φοβισμένη, Κὸμπς, τώρα ὅμως θὰ χαρῇ ποὺ βρῆκε ἕνα φίλο ἐδῶ σὰν καὶ σένα.

—Εὐχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ, μίς, εἶπε ὁ Κὸμπς, γιὰ τὴν καλή σας γνώμη. Ἔχετε ἀποσκευές, κύριε; Ἂν πιστέψω τὸ λοῦστρο καὶ τὸ λόγο τῆς τιμῆς του, ἡ «κυρία» εἶχε μιὰ ὀμπρέλλα, ἕνα μπουκαλάκι μυρωδιά, λίγα σάνδουϊτς μὲ βούτυρο, ὀκτὼ καραμέλλες τῆς μέντας καὶ μιὰ βούρτσα τῶν μαλλιῶν — ἀσφαλῶς κουκλίστικη. Ὁ «τζέντλεμαν» εἶχε ἔξη μέτρα κορδέλλα, ἕνα μαχαῖρι, τρία ἢ τέσσαρα φύλλα χαρτὶ ἐπιστολῶν, ἕνα πορτοκάλλι καὶ ἕνα τύμπανο μὲ τὸ ὄνομά του.

—Τί λογαριάζετε νὰ κάμετε, κύριε; εἶπε ὁ Κόμπς.

—Θὰ συνεχίσουμε αὔριο τὸ δρόμο μας! ἀπάντησε τὸ ἀγοράκι (εἶχε θάρρος αὐτὸς ὁ ἀνθρωπάκος!) καὶ θὰ πᾶμε νὰ παντρευθοῦμε.

—Θαυμάσια, θαυμάσια, κύριε, εἶπε ὁ Κόμπς. Μήπως θέλετε νὰ σᾶς συνοδεύσω;

Ἀκούοντας αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιὰ πήδησαν ἀπὸ τὴ χαρά τους φωνάζοντας:

—Ὤ! ναί, ναί, Κόμπς. Ἔλα μαζύ μας!

— Λοιπόν ! κύριε, εἶπε ὁ Κόμπς. Ἂν μοῦ ἐπιρέπετε νὰ σᾶς πῶ τὴ γνώμη μου, σᾶς προτείνω τὸ ἑξῆς. Ξέρω ἕνα πόνεϋ, κύριε. Μποροῦμε νὰ τὸ βάλουμε σ' ἕνα ἀμαξάκι, ποὺ θὰ δανεισθῶ καὶ θὰ σᾶς πάῃ, σᾶς καὶ τὴν κ. Χάρρυ Οὐῶλμερς Τζούνιορ (θὰ ὁδηγήσω ἐγώ, ἂν ἐγκρίνετε) ἀσφαλῶς καὶ σύντομα. Δὲν εἶμαι βέβαιος, κύριε, ἂν αὐτὸ τὸ πόνεϋ θὰ εἶνε διαθέσιμο αὔριο, ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμη χρειασθῇ νὰ τὸ περιμένετε αὔριο ὅλη τὴν ἡμέρα, θ' ἀξίζῃ τὸν κόπο. Ὅσο γιὰ τὸ μικρὸ λογαριασμὸ τοῦ ξενοδοχείου, κύριε, ἂν στενοχωρηθῆτε λίγο, μὴν ἀνησυχήσετε. Εἶμαι λίγο ἰδιοκτήτης αὐτοῦ τοῦ χανιοῦ. Δὲν θὰ χρεωκοπήσῃ ἀπ' αὐτό.

Ὁ λοῦστρος μὲ βεβαίωσε πὼς ὅταν κτύπησαν τὰ χεράκια τους πηδῶντας ἀπὸ χαρὰ καὶ φωνάζοντάς τον «Καλὲ Κόμπς !» καὶ «Ἀγαπημένε Κόμπς!» καὶ ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου καὶ φιλιόνταν, μὲ ὅλο τὸ ξεχείλισμα τῆς καρδιᾶς τους ποὺ ἦταν γεμάτη ἐμπιστοσύνη, αἰσθάνθηκε, ὁ Κὸμπς, ὅτι ἂν τοὺς κοροϊδεύῃ ἔτσι εἶνε ὁ πιὸ πρόστυχος παληάνθρωπος τοῦ κόσμου.

— Καὶ τώρα θέλετε τίποτε, κύριε; ρώτησε ὁ Κὸμπς, ποὺ ντρεπόταν τὸν ἑαυτό του.

— Θέλουμε γλυκὰ μετὰ τὸ δεῖπνο, ἀπάντησε ὁ μικρὸς Χάρρυ, σταυρώνοντας τὰ χέρια του, ἁπλώνοντας τὰ πόδια του καὶ κυττάζοντας δυὸ μῆλα. Θέλουμε ἀκόμη κέϊκ καὶ νερό. Ἡ μὶς Νόρα ἦταν πάντα συνηθισμένη σὲ μισὸ ποτῆρι σιρόπι ἀπὸ γκοοζέϊγ μετὰ τὸ φαΐ. Θέλω κι' ἐγώ.

—Θὰ δώσω τὴν παραγγελία στὸ μάγειρο, κύριε, εἶπε ὁ Κὸμπς φεύγοντας.

Ὁ λοῦστρος, ὅταν μοῦ ἀφηγεῖτο αὐτὴν τὴν ἱστορία, αἰσθανόταν νὰ ξαναζῇ μέσα του ἡ ἴδια ψυχολογία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δηλαδὴ θὰ προτιμοῦσε νὰ παίξῃ γροθιὲς μὲ τὸν καταστηματάρχη παρὰ νὰ καταστρώσῃ μαζύ του αὐτὴ τὴ συνωμοσία καὶ εὐχόταν ὁλόψυχα στὰ δυὸ παιδιὰ μὲ ὅλη του τὴν καρδιὰ μιὰ φανταστικὴ χώρα, ὅπου θὰ μποροῦσαν νὰ πραγματοποιήσουν τὸν ἀδύνατο γάμο τους καὶ νὰ ζήσουν ἔπειτα μιὰν ἀσύγκριτη εὐτυχία. Κι' ὅμως, μιὰ ποὺ αὐτὸ δὲ μποροῦσε νὰ γίνῃ, δέχθηκε τὴ γνώμη τοῦ ξενοδόχου κι' αὐτός, μετὰ μισὴν ὥρα, ἔφυγε γιὰ τὴν Ὑόρκη .

Τί νὰ ποῦμε γιὰ τὴ συμπεριφορὰ τῶν γυναικῶν τοῦ χανιοῦ—ὅλων ἀνεξαιρέτως, παντρεμένων ἢ ὄχι—ἀπέναντι τοῦ ἀγοριοῦ αὐτοῦ, ὅταν ἔμαθαν τὴν ἱστορία του; Αὐτὸ κατέπληξε περισσότερο τὸ λοῦστρο. Δυσκολεύθηκε τρομερὰ γιὰ νὰ τὶς ἐμποδίσῃ νὰ τρέξουν στὴν κάμαρά του καὶ νὰ τὴ φιλήσουν. Κρεμόνταν ἀπὸ τὰ πιὸ ἀπίθανα μέρη, μὲ κίνδυνο νὰ τσακιστοῦν, γιὰ νὰ τὸ δοῦν ἀπὸ τὰ τζάμια. Ἦσαν ἑπτὰ στριμωγμένες στὴν κλειδαρότρυπα. Εἶχαν ξετρελλαθῆ μ' αὐτὸ καὶ μὲ τὴν τόλμη του.

Τὸ βράδυ ὁ λοῦστρος μπῆκε στὴν κάμαρα γιὰ νὰ δῇ τί ἔκαναν οἱ νεαροὶ δραπέτες. Ὁ «τζέντλεμαν» καθόταν κοντὰ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

1 ΔΡΑΧΜΗ ΚΑΘΕ ΛΕΞΙΣ

Εἰς τὴν στήλην αὐτὴν ἠμποροῦν οἱ ἀναγνῶσται νὰ καταχωρον ὅ,τι θέλουν ἐρωτήσεις, ἀπαντήσεις, ποιήματα, πεζά, προτάσεις, ἀνταλλαγῶν, ὑπολογίζοντες πρὸς μίαν δραχμὴν κάθε λέξιν καὶ ἐσωκλείοντες τὸ ἀντίτιμον εἰς γραμματόσημα.

☐ Ἀλληλογραφία ἀνταλάσσω μὲ νέας. Γράψατε Θ. Μ. Π. Πὸστ Ρεστὰντ. Λεχαινά.

ΕΜΠΡΟΣ ΟΣΟΙ ΕΙΣΤΕ ...ΑΣΤΕΓΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 8ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

τοιο δῶρο, ἕνα σπίτι μὲ ὅλα τὰ κομφόρ, καὶ μία εἴσπραξις τόσων χρημάτων κάθε μῆνα;!... Τί ἄλλο θέλει ἕνας οἰκογενειάρχης, κύριέ μου; Ἐξασφαλίζει τὴ στέγη του, ἂν θέλη νὰ καθήση ὁ ἴδιος. Βάζει τὸν ἑαυτό του, τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του, κάτω ἀπὸ μιὰ σκεπὴ καὶ δὲν σκιάζεται πιά, παρὰ γιὰ φαγητό τους. Ἢ τὸ νοικιάζει, ὅπως ὁ δικός μας σπιτονοικοκύρης καὶ παίρνει τὸ νοῖκι του καὶ κάθεται σὲ μιὰ μικρότερη κατοικία... Εἶναι μιὰ μεγάλη τύχη νὰ κερδίση κανεὶς ἕνα σπίτι μ' ἕνα πενηντάρικο.

Καὶ ἡ κ. Ἀγγελοπούλου ἐρωτᾶ:

— Μὰ γιατί ἡ Ἕνωσις Συντακτῶν, ποὺ ἔχει τόσα σπίτια δώσει στὸν κόσμο, στὰ περασμένα λαχεῖα καὶ ποὺ ἐφέτος θὰ δώση τόσα, ἔχει τόσο φθηνὸ τὸ λαχεῖο της;

— Μ' αὐτὸ θὰ πῆ λαχεῖο. Νὰ κερδίζης κάτι ἀξίας μ' ἕνα μικρὸ ποσόν.

— Ἔχετε δίκηο. Ἡ «Ἕνωσις Συντακτῶν» εἶναι ἀξία συγχαρητηρίων. Καὶ νὰ σᾶς πῶ. Ἔπρεπε νὰ κάνη δυὸ καὶ τρία λαχεῖα τὸ χρόνο. Ἔτσι θὰ ἀποκτοῦσε σπίτια ἕνα σωρὸ φτωχόκοσμος, ποὺ γι' αὐτὸ εἶναι ἡ σωτηρία του. Ἀ! τὸ σπίτι εἶναι τὸ πᾶν γιὰ ἕναν οἰκογενειάρχη, ὅπως σᾶς εἶπα καὶ προτήτερα. Λύει τὸ σπουδαιότερο σημερινὸ πρόβλημα: Τὸ πρόβλημα τῆς στέγης, ποὺ ἀπασχολεῖ ὅλο τὸν κόσμο.

Καὶ ἡ κ. Ἀγγελοπούλου τελειώνει:

— Ζῶ πολλὰ χρόνια, ἐργάσθηκα ἀρκετὰ καὶ εἶδα καὶ κάτι καλὸ στὸν τόπο μας: Τὸ Λαχεῖο τῆς «Ἑνώσεως Συντακτῶν». Μὲ κέρδη τόσα σπίτια σὲ κάθε κλήρωσι, ποὺ ὅπως παρακολουθῶ, τὰ παίρνουν πάντα ἄνθρωποι τῆς δουλειᾶς—ἡ τύχη βοηθεῖ καὶ σ' αὐτὸ—τὸ Λαχεῖο τῆς Ἑνώσεως. Γιατὶ ἐνῷ εἶναι εἰλικρινές, εἶναι καὶ τὸ πιὸ εὐεργετικὸ λαχεῖο γιὰ τὸ φτωχὸ κοσμάκη.

Ο ΧΩΡΟΦΥΛΑΞ ΠΟΥ ΦΤΙΑΝΕΙ ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΖΩΗ, ΧΑΡΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ ΕΝΟΣ ΣΠΙΤΙΟΥ

Ἁπλοῦς χωροφύλαξ, μ' ἕνα μισθὸ μικρόν, ὅσο νὰ ζῇ. Καὶ νὰ εἶσαι νέος, νὰ σκέπτεσαι ὅτι καὶ γιὰ σένα πρέπει νἄχη κάποιες χαρὲς ἡ ζωή. Ὅτι μποροῦσες νὰ πάρης ἕνα ὄμορφο κορίτσι καὶ νὰ ζήσης μαζί του εὐτυχισμένος, ἀλλ' ἔχοντας ἐξασφαλίσει ἕνα σπιτάκι, σὲ κάποια ἥσυχη γωνιὰ τῆς Ἀθήνας. Γιατὶ ἅμα μάθης στὴν Ἀθήνα, ὅταν μάλιστα εἶσαι νέος, δύσκολα τὴν ἀφίνεις γιὰ νὰ ξαναγυρίσης στὴ μακρυνὴ ἐπαρχία σου — ἔστω καὶ ἂν αὐτὴ ἡ ἐπαρχία εἶναι ἡ Μεσσηνία, ἡ Ἐδὲμ τῆς Ἑλλάδος.

Αὐτὰ—ἴσως—ἐσκέπτετο ὁ ἐκ Ζευγολατιοῦ τῆς Μεσσηνίας χωροφύλαξ κ. Β. Λιμπερόπουλος, ἄλλοτε τῆς ἰδιαιτέρας ὑπηρεσίας τοῦ τότε ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν κ. Ἀλεξ. Χατζηκυριάκου, ἀφίνοντας τὸ ἐπιβλητικὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Ἀμερικῆς, ὅπου ἡ κατοικία τοῦ ναυάρχου καὶ κατεβαίνοντας πρὸς τὴν ὁδὸν Σταδίου, ὅπου τὰ γραφεῖα τῆς «Ἑνώσεως Συντακτῶν».

Ἤθελε ὁ καλὸς χωροφύλαξ ν' ἀγοράση ἕνα λαχεῖο, ὄχι ὅμως ἀπὸ λαχειοπώλη. Προτιμοῦσε νὰ τὸ πάρη ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν. Κάτι τοῦ ἔλεγε ὅτι θὰ εὕρισκε τὸ «τυχερό».

Ἐκεῖ ὅμως τὸν ἐπληροφόρησαν ὅτι τὰ Λαχεῖα πωλοῦνται ἀπὸ τὸ Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων. Αὐτὸ δὲν ἄλλαξε τὴν ἀπόφασί του. Δὲν παράτησε τὴν ἀρχικὴ σκέψι του καὶ πῆγε ν' ἀγοράση ἀπὸ λαχειοπώλη.

Κατέβηκε τὴν ὁδὸν Σταδίου, ἐπῆρε τὴν ὁδὸν Σοφοκλέους κι' ἔφθασε στὸ Πρακτορεῖον Τσαγγάρη. Ἐκεῖ ἀγόρασε ὄχι ἕνα, ἀλλὰ δύο λαχεῖα.

— Θὰ παίξω, εἶπε, μὲ δυὸ τύχες.

⁂

Ὅταν κληρώθηκαν τὰ λαχεῖα—εἶχε ἀγοράσει ὅλο τὸ προσωπικὸν τοῦ σπιτιοῦ τοῦ κ. Χατζηκυριάκου λαχεῖα τῆς Ἑνώσεως—πῆγε κάποιος καὶ πῆρε ἕνα παράρτημα.

— Ἤμεθα στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ, βραδάκι, μᾶς διηγεῖται ὁ κ. Λυμπερόπουλος, ὅταν ἔφεραν τὸ παράρτημα. Ὅλη τὸ ἐπῆραν μὲ τὴ σειρά τους. Μὰ ἐγὼ ἤμουν βέβαιος, ὅτι εἶχα κερδίσει καὶ τοὺς τὦλεγα:

— Κυττᾶτε τα ὅσο θέλετε—τοὺς ἔλεγα. Ἐγὼ τὦχω κερδίσει τὸ σπίτι...

— Καὶ πῶς εἴχατε τόση πεποίθησι;

— Νὰ σᾶς πῶ... Εἶχα ἰδῆ κάποιο ὄνειρο. Εἶδα ὅτι ἤμουν σὲ κάποιο θέατρο. Καθόμουν στὸν ἐξώστη κι' ἐπῆγε νὰ μοῦ πέση τὸ πηλήκιό μου. Ὅπως ἔπεφτε, τ' ἅρπαξα μὲ τὸ χέρι μου καὶ τὸ τοποθέτησα καλὰ στὸ κεφάλι μου. Καὶ ὅλοι μὲ κύτταζαν. Δὲν πιστεύω στὰ ὄνειρα. Μὰ αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ βεβαιωθῶ — δὲν ξέρω γιατί,— ὅτι θὰ κέρδιζα τὸ Λαχεῖο.

Καὶ ὁ τυχερὸς συνεχίζει:

— Καὶ πράγματι τὄνειρο ἐξηγήθηκε. Σᾶς εἶχα πῆ ὅτι εἶχα ἀγοράσει δύο λαχεῖα Τὸ ἕνα ἐκέρδισε τὸ ὡραῖο σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Ἰσμήνης 42, ποὺ εἴδατε. Τὸ ἄλλο ἔχασε γιὰ... ἕξη ἀριθμούς!

⁂

Ὁ τυχερὸς εἶναι ἐνθουσιασμένος γιὰ τὸ ἀνέλπιστο δῶρο ποὺ τοῦ ἔκαμε ἡ Ἕνωσις Συντακτῶν.

— Κέρδισα, μᾶς εἶπε, τὴ μισὴ ζωή μου: τὸ σπίτι. Γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ἡ Ἕνωσις Συντακτῶν μ' αὐτὸ τὸ δῶρο ποὺ μοῦ ἔκαμε καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ τῆς εἶμαι αἰωνίως εὐγνώμων, μοῦ ἄνοιξε τὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου.

— Τὸ νοικιάζετε τὸ σπίτι σας;

— Ναί. Χίλιες ἑξακόσιες δραχμές. Μπορῶ νὰ βρῶ καὶ δυὸ χιλιάδες, γιατὶ τὸ σπίτι ἀπὸ διακόσιες εἴκοσι χιλιάδες ποὺ εἶχε ἀγορασθῆ ἀπὸ τὴν Ἕνωσι Συντακτῶν, κάνει τώρα τρακόσιες. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι τὸ οἰκόπεδο ἀγοράστηκε ἑκατὸ δραχμὲς ὅταν κτίστηκε καὶ σήμερα πουλιέται ἐκεῖ διακόσιες ὀγδοῆντα.

— Τί σκέπτεσθε γιὰ τὸ μέλλον;

— Ἑτοιμάζομαι νὰ κτίσω ἕνα δεύτερο πάτωμα, γιατὶ τὸ σπίτι ἔχει γερὰ θεμέλια. Θὰ πάρω καὶ τὸ ἐφ' ἅπαξ μετὰ τὴν ἀποστράτευσί μου ὀγδόντα χιλιάδες. Θὰ καθήσω στὸ ἕνα διαμέρισμα τοῦ κερδισμένου σπιτιοῦ, θὰ νοικιάζω τὸ ἄλλο, θὰ κάμω καὶ κάποια ἐργασία δική μου, παίρνοντας τὸ μερίδιό μου ἀπὸ τὴν πατρικὴ μου περιουσία στὴ Μεσσηνία.

Καὶ ὁ τυχερὸς χωροφύλαξ τελειώνει:

— Ὅποιος θέλει νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι δίνει τὰ λεπτά του στὸ καλύτερο λαχεῖο τοῦ κόσμου καὶ ὅτι μπορεῖ ξαφνικὰ νὰ βρεθῇ μὲ ἕνα ὡραῖο σπιτάκι, πρέπει ν' ἀγοράζῃ λαχεῖο τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν. Παράδειγμα ἐγώ. Μὲ τὸ κέρδος τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ἑνώσεως σκέφτηκα διαφορετικά. Κι' ἂν προκόψω στὴ ζωή μου, θὰ τὸ ὀφείλω στὴν «Ἕνωσι Συντακτῶν».

—Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ—

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 6ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

ἀποβάλη τὸ ἔνδυμα τοῦ ἀκράτου ὑλισμοῦ ποὺ τὸν περισφίγγει ἰδίως ἀπὸ τοῦ πολέμου καὶ ἐντεῦθεν.

Τὰ πρόσωπα ποὺ κατὰ τὸ ἔτος 1938 θὰ εἶνε περισσότερον ἐκτεθημένα νὰ ὑποστοῦν τὸν κακὸν ἀντίκτυπον τῆς γενικῆς καταστάσεως, θὰ εἶνε ἐκεῖνα ποὺ ἐγεννήθησαν μεταξὺ τῆς 26ης Σεπτεμβρίου 1891 καὶ 6ης Ὀκτωβρίου 1895, ἐκτὸς ἂν ὁ Οὐρανὸς εἶχε κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς των καλὴν θέσιν. Τοὐναντίον τυχεροὶ θὰ εἶνε κατὰ τὸ 1938 ὅσοι ἔχουν γεννηθῆ μεταξὺ τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1879 καὶ 12ης Σεπτεμβρίου 2882, ἐκτὸς ἂν αἱ συνθῆκαι τῆς θέσεως τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Οὐρανοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς των ἦσαν ἀντίθετοι. Ὅσον ἀφορᾶ τὰ πρόσωπα ποὺ ἐγεννήθησαν μεταξὺ 20 Μαρτίου 1907 καὶ 13 Φεβρουαρίου 1910, καλὰ θὰ κάνουν νὰ προσέξουν κατὰ τὸ ἔτος 1938 πολὺ τὴν ὑγείαν τους.

στὸ παράθυρο, κρατῶντας τὴν «κυρία» στὴν ἀγκαλιά του. Αὐτὴ ἔκλαιε κουρασμένη καὶ μισοκοιμισμένη, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸν ὦμο του.

—Ἡ κυρία Χάρρυ Οὐῶλμερς Τζούνιορ εἶνε κουρασμένη, κύριε; ρώτησε ὁ Κόμπς.

— Ναί, Κόμπς, δὲ συνήθισε νὰ βρίσκεται μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ δείλιασε πάλι. Κόμπς, θὰ ἤθελα ἕνα μῆλο ψημένο, ἂν ἔχης τὴν καλωσύνη.

—Συγγνώμην, κύριε, εἶπεν ὁ Κόμπς, τί εἴπατε;

—Πιστεύω πὼς ἕνα μῆλο τοῦ Νόρφολη θὰ τὴν συνέφερε κάπως, Κόμπς. Τῆς ἀρέσουν πολύ.

Ὁ λοῦστρος ἔφυγε γιὰ νὰ φέρη τὸ «δυναμωτικὸ» κι' ὅταν τὸ ἔφερε ὁ «τζέντλεμαν» τὸ προσέφερε στὴν «κυρία» μαζὺ μὲ ἕνα κουτάλι. Ἡ «κυρία» ἐπιθυμοῦσε κυρίως νὰ κοιμηθῇ καὶ ἦταν ζαλισμένη.

—Νομίζω, κύριε, πὼς εἶνε ὥρα γιὰ ὕπνο.

Ὁ «τζέντλεμαν» συμφώνησε. Ἡ καμαριέρα πέρασε πρώτη, ἀνεβαίνοντας τὴ μεγάλη σκάλα, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν «κυρία» μὲ τὸ γαλάζιο πανωφόρι, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν «τζέντλεμαν». Ὁ «τζέντλεμαν» τὴ φίλησε στὴν πόρα καὶ ἀπεσύρθη στὰ διαμερίσματά του, ὅπου ὁ λοῦστρος τὸν κλείδωσε ἀθόρυβα.

Ἡ συνείδησις τοῦ λούστρου τὸν ἔτυπτε περισσότερο γιατὶ φάνηκε πρόστυχος ψεύτης, ὅταν τὰ παιδιὰ τὸν ρώτησαν στὸ πρόγευμα γιὰ τὸ πόνεϋ. Δὲν ἐδίστασε νὰ μοῦ ὁμολογήση ὅτι χρειάσθηκε προσπάθεια γιὰ νὰ κυττάξη κατάματα αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιά, σκεπτόμενος τὰ τρομερὰ ψέματα ποὺ ἔπρεπε νὰ τοὺς πῆ. Κι' ὅμως συνέχισε νὰ ψεύδεται. Τοὺς ἀφηγήθηκε πὼς τὸ πόνεϋ ἦταν μισοκουρεμένο καὶ δὲν μποροῦσε νὰ βγῆ σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι. Ἀλλὰ θὰ τὸ ἀποκούρευαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ἐπομένη τὸ πρωῒ στὶς ὀκτὼ τὸ ἁμαξάκι θὰ ἦταν ἕτοιμο. Ὁ λοῦστρος ὅταν ξαναθυμόταν ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ἱστορίας στὸ δωμάτιό μου, μοῦ ἀφηγήθηκε πὼς πίστευε πὼς ἡ κ. Χάρρυ Οὐῶλμερς Τζούνιορ ἄρχισε νὰ κουράζεται. Δὲν τὴν εἶχαν κτενίσει καὶ τὰ μαλλιά της ἔπεφταν στὰ μάτια της καὶ τὴν ἐξενεύριζαν. Ὁ μάστερ Χάρρυ ὅμως ἔμενε ἀκλόνητος.

Ἕνα ὡραῖο βραστὸ κοτόπουλο καὶ πουτίγγα ἀνεστήλωσαν τὸ ἠθικὸν καὶ τῆς κ. Οὐῶλμερς, ἀλλὰ ὁ λοῦστρος θὰ προτιμοῦσε—μοῦ τὸ ὡμολόγησε ἐμπιστευτικὰ —νὰ τὴν ἔβλεπε πιὸ εὐαίσθητη στὴ φωνὴ τοῦ ἔρωτος παρὰ στὶς φράουλες. Ὅπως καὶ νἆνε, ὁ μάστερ Χάρρυ διατηροῦσε ὅλο τὸ θάρρος του καὶ ἡ εὐγενικιὰ καρδιά του ἦταν πιὸ πολὺ παρὰ ποτὲ ἐρωτευμένη. Ὅταν βράδυασε, ἡ κ. Οὐῶλμερς Τζούνιορ νύσταζε πολὺ καὶ ἄρχισε νὰ κλαίη. Ἐπλάγιασε ὅπως τὴ παραμονὴ καὶ ὁ μάστερ Χάρρυ ἔκαμε τὸ ἴδιο.

Κατὰ τὶς ἕνδεκα ἢ τὰ μεσάνυκτα, ὁ ξενοδόχος ἔφθασε μὲ ἁμάξι μαζὺ μὲ τὸν κ. Οὐῶλμερς καὶ μιὰν ἡλικιωμένη κυρία. Ὁ κ. Οὐῶλμερς φαινόταν εὔθυμος καὶ σοβαρὸς συγχρόνως καὶ εἶπε στὴν ξενοδόχα:

—Σᾶς εὐγνωμονοῦμε, κυρία, ποὺ περιποιηθήκατε τόσο τὰ παιδάκια μας ποτὲ δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ σᾶς τὸ ξεπληρώσουμε. Ποῦ εἶνε ὁ γιός μου, σᾶς παρακαλῶ;

Ἡ ξενοδόχα εἶπε:

—Τὰ πρόσεχε ὁ Κὸμπς, κύριε. Κὸμπς, δεῖξε τὸ νούμερο 40!

Ἔπειτα εἶπε στὸν Κόμπς:

—Ἀ! Κόμπς, χαίρομαι ποὺ σὲ ξαναβλέπω! Ἤξερα πὼς ἤσουν ἐδῶ!

Καὶ ὁ λοῦστρος μοῦ ὡρκίσθηκε, κι' αὐτὸ δὲν μὲ ἐξέπληξε καθόλου, πὼς ἡ καρδιά του κτυποῦσε δυνατὰ ὅταν ἀνέβαινε τὴ σκάλα.

—Συγγνώμην, κύριε, εἶπε, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, ἐλπίζω πὼς δὲν εἶσθε θυμωμένος ἐναντίον τοῦ κ. Χάρρυ. Γιατὶ ὁ κ. Χάρρυ εἶνε ἕνα σπουδαῖο ἀγοράκι ποὺ θὰ σᾶς κάμη ὑπερήφανον.

Καὶ ὁ λοῦστρος μὲ βεβαίωσε πὼς ἂν ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ τὸν ἐμάλωνε, ἦταν βέβαιος, ἕτοιμος γιὰ ὅλα καθὼς ἦταν, πὼς θὰ τὸν «ἔσπαζε στὸ ξύλο», ἀναλαμβάνων ὅλη τὴν εὐθύνη.

Ἀλλὰ ὁ κ. Οὐῶλμερς περιωρίσθηκε νὰ τοῦ ἀπαντήση:

—Ὄχι, Κόμπς! Ὄχι, παιδί μου. Εὐχαριστῶ!

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε.

Ὁ λοῦστρος μπῆκε κι' αὐτός, κρατῶντας τὸ κερὶ καὶ εἶδε τὸν κ. Οὐῶλμερς νὰ πλησιάζη στὸ κρεββάτι, νὰ σκύβη καὶ νὰ φιλᾷ τὸ μικρὸ ποὺ κοιμόταν. Ἀνασηκώθηκε καὶ στάθηκε μιὰ στιγμὴ κυττάζοντας τὴ σκηνὴ (ὅπως ἔλεγαν, εἶχε κι' αὐτὸς κλέψει τὴ γυναῖκα του) κι' ἔπειτα τὸν σκούντησε ἐλαφρὰ στὸν ὦμο.

— Χάρρυ, παιδάκι μου! Χάρρυ!

Ὁ μικρὸς σηκώθηκε καὶ τὸν κύτταξε. Κύτταξε καὶ τὸν Κόμπς. Ἦταν τόσο ἀξιοπρεπὲς αὐτὸ τὸ ἀγοράκι, ποὺ κύτταζε τὸν Κὸμπς γιὰ νὰ δῆ μήπως τοῦ συνέβη τίποτε δυσάρεστο.

—Δὲν εἶμαι θυμωμένος, παιδί μου. Θέλω μόνο νὰ ντυθῇς γιὰ νὰ πᾶμε στὸ σπίτι.

—Ναί, πατέρα.

Ὁ μάστερ Χάρρυ ντύθηκε γρήγορα. Καὶ τὸ μικρὸ στηθάκι του ἄρχισε νὰ φουσκώνη. Ὅταν ἦταν σχεδὸν ἕτοιμος, στάθηκε μπρὸς στὸν πατέρα του καὶ κυττάζοντάς τον: ὁ πατέρας του ὄρθιος τὸν κύταζε ἤρεμος σὰν ἄγαλμα.

—Σὲ παρακαλῶ, πατέρα, μπορῶ—τί θάρρος εἶχε αὐτὸς ὁ ἀνθρωπᾶκος προσπαθῶντας νὰ συγκρατήση τὰ δάκρυά του! —σὲ παρακαλῶ, πατέρα, μπορῶ νὰ φιλήσω τὴ Νόρα πρὶν φύγουμε;

—Ναί, παιδάκι μου.

Τότε πῆρε τὸ Χάρρυ ἀπὸ τὸ χέρι, ἐνῷ ὁ λοῦστρος προπορευόταν μὲ τὸ κερί, καὶ μπῆκαν ὅλοι στὸ ἄλλο δωμάτιο, ὅπου ἡ γρηὰ κυρία καθόνταν πλάϊ στὸ κρεββάτι τῆς μικρῆς κ. Χάρρυ Οὐῶλμερς Τζούνιορ, ποὺ κοιμόταν μὲ σφιγμένες γροθιές. Ὁ πατέρας σήκωσε τὸ παιδὶ ὡς τὸ προσκέφαλο καὶ ἀκούμπησε τὸ μικρὸ κεφαλάκι του, γιὰ μιὰ στιγμὴ πλάϊ στὸ κεφάλι τῆς καϋμένης μικρῆς κ. Χάρρυ Οὐῶλμερς Τζούνιορ, ποὺ οὔτε κἂν τὸ ἀντελήφθη καὶ ἔπειτα τὸ κατέβασε πάλι: μιὰ τόσο συγκινητικὴ σκηνή, ὥστε μιὰ καμαριέρα, ποὺ κρυφοκύτταζε μὲ ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὴν πόρτα ἐφώναξε: «Εἶνε τρομερὸ νὰ τὰ χωρίζουν!»

Αὐτὸ ἦταν ὅλο, εἶπε ὁ λοῦστρος τελειώνοντας.

Ὁ κ. Οὐῶλμερς ἔφυγε μὲ τὸ ἁμάξι κρατῶντας τὸ μάστερ Χάρρυ ἀπὸ τὸ χέρι. Ἡ γρηὰ κυρία καὶ ἡ κ. Χάρρυ Οὐῶλμερς Τζούνιορ, ποὺ δὲν ἔγινε πιὰ (ἔπειτα ἀπὸ καιρὸ παντρεύθηκε ἕνα λοχαγὸ καὶ πέθανε στὶς Ἰνδίες) ἔφυγαν ἀπὸ τὸ χάνι τὴν ἄλλη μέρα. Ὡς συμπέρασμα ὁ λοῦστρος μοῦ εἶπε τὴ γνώμη του (ρωτῶντας με ἂν τὴν ἐπιδοκιμάζω) ἔτσι: δὲν ὑπάρχουν πολλὰ ζευγάρια τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου των, ποὺ νἆνε καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἀθῶα ἀπὸ κάθε προστυχιά, ὅσο αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιά ἔπειτα, θἄταν πολὺ καλὸ ἂν πολλὰ ζευγάρια τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου τους μποροῦσαν νὰ ἐμποδισθοῦν ἐγκαίρως καὶ νὰ ξαναγυρίσουν στὰ σπίτια τους.

ΝΤΙΚΕΝΣ

ΟΛΑ ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΙΔΗ ΣΠΟΡ
Αφοι ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ
ΟΔΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ

Σᾶς κυττάζει ποτέ ἕνας ἄνδρας δυό φορές;

Τό νά ἕλκη καί νά συγκρατῆ τά βλέμματα τῶν ἀνδρῶν ἕνα γυναικεῖο πρόσωπο, εἶναι τό μυστικό τῆς θελκτικῆς ἐπιδερμίδος Νεανικό δέρμα ζωντανό, χωρίς ρυτίδες, χωρίς λεκέδες, βελούδινο, εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς χρήσεως τῆς κρέμας: ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ

Αἱ ἐκφράσεις θαυμασμοῦ καί συγχαρητηρίων πού ἔχει στό ἐνεργητικόν της καθώς καί ἡ πολυετής πεῖρα τῶν κατασκευαστῶν της, πείθουν περί τῆς θαυματουργοῦ ἰδιότητος τῆς κρέμας

ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ CANA

FORMA

—Κάθε ἑβδομάδα μία ἀνταπόκρισι ἀπὸ τὸ Παρίσι—

Ἡ «Εὐρώπη» ἀπὸ τοῦ ἄλλου φύλλου της, ἐξησφάλισε τὴ συνεργασία τῆς Ἑλληνίδος κυρίας Τζένης Γαλανοῦ, ποὺ διαμένει στὸ Παρίσι, γιὰ τὴ στήλη αὐτή.

Σὲ κάθε φύλλο τοῦ περιοδικοῦ ἡ ἐκλεκτὴ συνεργάτις μας, ποὺ ἔχει σπουδάσει εἰδικῶς γιὰ σχεδιάστρια φορεμάτων τῆς μόδας, θὰ μᾶς γράφει μιὰ ἀνταπόκρισι, ποὺ δὲν θὰ περιγράφη μόνο τὸ τί φοριέται τὴν ἐποχὴ αὐτή, ἀλλὰ καὶ τὸ τί θὰ φορεθῇ στὴ σαιζὸν ποὺ ἔρχεται.

Γιατὶ ἡ συνεργάτις μας, λόγω τῆς εἰδικότητος καὶ τῆς θέσεως ποὺ ἔχει σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα σπίτια μόδας τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης, μπορεῖ νὰ τὸ ξέρῃ πιὸ πρῶτα καὶ ἀπὸ τὰ φιγουρίνια καὶ ἀπὸ τὰ ξένα περιοδικὰ μόδας.

Ἡ «Εὐρώπη» στὴ γενικὴ ἀνακαίνισι ποὺ ἑτοιμάζει, θὰ προσφέρῃ καὶ τὴ συνεργασία αὐτή, ποὺ ὡς θὰ ἰδοῦν οἱ ἀναγνώστριές μας, σὲ κανένα ἄλλο περιοδικὸ δὲν θὰ ὑπάρχῃ. Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώστριες τῆς «Εὐρώπης» ν' ἀνακοινώσουν στὶς φίλες τους, αὐτὴ τὴν καινοτομία τοῦ περιοδικοῦ μας.

□□□

Φροντίζετε τὸ δέρμα σας

Σὲ πολλὰ φύλλα τῆς «Εὐρώπης» σᾶς ἔγραψα, ποιὰ σημασία ἔχει γιὰ τὴν γυναῖκα τὸ ὡραῖο πρόσωπο, ποὺ γιὰ νὰ εἶναι τέτοιο, πρέπει τὸ δέρμα νὰ εἶναι ὡραῖο. Σχετικῶς σᾶς ἔδωσα καὶ μερικὲς συνταγὲς πολὺ φθηνὲς καὶ ἀποτελεσματικές. Σήμερα θὰ σᾶς δώσω μιὰ συνταγὴ πολὺ ἀποτελεσματικὴ γιὰ τὰ μπιμπίκια τοῦ προσώπου, ποὺ τόσες νέες καὶ νέους κάνουν νὰ ὑποφέρουν. Εἶναι φθηνὴ καὶ ἔχει ἄριστα ἀποτελέσματα. Ἰδού την:

Acide salicylique	**1,0**
Borate de soude	**4,0**
Alcool à 90 βαθμοὶ	**5,0**
Aau de roses	**200,0**

Κάθε βράδυ τρίβετε τὸ δέρμα τοῦ προσώπου σας μὲ λεπτὸ ὕφασμα βουτηγμένο μέσα στὸ παραπάνω ὑγρόν.

Ἀλλά, ἄς σᾶς δώσω καὶ μιὰ ἄλλη ποτελεσματικὴ συνταγή:

COLD CREAM

Axonge extra	**100,0**
Lamoline anhydre	**25,0**
Eau de roses	**25,0**
Carmin No 30 extra fin	**0,025**
Essence vlang-vlang goutt	**II**
essenc de geranum	**II**

□□□

—Πρακτικαὶ Συμβουλαὶ—

Συμπαθητικαὶ μελάναι καὶ συμπαθητικὰ γράμματα.— Ζητήσατε ἀπὸ τὸν φαρμακοποιὸ διάλυμα κιτρίνου σιδηροκυανιούχου καλλίου (1.25) καὶ γράψτε μὲ μεγάλους χαρακτῆρας καὶ μὲ πέννα γοτθική. Ἐκεῖνος ἢ ἐκείνη ποὺ θὰ λάβῃ τὸ γράμμα σας, θὰ περάση ἐπάνω ἕνα πινέλο βουτηγμένο μὲ ἀραιὰ διάλυσι ὑπερχλωριούχου σιδήρου. Ἅμα στεγνώσῃ τὰ γράμματα ἀναφαίνωνται κυανᾶ.

Κι' ἄλλο: Διαλύετε ὀλίγον χλωριοῦχον χαλκὸν μέσα σὲ λίγο νερὸ καὶ μὲ τὸ ἄχρουν διάλυμα γράφετε τὸ γράμμα. Ὅταν τὸ χαρτὶ θερμανθῇ, τὰ γράμματα ἀναφαίνονται, καὶ ἔπειτα, ὅταν ψυχθῇ, ἐξαφανίζονται.

Ὀλίγον ξύδι ἀνακατευόμενον μὲ σιρόπι ἢ μέλι, μαλακώνει τὸν βῆχα καὶ θεραπεύει τὴ βραχνάδα καὶ τὸν πονόλαιμον.

Ποτὲ μὴν ἀφίνετε τὴν ὑπηρέτρια σας νὰ μεταχειρίζεται σόδα ὅταν σφουγγαρίζει τὸ πάτωμα ἢ τὰ τραπέζια σας, διότι ἀπὸ τὴν πολλὴν χρῆσιν θὰ ἰδῆτε τὸ ξύλον ν' ἀλλάζῃ χρῶμα. Μία καλὴ σαπουνάδα εἶναι προτιμώτερη ἀπὸ κάθε ἄλλο.

Ὑγεία καὶ κομψότης

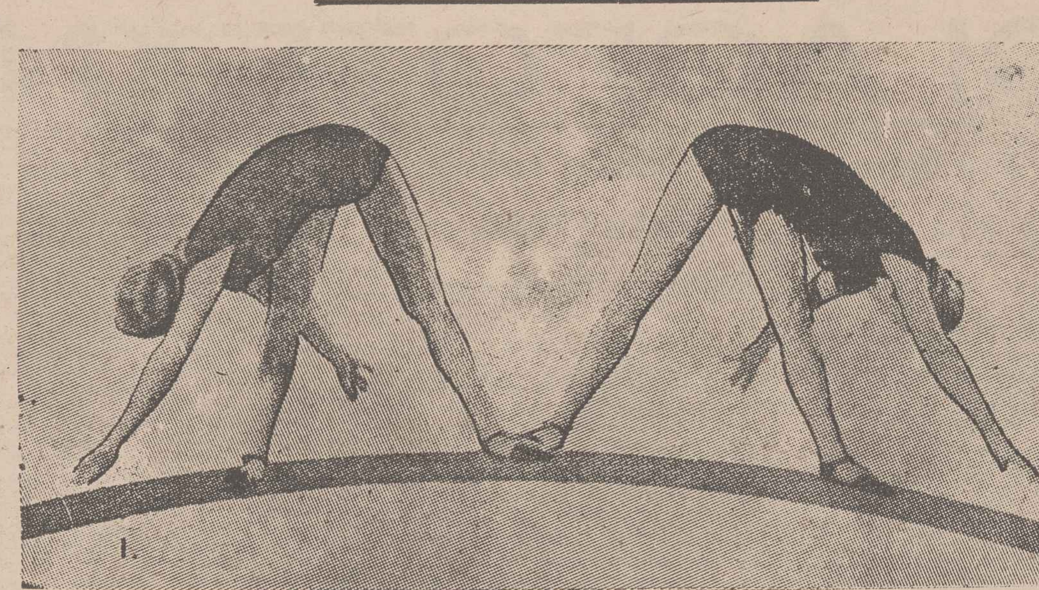

Σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ περασμένα φύλλα τῆς «Εὐρώπης» δημοσιεύσαμε ἕνα ἄρθρο, γιὰ τὶς πρωϊνὲς γυμναστικὲς ἀσκήσεις. Ἰδοὺ ἀκόμη μία ἄσκησις: Ἡ πρώτη ἀπὸ ὅλες ἂν μπορεῖτε κάθε πρωῒ νὰ τὴν ἐπαναλαμβάνετε, θὰ ἔχετε κορμὶ...κυπαρίσσι.

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΟΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τί μπορεῖτε νὰ φορέσετε καὶ ἀπόγευμα καὶ βράδυ

Γιὰ τὸ ἀπόγευμα τὴν ἐποχὴ αὐτή, φοριέται πολὺ ταγιεράκι ἀπὸ χοντρὸ μάλλινο λαινάζ, σὲ χρῶμα γκρὶ σκοῦρο, γαρνιρισμένο μὲ λουρίδα ἀπὸ γούνα μπράϊσβαντς, ἀνοικτότερου χρώματος. Ἡ φούστα πρέπει νὰ εἶναι στενὴ καὶ κοντή, τὰ δὲ κουμπιὰ μεγάλα, καμωμένα ἀπὸ τὴν ἴδια γούνα.

Τὸ ταγιεράκι αὐτὸ πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ γκρὶ καστόρινα σκοῦρα παπούτσια, μὲ τακοῦνι ἀπὸ σεβρό, σὲ ἀνοικτότερο χρῶμα.

Ἡ κάλτσα προτιμᾶται σὲ δυὸ ἀποχρώσεις, γκρὶ σκοῦρα πίσω καὶ γκρὶ ἀνοικτὴ μπροστά, Οἱ κάλτσες αὐτὲς εἶναι ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας.

Καπέλλο γιὰ τὴν ἀμφίεσι αὐτή, προτιμᾶται ἡ τόκα ἀπὸ γκρὶ σκοῦρο βελοῦδο, μὲ περασιὰ γκὰνς καὶ φούντα καὶ πίσω σὲ ἀνοιχτὸ γκρὶ χρῶμα.

Ἡ τσάντα θὰ εἶναι στὸ σχῆμα σακκούλας, μὲ μετάλλινο κλίψ.

Ἐπίσης ὡραιότατο εἶναι ἕνα ἀνσάμπλ πράσινο, γαρνιρισμένο μὲ ρενάρ, χρώματος κανελλί, πράσινα παπούτσια μὲ κίτρινα φιλέττα καὶ πράσινη ρεμπούμπλικα.

Γιὰ μονοκόμματα φορέματα, συνηθίζεται πολὺ τὸ βελοῦδο, σὲ χρῶμα μπορντώ, μαῦρο, μπλὲ-ρουὰ καὶ πράσινο σκοῦρο.

Ὅλα τὰ βελούδινα φορέματα εἶναι ἴσια ἐντελῶς καὶ κουμπώνουν πίσω, μὲ μιὰ σειρὰ κουμπάκια ντυμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο βελοῦδο. Τὰ μανίκια εἶναι κολλητὰ στὸ μπράτσο, μὲ τετράγωνους ὤμους, Γαρνίρονται πολὺ μὲ γιακαδάκια ἀπὸ χάνδρες, λαμὲ ἢ πούλιες.

* * *

Ἕνα ἐξαιρετικὸ παλτὸ εἶναι ἀπὸ ἀστρακὰν γκρὶ ἀρζὰν ἢ πουλαὶν τοῦ ἰδίου χρώματος, σὲ μάκρος τρία τέταρτα, σὲ ἴσια γραμμή, μ' ἕνα μεγάλο γιακᾶ ἀνδρικό, ποὺ καταλήγει σὲ δυὸ μύτες. Ἐμπρὸς κλείνει μ' ἕνα πάτ, μὲ δυὸ κλὶψ ἀρζαντέ. Τὸ μοντέλλο αὐτὸ εἶναι ἑνὸς μεγάλου ἀγγλικοῦ οἴκου καὶ τὸ φόρεσε ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας.

* * *

Τὸ βράδυ συνηθίζονται πολὺ τὰ βελούδινα, οἱ ταφτάδες καὶ τὰ τούλια, ὡς καὶ τὰ λαμέ.

Ἕνα ὡραιότατο βραδυνὸ παλτὸ λανσάρει ὁ Μουλινὲ ἀπὸ μὼβ βελοῦδο, σὲ σχῆμα ρεντιγκότας, μὲ γιακᾶ ἀπὸ ρενὰρ ἀρζαντέ.

Ἐπίσης τὸ βράδυ συνηθίζεται πολὺ τὸ μικρὸ καπελλάκι στὸ ἴδιο χρῶμα τοῦ φορέματος ἢ λουλούδια.

Ἐξ ἄλλου εἶναι πολὺ καλὸ νὰ βάζετε τὸ μακρὺ βέλο ἀλὰ Σπανιόλα, ποὺ ρίχνεται ἐπάνω στὰ μαλλιὰ καὶ πέφτει στὸ πρόσωπο.

* * *

Οἱ γοῦνες φέτος συνηθίζονται πολὺ καὶ στὰ παλτὰ καὶ στὰ ταγιέρ.

* * *

Ἕνας ὡραῖος νεωτερισμὸς τῆς ἐποχῆς, εἶναι μαύρη φούστα βελουδένια στὺλ τρουὰ-κὰρ, σὲ σχῆμα ρεδιγκότας μαῦρο ντυρμπάν, ποὺ τὸ συμπληρώνει μὲ μιὰ τουαλέττα, μαῦρα παπούτσια ἀπὸ ἀντιλόπ, γαρνιρισμένα μὲ μιὰ γλῶσσα ἀπὸ σεβρὸ γκοφραρισμένο. Τὸ ταγιεράκι αὐτὸ συμπληρώνεται μὲ δυὸ ρενὰρ ἀρζαντέ.

* * *

Ἕνα ὡραιότατο ζακετάκι λανσάρει ἡ γνωστὴ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Βέρα Κορέν, σὲ τόνο ρωσσικό, μὲ τόκα ἀπὸ τὸ ἴδιο.

Η Κα ΑΝΤΑ

Στὸ σιδηροτήσιο

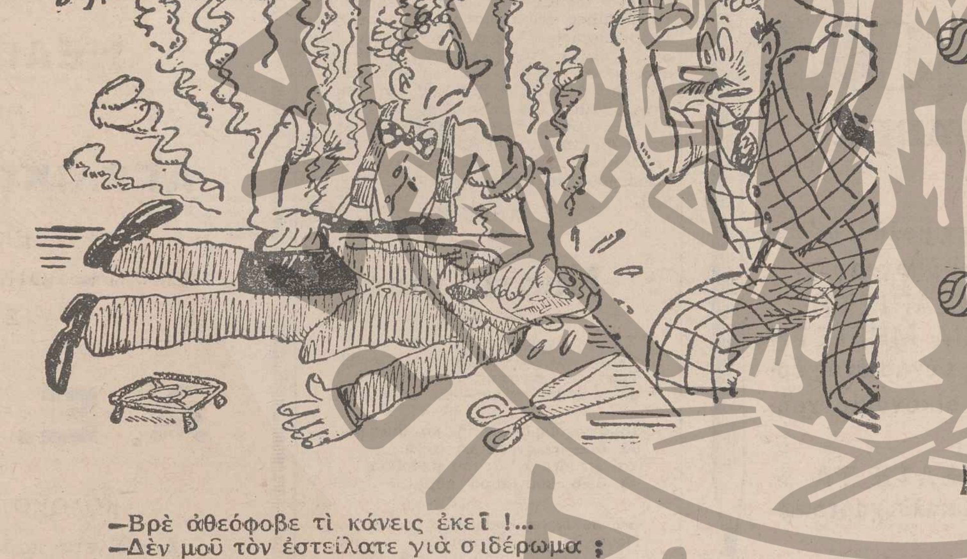

—Βρὲ ἀθεόφοβε τὶ κάνεις ἐκεῖ!...
—Δὲν μοῦ τὸν ἐστείλατε γιὰ σιδέρωμα;

— Τὸ ὡραιότερο καὶ ὑγιέστερο — Ἑλληνόπουλο

Ἡ «Εὐρώπη» συνεχίζει τὸν διαγωνισμὸ ποὺ προεκήρυξε γιὰ τὸ ὡραιότερο καὶ ὑγιέστερο Ἑλληνόπουλο. Μητέρες ποὺ ἔχετε ὄμορφους μπέμπηδες καὶ ὑγιεῖς γονεῖς ποὺ τὰ παιδάκια σας εἶναι καλοκαμωμένα. Στεῖλτε μας τὴ φωτογραφία τους. Θὰ δημοσιευθῇ δωρεὰν στὴν «Εὐρώπη».

Ἀπὸ τὸ ἑπόμενο φύλλο θὰ ἀρχίσουμε νὰ δημοσιεύουμε τὶς φωτογραφίες ποὺ ἔχουμε λάβει.

□□□

Ὁ μάγειρός σας

ΨΑΡΙΑ.—Μὲ μικρὰ ψάρια, σαβρίδια κλπ. μπορεῖτε νὰ κάμετε ἕνα καλὸν φαγητόν, μὲ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Κάμετε ἕνα στρῶμα ἀπὸ τὰ ψάρια εἰς ἕνα ἀλειμμένον μὲ λάδι ἢ βούτυρον μικρὸν ταψί, ρίψατε ἐπάνω ἁλάτι καὶ πιπέρι καὶ ὀλίγας σταγόνας λεμονίου, ὕστερα ἄλλο ἕνα στρῶμα ἀπὸ ψάρια κατὰ τὸν ἴδιο τρόπον καὶ ἄλλο ἕως ὅτου τὸ ταψί σας γεμίση. Σκορπίσατε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἀρκετὸν ψιλοκομμένον μαϊντανὸν καὶ πολὺ ὀλίγη μαργαρίνη. Ἀφήσατέ τα νὰ ψηθοῦν εἰς τὸν φοῦρνον ἐπὶ ¾ τῆς ὥρας ἢ κάτι περισσότερον ἀναλόγως τῶν στρωμάτων τῶν ψαριῶν ποὺ ὑπάρχουν μέσα εἰς τὸ ταψί. Σερβίρετέ τα εἰς τὸ τραπέζι μὲ τὸ ἴδιον τὸ ταψὶ καὶ μὲ τηγανισμένες πατάτες. Εἶνε ἀρκετὰ νόστιμα.

ΓΑΛΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΠΑΤΑΤΕΣ. Βράσετε πατάτες, ὕστερα ξεφλουδίσατέ της καὶ μεταβάλετέ της εἰς πολὺ λεπτὸν πουρέ. Προσθέσατε δύο κουτάλια τῆς σούπας ἀλεῦρι, ὀλίγο τυρὶ τριμμένο, δύο αὐγὰ καὶ τὸ ἀνάλογον ἁλάτι. Ζυμώσατε καλὰ ὅλα αὐτὰ καὶ σχηματίσατε μὲ τὴν ζύμην στρογγυλὲς γαλέττες ὀλίγον παχείας μὲ ἓν κοίλωμα εἰς τὸ μέσον. Ἀραδιάσετε τὶς γαλέττες αὐτὲς εἰς ἕνα ταψὶ καὶ βάλετε εἰς κάθε μίαν ἀπὸ ἕνα μικρὸν τεμάχιον βουτύρου. Θέσατε τὸ ταψὶ εἰς ἀρκετὰ ζεστὸν φοῦρνον καὶ ὅταν ἡ γαλέττες ροδοκοκκινίσουν, γεμίσατε τὰ κοιλώματά των μὲ σάλτσα ντομάτας καὶ σερβίρετέ τας ἀμέσως πολὺ ζεστές.

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἡ φωτογραφία

Μιὰ γρηὰ καθόταν στὸ κρεββάτι της μαζὶ μὲ τὴν μικρὴ ἐγγονή της. Τῆς γρηᾶς τὸ πρόσωπο ἦταν χλωμὸ καὶ ζαρωμένο, ἐνῷ τῆς μικρούλας ροδαλὸ καὶ δροσερό. Ἡ γρηὰ ἔψαχνε μέσα σ' ἕνα κουτὶ ποὺ ἦταν μπροστά της. Ἡ ἐγγονή της τὴν ἐκύτταζε ἀκουμπῶντας τ' ὠρηοχτενισμένο κεφαλάκι της στὸ ἄσπρο της χεράκι. Ἔξαφνα ἡ γρηὰ βρῆκε στὸ κουτὶ μιὰ μικρὴν εἰκόνα κι' ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ γεμάτη θαυμασμό. Ἦταν δική της ἡ εἰκόνα αὐτὴ ποὺ ἔβλεπε.

— Κόρη μου, εἶπε, ἔτσι ἤμουνα κι' ἐγώ, ὅταν ἤμουνα μικρούλα σὰν κι' ἐσένα. Τότε μὲ λέγανε Ροζούλα, «ὡραία Ροζούλα!».

Ἡ ἐγγονὴ παρατηροῦσε μὲ δειλία τῆς γρηᾶς τὸ πρόσωπο. Κάποια σκιὰ ξένη ἁπλώνονταν ἀπάνω του. Τὰ μάτια τους συναντηθῆκαν. Τῆς γιαγιᾶς ἦταν ὡραῖα ἀκόμα, μὰ θαμπὰ λιγάκι. Τὸ κάθε τι σ' αὐτὴν ἦταν γερασμένο, πάρεξ τὰ μάτια της, τὰ κρυσταλλένια αὐτὰ παλάτια τῆς ψυχῆς. Κ' ἡ γρηὰ κύτταζε τὸ παρελθὸν στὰ μάτια τῆς κόρης κ' ἡ κόρη κύτταζε τὸ μέλλον στὰ μάτια τῆς γρηᾶς.

ΤΡΙΚ

Ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλο
Η "ΕΥΡΩΠΗ"
θὰ ἐμφανίση κάτι τὸ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ. Κάτι ποὺ θ' ἀρέση εἰς ὅλους γιὰ τὴν ἐπιμέλεια καὶ τὴ φροντίδα ποὺ θὰ καταβληθῇ. Κάτι τὸ πολὺ ΕΚΛΕΚΤΙΚΟ.
Ἀγοράσατε ὅλοι τὸ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ πανηγυρικὸ φύλλο τῆς "ΕΥΡΩΠΗΣ"

ΝΕΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΑΙ

Κάτω ἀπ' τὶς 'Αγριοτριανταφυλλιές

Ὁ Ἥλιος ὁ χρυσόφωτος ἐβασίλευε πίσω ἀπὸ τὸ δεντρόφυτο βουνό. Στὸν ξάστερο οὐρανὸ δὲν φαίνεται οὔτε ἕνα σύνεφο, πέρα ὡς πέρα ἁπλώνεται ὁ πολύχρωμος τάπητας τῆς ἐξοχῆς καμωμένος μὲ φανταχτερὰ ἀγριολούλουδα, λογιῶν-λογιῶν, κρίνους, ὁλοκόκκινες παπαροῦνες, γαλάζια καμπανάκια, μενεξεδένια γιούλια καὶ κατασπρες μαργαρίτες ποὺ γέρνουν τὰ κεφάλια τους στὴ Γῆ, καὶ στο πιὸ σιγανὸ ἀεροφύσιμα. Κάπου-κάπου σὰ γεωμετρικὰ σχήματα φαίνονται τὰ πλατύφυλλα ἀμπέλια καὶ τὰ ξανθὰ στάχυα, τὸ γλυκὸ κελάδισμα τῶν πουλιῶν ποὺ κρυμένα στὶς πυκνὲς φυλλωσιὲς τῶν δέντρων ψάλλουν τὸ ὀνειρεμένο τῆς ἀγάπης τους τραγοῦδι, μαζὺ μὲ τὸ θρόϊσμα τῶν θεόραιων κλαριῶν μοιάζουν σὰν προσευχὴ τῆς ἀνοιξιάτικης φύσις στὸν πλάστη.

Καὶ γέρνει ὁ Ἥλιος χλωμὸς καὶ γιομίζει τὸ μελάγχολο δειλινὸ μὲ μιὰν ἀπέραντη γοητεία μὲ μιὰ μυστικοπάθεια μ' ἕνα μυστήριο.

Πέρα ἐκεῖ στοὺς πρόποδας τοῦ «Κατσᾶ» μέσα σ' ἕνα καταπράσινο τσαΐρι βόσκει τ' ἀσπρόμαυρο κοπάδι.

Τ' ὡραιὰ βελάσματά του μαζὺ μὲ τὸ ἀγριοσβυμένο καὶ βραχνὸ γαύγισμα τῶν σκύλλων, ἀντηχοῦν βαρειὰ στὶς λαγκαδιὲς στὰ ρουμάνια καὶ στὶς ρεματιές.

Κι' ὁ Ἥλιος γέρνει χλωμὸς καὶ τὸ δειλινὸ γιομίζει την πλάση μὲ μιὰ μελαγχολία μ' ἕνα μυστήριο.

Κάποιος νεαρὸς βοσκὸς ἀκουμπισμένος πάνω στὴ θυσανωτὴ χλόη σκορπάει στὴ φύσι μὲ τὴν καλαμένια φλογέρα του μιὰ πονεμένη μελωδία ποὺ μοιάζει σὰν λυπητερὸς θρῆνος σὰν θλιβερὸ μοιρολόγι. Ἀκουμπισμένος μὲ τὸν ἄγκωνα πάνω στὰ μικρὰ χορτάρια μὲ τ' ἄλλο τὴ φτωχική του φλογέρα σκορπάει στὴν πλάση τοῦ ὥμορφου δειλινοῦ τὸ πονεμένο τραγοῦδι του βγαλμένο ἀπ' τὰ μύχια τῆς ψυχῆς του, ποὺ φανερώνει στὸν μεγάλο καϋμὸ καὶ τὴ μεγάλη ἀπελπισία ποὺ πλημμυρίζει τὴ δόλια του ψυχή.

Τσοπανόπουλο θλιμμένο
μέρα νύχτα στὸ βουνὸ
ἔρμο κι' ἀπαρφανεμένο
μὲ τὴ μοῖρα μου θρηνῶ

Καὶ γέρνει ὁ Ἥλιος χλωμὸς κι' ἡ πλάση γιομίζει ἀπ' τοὺς πονεμένους τόνους τῆς φλογέρας μὲ μιὰ μελαγχολία μ' ἕνα καϋμὸ μὲ μιὰ μυστικοπάθεια!....

Μὰ γιατὶ τάχα νἆναι τόσο θλιμμένο τὸ φτωχὸ τσοπανόπουλο γιατὶ νὰ τραγουδάῃ τόσο πονεμένα τραγούδια, γιατὶ ἀπ' τὰ μάτια τιυ τώρα νὰ τρέχουν βροχὴ τὰ διαμαντένια δάκρυά του, γιατὶ ν' ἀφίνῃ τὸ κοπάδι του νὰ πλανιέται ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γιατὶ νὰ μὴ στριφογυρνάῃ τὴ γκλίτσα του στὸν ἀέρα σαλαγῶντας τὰ πράτα, γιατὶ νὰ μὴ γιομίζῃ τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ χαρούμενες νεανικὲς φωνὲς γιατί; Τὸ ὥμορφο τσοπανόπουλο βαρέθηκε τὴ ζωή του καὶ θλίβεται!...

Βαρέθηκε τὴ ζωὴ τόσο μικρό;

Μὰ γιατὶ τάχα, μήπως εἶνε ἐρωτευμένο μὲ καμμιὰ μικρὴ βασιλοπούλα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν πάρῃ ἢ ἡ τρυφερὴ καρδοῦλα του πονεῖ γιὰ καμμιὰ νεράϊδα γιὰ καμμιὰ βοσκοποῦλα ποὺ πέθανε;

Ὄχι ὄχι!...

Τὰ ὁλογάλανα μάτια του ποὺ πλανιῶνται στὸ ἄπειρο μὲ μιὰ νοσταλγία καὶ μὲ μιὰ λατρεία ὑπέρτατη, ὁ βαθὺς ἀνασασμός του, ποὺ θέλει λὲς νὰ ρουφήξῃ μαζὺ μὲ τὸ δροσερὸ ἀεράκι καὶ τὴ χαρὰ τῆς φύσις, τὴν ἀγάπη ποὺ διαφαίνεται παντοῦ μαρτυροῦν τὸν πόνον του καὶ τὸν κρυφὸ καϋμό του!... Τὸ μικρὸ τσοπανόπουλο βαρέθηκε τὴ ζωὴ καὶ θλίβεται γιατὶ δὲν νοιώθει τὴν ἀγάπη δὲν νοιώθει τὴν καρδιά του νὰ πονάῃ ἀπὸ κάποια ἐρωτικὴ ἀπογοήτεψη ἢ νὰ γοργοκτυπᾷ γιὰ κάποια ὥμορφη κοπέλλα. Κουρασμένο κάθεται ξαπλωμένο κάτω ἀπ' τὶς ἀγριοτριανταφυλλιὲς ποὺ ξεχύνουν τὴ γλυκειὰ μοσχοβολιά τους στὸ ἁπαλοφύσιμα τοῦ ἀγέρα, καὶ νοσταλγικὰ θωρεῖ τὴν ἀνοιξιάτικη φύσι ποὺ ὀργιάζει ἀπὸ ἔρωτα καὶ χαρά.

Κυττάει τὸν ποταμὸ ποὺ γλυκοφιλᾷ τὴν καταπράσινη πεδιάδα τὴ πεταλοῦδα ποὺ ρουφᾷ ἡδονικὰ τὸ γλυκὸ χυμὸ τοῦ ἀγριοθυμαριοῦ τὸ γέρο-πλάτανο ποὺ σφιχταγκαλιάζει τὴ διπλανὴ ἀσημομένη λεῦκα τ' ἀηδόνι ποὺ γλυκοτραγουδᾷ στὸ τέρι του κρυμένο στὶς πυκνὲς φυλλωσιὲς κι' ἡ καρδιά του πλημμυρίζει ἀπὸ ἕνα ἀπέραντο πόνο ἀπὸ μιὰ θανατερὴ θλίψι κι' ἀπογοητευμένο γέρνει στὰ χαμόκλαδα. Καὶ ξεψυχάει κάτω ἀπ' τὶς ἀγριοτριανταφυλλιές!.....

ΝΩΝΤΑΣ ΦΑΡΑΝΤΟΣ

Καὶ στὸ θάνατο μαζύ...

Ἤταν εὐτυχεῖς ἔζησαν ἕνα ὁλόκληρο χρόνο ἐρωτευμένοι, ἕνα χρόνο στὸ θρόνο τῆς χαρᾶς, καὶ μὲ μαγευτικὰ ὄνειρα. Καὶ ὕστερα ἀπ' τὸ χρόνο ἦλθε ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου. Ἐπαντρεύτηκαν!... Τὴν ἐπομένη τοῦ γάμου, βρέθηκαν κι' οἱ δυὸ φαρμακωμένοι στὸ κρεββάτι. Καὶ κοντά τους ἕνα γράμμα μὲ τὰ παρακάτω:

«Ἐδώσαμε τέλος τῆς ψεύτικης ζωῆς μας, διότι ἡ εὐτυχία μας ἔφτασε στὸ ζενίθ. Τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου, εἴμασταν μεθυσμένοι ἀπὸ τὰ φιλιὰ καὶ δὲν σκεφτήκαμε ὅτι γιὰ νὰ ζήσουμε καλὰ σ' αὐτὴ τὴ ζωή, χρειάζονται κι' ἄλλα πράγματα ἐκτὸς τῆς ἀγάπης. Σήμερα τὴ δεύτερη μέρα τοῦ γάμου, ἐμεῖς πιὰ ξέρομε πὼς δὲν ἀρκεῖ νὰ σ' ἀγκαλιάζουν, να γυρίζῃς στὰ δάση καὶ στοὺς λόφους σὰν πουλὶ χωρὶς μυαλό, χωρὶς φροντίδες, σὰν ἀηδόνι χωρὶς χορτασμό, γιὰ νὰ ζήσωμε σ' αὐτὴ τὴ παράξενη ζωή. Ὁ Θεος τί ἔγινε; γιατὶ ἐμεῖς πεθαίνομαι σήμερα; Τίνος χάλασε τὸ κέφι ποὺ δυὸ τριαντάφυλλα μαράθηκαν καὶ πρόδοσον τὴν ζωή; Γιὰ νὰ ὑποτάξουν τὸ θάνατο! Καὶ τὸ τέλος τέλος ἕνα χρόνο πιὸ ἀργὰ ἕνα χρόνο πιὸ γρήγορα, ὁ θάνατος θὰ μᾶς ἔπερνε... Γιατὶ νὰ τρέμουμε ἐμεῖς τὸ θάνατο, ἀφοῦ μποροῦμε νὰ τρομάξωμε ἐμεῖς αὐτόν; Εἴμαστε δυὸ ἀηδόνια ποὺ ζοῦμε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Σήμερα τέλος πάντων γνωρίσαμε ὅτι ἀρχίζει ὁ πόλεμος τῆς ζωῆς καὶ ἐνῷ ἐμεῖς δὲν εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ τὸν ἀντιμετωπίσομαι. Γι' αὐτὸ τώρα προτιμᾶμε τὸ θάνατο. Αὐτὸ τὸ μέλι τῆς ζωῆς τ' ἀπεροφήσαμε, σὰν τὴν ἀγριομέλισσα στὰ λουλούδια τοῦ δάσους, καὶ τώρα φανταζόμεθα ὅτι ἀρχίζει ἡ πίκρα. Ἀλλὰ μεῖς ἀποφασίσαμε νὰ μὴ δικομάσωμε τὸ φαρμάκι τῆς ζωῆς. Γι' αὐτὸ τώρα πίνωμε τὸ φαρμάκι γιὰ νὰ παντρευτοῦμε, παντοτεινὰ μὲ τὸ θάνατο...

Ἐγὼ πρῶτος πίνω τὸ φαρμάκι... ὕστερα θὰ δώσω καὶ τῆς ἀγαπημένης μου μὲ τὰ δικά μου χέρια. (Μονάχα γιὰ μιὰ νύχτα) τὸ ἤπια... κι' αὐτὴ τὸ ἤπιε... καὶ τὰ χέρια μας ἀνταμώθηκαν γιὰ νὰ μὴ χωρίσουν πιὰ ποτέ.

Πόσο γλὲκειὰ μοῦ φαίνεται ἡ νοστιμάδα τοῦ φαρμάκου!! Τὴ νοιώθη σὰν τὴ πέννα ποὺ γράφει αὐτὲς τὶς σειρές, ἀλλὰ τρέχει σὰν ἕνας πόνος... Μὲ ἀγωνία γράφω.... γιατὶ τὰ μάτια μου σβύνουν... Ἀντίο...»

Δυὸ ὑπογραφὲς στὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς.

Δυὸ κορμιὰ στηριγμένα τὸ ἕνα στ' ἄλλο ἔμοιαζαν σὰν δυὸ κορμιὰ ποὺ ἄν καὶ ἄψυχα εἶχον τὴ ζωντανὴ φρεσκάδα. Τέσσαρα μάτια μισάνοιχτα, ἦταν καρφωμένα στὸ χάος. Δυὸ κοραλένια πρώην χείλη, ἦταν κολλημένα μὲ δυὸ ἄλλα χείλη, ποὺ ἄν καὶ νεκρὰ εἶχαν τὴν ὠμορφιὰ ἑνὸς ζωντανοῦ φιλιοῦ.

Στὸ νωπὸ τάφο τους περνοῦσε κάποιο ζευγάρι, ποὺ ἄλλαζαν λόγια ἀγάπης καὶ ξάφνου ρωτιοῦνται ποιὸς εἶνε θαμένος ἐδῶ; Κι' ὁ νειὸς μὲ λαχτάρα ἀντίκρυσε τὴν ἐπιγραφὴ καὶ διάβασε: «Δυὸ εὐτυχισμένα ἀηδόνια, ποὺ σκότωσαν τὴ δύσκολη ζωή, καὶ δοκιμάσανε τὸ θάνατο...».

Ἀλλὰ γιὰ πάντα...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

«Ἡ Μάνα τοῦ λαθρεμπόρου

Ἡ λάμπα χαμήλωνε ἀργὰ ἀργὰ τὸ ἀδύνατό της φῶς, στὸ τζάκι δὲν ἀπόμεινε παρὰ ἕνας σωρὸς στάχτης ἀπὸ τὴν σβυσμένη φωτιά, ποὺ λαμπάδιζε πρὶν ἀπὸ τὰ ἀναμένα της ξύλα. Ἡ παγωνιὰ στουχτερή, τσουχτερὴ ἀγκάλιαζε ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τὴν γρηὰ μάννα ποὺ ἔμενε ἀκόμη καθισμένη στὸ σκαμνί της μπρὸς στὸ σβυσμένο τζάκι. Τὸ λευκόμαλλό της κεφάλι χωμένο στὰ δυό της κοκαλιάρικα χέρια, ποὺ οἱ ἀγκῶνες τους ἀκουμποῦσαν στὰ δυό της γέρικα γόνατα, περίμενε, σὰν ἀπολιθωμένη τὸ γυρισμὸ τοῦ γυιοῦ της. Τὸ ἐκκρεμὲς ἀπὸ τὸν τοῖχο χτυπᾶ τὰ μεσάνυχτα, ξαφνιάζεται ἡ μάννα ἀπὸ τὸν στοχασμό της, ἀνήσυχη γυρνᾶ τὰ βλέμματά της, ποῦνε θολὰ καὶ σβυσμένα, μὲ ἀγωνία κυττάζει τὴν πόρτα, κλειστὴ ὅπως τὴν ἄφησε, ἕνας ψίθυρος σέρνεται ἀπὸ τὰ σφιγμένα της χείλη.

—Γιατὶ νὰ μὴν ἔλθῃ ἄραγε, γιατὶ ἀργῇ; περιπλανήθηκαν ἀκόμη μιὰ φορὰ στὴν πόρτα ποὖταν κλειστή, στὸ σκοτεινὸ παράθυρο ποὺ μονότονα κτύπαγε ἡ βροχὴ καὶ ἄφινε σὰν μαργαριτάρια τὶς σταγόνες ποὺ γυάλιζαν στὰ μαῦρα ἀπὸ τὸ σκοτάδι τζάμια του, τὰ σβυσμένα ὅμοια μὲ τὴ στάχτη τῆς σβυσμένης φωτιᾶς, σταχτιὰ τῆς μάτια, καὶ πιὸ πολὺ τυλιγόταν στὰ φουστάνια της ἀπὸ τὸ φόβο καὶ κρύο μαζύ. Σκέψις ἡ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης ἔτρεχαν στὸ κουρασμένο της μυαλό. Θυμόταν ἀκόμα τὰ λόγια τοῦ βλωγιάρη ἐκείνου, ποὺ τόσα καὶ τόσα λένε οἱ κακὲς γλῶσσες ὅτι εἶναι ὁ μεγαλείτερος λαθρέμπορος καὶ ὅτι ἡ ἀστυνομία τὸν κυνηγᾷ νὰ τὸν πιάσῃ κι' ἕνα γιὰ σωρὸ ἄλλες βρωμοδουλειές, μὰ τί τὴν ἐνδιαφέρει ἐκείνη! Ἐκεῖνο ποὺ τὴν στενοχωροῦσε καὶ ποὺ τὴν ἔκανε νὰ μένῃ καὶ τώρα ἄγρυπνη ἦταν ὅτι ἀνακατεύτηκε κι' ὁ γυιός της σ' αὐτὴ τὴ βρωμοδουλειά.

—Θὰ κάνωμε μιὰ γερὴ μπάζα, τοῦ εἶπε ὅταν ἦλθε νὰ τὸν πάρῃ, ἀσυναίσθητα ἕνα κέντημα ἔνοιωσε σ' ὅλο της τὸ σῶμα μὰ δὲν εἶπε τίποτε. Τίνὰ πῇ; Πόσες φορὲς δὲν τοῦ τἆπε.

— Νὰ ἀφήσῃς γυιέ μου αὐτὴ τὴν δουλειά. Δὲν ἔχουνε παιδί μου καλὸ ἀποτέλεσμα αὐτά. Βρὲς παιδί μου μιὰ ἄλλη δουλειὰ νὰ μὴν τρέμῃ ἡ καρδιά σου μὲ τὸ ἄχ καὶ τὸ βάχ στὰ χείλη. Μὰ πῶς νὰ τὴν ἀκούσῃ. Ἔφυγαν μὲ τὸν βλογιοκομένο ἐκεῖνον ἀπὸ τὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα καὶ ἀκόμα νὰ φανῇ.

Ἔξω τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως λὲς καὶ πιάστηκαν στὰ καλὰ μεταξύ τους. Ἡ βροχὴ δυνάμωσε, ὁ ἀγέρας ἔβαλε ὅλη του τὴ δύναμη νὰ σκορπίσῃ τὰ νέφη, ἀπανωτὲς ἀστραπές, φοβεροὶ κεραυνοὶ ξεσχίζουν τὰ μαῦρα καὶ πυκνὰ σύννεφα ποῦνε χαμηλὰ καὶ ποὺ σὲ κάνουν νὰ καμπουριάνῃς μὴν κτυπήσῃς πάνω τους. Τὰ δένδρα λυγᾶν ὡς κάτω στὴ λασπωμένη γῆ, τὰ κλωνάρια τους τὰ λερώνουν καὶ ὅλα μαζὺκάνουν τὴν ἀτμόσφαιρα βαρειὰ καὶ φοβερή. Τὸ σκοτάδι ἁπλωνόταν ἀργὰ ἀργὰ μέσ' τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο ἀπὸ τὴν χαμηλωμένη λάμπα ποὺ ὅλο καὶ χαμήλωνε κάνοντας ὅλα γύρω του νὰ πέρνουν μιὰ φαντασμαγορικὴ καὶ σκοτεινιάρικη ὄψη ποὔμοιαζε μὲ κατοικία φαντασμάτων. Μέσ' τὸ μισοσκόταδο αὐτὸ ἔμενε ἀκόμη ἡ μάννα, περίμενε ἀκόμη τὸ γυρισμὸ τοῦ Ἀλέξη της καὶ ἕνα τρομερὸ συναίσθημα τῆς πλημμύρισε τὴν μαύρη σὰν τὴ νύκτα καρδιά της. Ἔβλεπε τὸν γυιό της δεμένομ ὲ τὶς ἀλυσσίδες νὰ περνᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ κουστωδία ἀστυνομικῶν, καὶ πότε ξαπλωμένο στὸ χῶμα πλημμυρισμένο στὸ αἷμα νὰ κεῖται νεκρός. Μετακινιῶταν ἀπ' τὴ θέση της.

Μεγάλωνε ἡ ἀγωνία της, κάθε λεπτὸ ποὺ περνοῦσε τῆς φαινότανε ἀτελείωτο, ὁλόκληροι αἰῶνες. Σὰν ἀστραπὴ πέρασε ἀπ' τὸ κουρασμένο της μυαλὸ μιὰ σκέψη ποὺ φώτισε τὰ σβυμένα της μάτια. Νὰ πάει νὰ τὸν φέρῃ ἄκουσε ἀπ' τὴν συζήτησί τους ὅτι θὰ πήγαιναν στὸν μῦλο, καὶ ὅτι ἐκεῖ θὰ τοὺς περιμένῃ ἡ βάσκα μὲ τὸ πρᾶμμα.

Ἔριξε μιὰ σάρπα στὴ ράχη της καὶ βοηθούμενη ἀπ' τὴ λάμψη ποὺ φώτιζε βγῆκε. Σὰν 18 χρονῶ κορίτσι ἔτρεχε ὡς πέρα τὴν ἀκρογιαλιά. Μιὰ ἀστραπὴ τὴν βοήθησε νὰ δῇ κάτω τὴν θάλασσα εἶδε πέντε ἕξη ἀνθρώπους νὰ βγάζουν κάτι ἀπὸ μιὰ βάρκα. Ἔξαφνα τὰ πόδια της κόλλησαν στὸ ἔδαφος, τὰ μηνύγγια βούϊζαν τρομερά. Μιὰ ὁμοβροντία ἀκούστηκε καὶ καμμιὰ δεκαριὰ φλόγες ξεπήδησαν πίσω ἀπ' τοὺς βράχους. Στὴν λάμψη μιᾶς ἀστραπῆς εἶδε τὰ δύο ἄτομα νὰ πέφτουν νεκροὶ ἀπ' τὶς σφαῖρες τοῦ ἀποσπάσματος διώξεως λαθρεμπορίου. Γνώρισε τὸν ἕνα ἀπ' τοὺς δυό, ἦταν ὁ γυιός της. Μιὰ φωνή, μιὰ στριγκλιὰ βγῆκε ἀπ' τὸ στεγνωμένο ἀπ' τὴν ἀγωνία στόμα της καὶ σωριάστηκε χάμω. Τὴν ἄλλη μέρα τὴν βρῆκαν μὲ τὸ κεφάλι ἀνοιγμένο καθὼς ἔπεσε πάνω σ' ἕνα μυτερὸ βράχο, ἕνα αὐλάκι αἵματος ξηροῦ ποὺ εἶχε κυλίσῃ λέρωσε τοὺς κοντινοὺς βράχους, ἦταν νεκρή.

ΑΝΕΣΤΗΣ ΠΙΡΠΙΛΗΣ

□□□

Νοσταλγίες

Σὲ πρόσμενα ξανθιὰ νεράϊδα
τόσον καιρό.— Πῶς σ' ἀγαπῶ!
Τραγοῦδι ἀγάπης νὰ σοῦ ψάλω
σὲ μιὰν ἀκρούλα:—Σ' ἀγαπῶ!...

Τοὺς πόνους ὅλους τῆς καρδιᾶς μου
θὰ σοῦψαλα μὲς τὴ σιγή.
καὶ μὲ φιλιὰ θὰ σοῦ μεθοῦσα
τὸ θεῖο σου πυρὸ κορμί.

Θὰ σοῦλεγα τραγοῦδι' ἀγάπης...
Πονετικοὶ ψιθυρισμοί!...
καὶ ἡ καρδιά μου θὰ μεθοῦσε
ὢ οἱ ἄθῷοι στεναγμοί!...

ΔΙΟΝ. Φ. ΔΑΟΥΣΗΣ

Εἰδύλλια

Στὶς ροῦγες καὶ στὰ χαμόσπιτα μὲ τὶς ἁπλόχωρες αὐλές, στῆς γλάστρας τὸ βασιλικὸ καὶ στὸ μῦρο, ὅταν εὐωδιάζουν τ' ἀηδημητριάτικα κι' ὁ πετροκότσυφας αἰώνιος τραγουδιστὴς στὰ κλεισορέματα, ἐδῶ στὸ χωριό, ντροπαλομάτες χωριατοποῦλες γνέθουν τὴ ρόκα τους κι' ἄλλες ψιλοτραγουδιστὰ παίρνουν τὴ «Διαμαντούλα» σ' ἕνα τόνο πρωτάκουστο, σ' ἕνα σκοπὸ ἀμίμητο.

Ἀργὰ στοῦ Σποριᾶ τὸ μονότονο ψιχάλισμα ποὺ ἀναδίνει τὸ σπαρτὸ καὶ τ' ἀλέτρι ὀργώνει βαθειὰ τὴ χωραφιά, καὶ σπέρνει ὁ ζευγολᾶς ἀνοιχτόκαρδα πλουχεριὲς γύρω του τὸ εὐλογημένο σιτάρι, τραβοῦν τ' ἀλέτρι ποὺ τριζοβολάει ὁλημερὶς τὰ καματερά. Καὶ ὁ σπίνος, σὰ νὰ μαντεύῃ τὸ χειμώνιασμα, παίρνει τραγούδια τσιριχτὰ σὲ παραπονιάρηκες λαλιές.

Καὶ στὴ βρύση στὸ πλατανόρεμα ἐκεῖ ποὺ τὰ φύλλα στρώνουν μὲ τὸν ἐπιθανάτιο θησαυρό τους τὰ μαγεμένα βροχοτόπια, ἕνας βοσκὸς καὶ μιὰ βοσκοπούλα πλέκουν μιὰν ἄνοιξη αἰώνια, ἕνα τραγοῦδι ἀτέλειωτο. Ἕνα ὅραμα παρθενικὸ κάποιας μακρυνῆς ζωῆς.

ΠΑΥΛΟΣ ΒΕΡΓΑΣ

□□□

Μόνος...

Πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τότες ποὺ ἔφυγες καὶ δὲν σὲ ξανάειδα... Γύριζα σὰν τρελλὸς στοὺς δρόμους, στὰ κέντρα, ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι σου, κυττῶντας μὲ παράπονο τὰ παράθυρά σου. Ἀλλοίμονο! Ὅλα ἦσαν κλειστά. Ἔφευγα πάντα ἀπελπισμένος καὶ ἕνας στεναγμὸς σὰν φωνὴ πληγωμένου θηρίου ἔβγαινε μέσ' ἀπὸ τὰ στήθη μου.

Τὰ βράδυα μόνος μου ἀκουμπισμένος στὸ παράθυρό μου, ἄφινα τὸ βλέμμα νὰ βυθίζεται στὸ βάθος τῆς θάλασσας, ὅπου τὸ φεγγάρι καθρεφτιζόταν. Μὲς τὸ νοῦ μου γύριζε ἡ μορφή σου ὁλοένα καὶ μοῦ φαινόταν πὼς ἤσουν ὁλοζώντανη μπροστά μου. Ἔτρεχα νὰ σ' ἀγκαλιάσω. Μὰ ἀλλοίμονο! Δὲν ἦταν τίποτε.

Σάμος. ΚΩΣΤΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

□□□

Πόθος

Σὲ μιὰν ἀπόμερη ἀμμουδιὰ θέλω νὰ πάω [ν' ἀράξω
μακρυὰ 'πο κάθε θόρυβο σὲ μιὰ γλυκειὰ [γαλήνη
καὶ σὰν ἐλεύθερο πουλὶ μακρυά μου νὰ [τινάξω
κάθε μου πόνο ἀπ' τὴν ψυχὴ ποὺ γιό- [μιζεν ὀδύνη.

Ὅλα τριγύρω νὰ γελοῦνσὲ μιὰ εὐτυχία [μεγάλη
ἔτσι καθὼς θὲ νἄρχωνται ἀπὸ πέρα τὰ [καΐκια.
μὲ φουσκωμένα τὰ πανιὰ στὸ δροσερὸ [μαϊστράλι
καὶ θὰ μυρίζῃ ἡ θάλασσα ἀπ' τὰ σπαρ- [μένα φύκια.

Κι' ἀκόμα θέλω νἄρχωνται τὶς νύχτες [στὰ ὄνειρά μου
οἱ περασμένες μου χαρές, κάποιες πα- [ληὲς ἀγάπες,
νὰ στήνουν ὤμορφο χορό, νὰ λὲν ὁλό- [γυρά μου
χίλια τραγούδια χαρωπὰ μὲ τὶς γλυ- [κειές τους ἅρπες

Κι' ἔτσι νὰ μ' εὕρῃ ὁ θάνατος ὅταν θὰ [ρθῇ μιὰ μέρα
νὰ σβύσῃ τὸ λυχνάρι μου ποὺ φέγγει [τὴ ζωή μου.
Κι' ἐνῷ τὰ γέλια θ' ἀντηχοῦν καὶ τὰ [τραγούδια πέρα,
ἀγαλινὰ θὰ ὑψώνεται στὰ οὐράνια [ἡ ψυχή μου!

ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΑΥΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Πειραιεύς.

□□□

Στ' ἀστέρια

Τὴ χρυσαχτίδα σας δειλὰ
σεῖς ποὺ σκορπίζετε στὴ γῆ
σημῶστε δῶ πιὸ χαμηλὰ
προτοῦ ροδίσ' ἡ χαραυγὴ
καὶ δῶστε μου παρηγοριὰ
χῦστε τὴ θαλπωρή σας
μοῦ εἶναι γλυκειὰ ἡ συντροφιὰ
εἶναι λαμπρὴ ἡ μορφή σας

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΟΛΔΑΤΟΣ

Νέμου-Λιάρ

Θυμᾶσαι, ἀγαπημένη μου Νέμου-Λιάρ, τὶς πρῶτες ἡμέρες τῶν γάμων μας; Μ' ἀγαποῦσες, εἶν' ἀλήθεια, ὅπως κι' ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα καὶ μέθαγα ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ἀγάπης...

Κάθε στιγμὴ βρισκόμουνα κοντά σου, γιὰ ν' ἀγκαλιάσω τὸ κυματιστὸ σῶμα σου καὶ νὰ ρουφῶ τὴν ἀναπνοή σου... Κι' ὅταν ἐσὺ ἦσουν ἀπασχολημένη μὲ τὶς δουλειὲς τοῦ νοικοκυριοῦ μας, ἐγὼ πάλι ἔτρεχα σιμά σου γιὰ νὰ βοηθήσω! Μὰ ὅταν μιὰ ἡμέρα, γλυκειά μου Νέμου-Λιάρ, κατεβήκαμε μαζὶ στὸν μοσκομυρισμένο κῆπο μας καὶ σοῦπα παιγνιδιάρικα: Γλυκειά μου Νέμου-Λιάρ, ἔλα νὰ παίξουμε σὰν δυὸ ἐρωτευμένοι τὸ κρυφτοῦλι!... Ἐσύ, ἐσύ, ἀγαπημένη μου, ἀντὶ νὰ μὲ κάνῃς νὰ νοιώσω τὴν καρδιά σου νὰ κτυπᾶ ἀπὸ ἐρωτικὸ μεθύσι, μὲ ἔκανες ν' ἀκούσω νὰ μοῦ λένε τὰ δυό σου κοραλένια χειλάκια: Κύτταξέ τον! Παιγνίδια μοῦ θέλει ὁ... μαντράχαλος!!!....

Θυμᾶσαι; Ἔτσι τότε πρωτοάρχισες!..

ΜΠΑΡ.

□□□

Ἡ ἐλπίδα...

Εἶμαι μόνη... κατάμονη, μὲ μόνο σύντροφο τὸ ἀφρισμένο κῦμα...

...Ἄχ! πόσα δὲ μοῦ φέρνει στὸ νοῦ, νομίζω πὼς ἀκούω τὴν ἠχὼ τῆς φωνῆς σου... νομίζω τὸ ἀεράκι ποὺ φυσᾶ, τὰ πουλάκια, οἱ βράχοι, ὅλα, ὅλα... πὼς λένε τὄνομά σου!...

Ὅλα μαρτυροῦν τὴ μεγάλη μας ἀγάπη...

Παντοῦ, παντοῦ βλέπω τὸ φάντασμά της!!

Καὶ ὅμως, πόσο μὲ εὐχαριστεῖ αὐτὸ ποὺ βλέπω... ἔστω καὶ ἄν εἶναι τὰ ὀστᾶ της ἐδῶ... Ναί, εἶναι τὰ μέρη ποὺ ἀγάπησα τόσο, τὰ μέρη ποὺ μοῦ χάρισαν τόσες εὐτυχισμένες ὧρες, τὰ μέρη ποὺ κατάλαβα πὼς ζοῦσα!

Γιατὶ ἐσὺ μὲ ἔμαθες τί εἶναι ἡ ζωή!..

Ἄθελα τὰ μάτια μου γεμίζουν δάκρυα, δάκρυα πολλά, γιατὶ βλέπω πὼς τίποτε πιά... δὲν μπορεῖ νὰ σὲ φέρῃ κοντά μου! τίποτε πιά...

Ἔχεις χαθῆ, ὅπως χάνονται τὰ χιόνια κάτω ἀπὸ τὸν καυτερὸ ἥλιο!!

Κρίμα, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μὲ κάνῃ νὰ ζήσω εὐτυχισμένη παρὰ μόνο ἡ Ἐλπίδα, πὼς ἴσως καμμιὰ φορὰ ξανασμίξουμε...

ΑΘΗΝΑ ΚΟΝΤΟΥ

□□□

Αὐγούλα

Νὰ μὴν ξανάρθῃς πάλι στῆς Ζωῆς τὸν οὐρανὸ σκοτεινὴ νύχτα...

— Ἄς ἔχεις—ἔτσι λὲν πολλοί—περσότερες ἀπ' τὴν ἡμέρα ὀμορφιές, ἄς ἔχῃς χάρες τόσες...

—Ἄς στολίζῃς μὲ τὸ χρῶμα τὸ μαγευτικὸ κάθε σου γύρω ὀμορφιά, ἐγὼ πιὰ δὲν σὲ ἐχτιμάω, εἶναι ὅλα γύρω σκοτεινὰ καὶ σκέψι καὶ πόθοι στῆς Ἀμαρτίας τὴ κολυμβήθρα βαφτισμένα.

—Νὰ μὴ ξανάρθῃς σὲ παρακαλῶ, μαγκούφα νύχτα στῆς Ζωῆς τὸν οὐρανό.

. . . .

Αὐγοῦλα, γλυκειά μου Αὐγοῦλα, καλῶς ὥρισες.

— Ἐλεύθερα μαζύ σου ἀναπνέω, θαρρῶ πὼς στ' ἀντίκρυσμά σου ἔφυγα ὁ φτωχὸς ἀπ' τῆς κατάντιας μου τὴ φυλακὴ καὶ τώρα, Αὐγοῦλα τῆς ψυχῆς μου, ἀνάστασι ἀπ' τὸν τάφο τοῦ πόνου, πουλὶ ἐλεύτερο, θὰ τρέξω μέσα στὰ λουλούδια, στὰ λειβάδια, θὰ βρεθῶ ἀνάμεσα σὲ ρεματιὲς καὶ σὲ λαγκάδια, θὰ τραγουδάω, θὰ κάνω τοῦμπες σὰν μικρὸ παιδί, θὰ κυνηγάω τὶς πεταλοῦδες, τὰ πουλιά, θὰ φτιάνω πύργους μὲ τὰ χώματα, πηγάδια καὶ αὐλάκια, κι' ὅταν καμμιὰ φορὰ κουράσω τὸ κουφάρι μου στὸν ἴσκιο τοῦ πευκιοῦ θὰ ξαπλωθῶ, ὅμως ἐσύ, Αὐγοῦλα γλυκειά, παρηγορήτρα, νανούρισέ με μὲ τὰ πουλιά, πές μου παραμύθια, γιὰ ἀγάπες μίλησέ μου—γιὰ κάποια ποὔχασα καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὴ ξεχάσω, γιὰ σπίτι, γιὰ μάννα, γιὰ ἀδελφές, καὶ μὲ τὸ γλυκὸ φιλί σου—τὴ δροσιά σου—κοίμησέ με Αὐγοῦλα, καλή μου Αὐγοῦλα καλῶς ἦλθες...

Π. Δ. ΚΑΝΙΑΡΗΣ

ΜΟΛΥΒΙΑ ΚΟΠΙΑΣ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ
RADIUM-GOLD
ΠΡΟΪΟΝ A.W. FABER
Τὸ ἰδεῶδες μολῦβι δι' ἀντίγραφα καὶ ὑπογραφάς.
ΠΟΙΟΤΗΣ ΑΡΙΣΤΗ
ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΜΕΓΙΣΤΗ
Ἑπομένως εὐχάριστος ἐργασία καὶ οἰκονομία χρήματος.
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΑ
εἰς ὅλα τὰ καλὰ χαρτοπωλεῖα.
A.W. FABER CASTELL
„SPECIAL„

ΝΕΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ
ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΚΑΣΜΗΡΙΩΝ
ΕΙΣ ΕΚΛΕΚΤΑΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ
ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ ΜΟΝΤΕΡΝΩΝ ΣΧΕΔΙΩΝ
ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΛΟΓΙΚΑΣ
Α. Ε. "ΥΦΕΤ„
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 29 — ΤΗΛ. 32-202
Διευθύνεται παρὰ τοῦ φιλτάτου κ. ΘΕΟΔ. ΖΕΗ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Ἐποχή. — Μονὰς βάρους καὶ ψάρι. — Ἀβησσυνιακὸς τίτλος.
2) Ἀντωνυμία προσωπικὴ (δημ.)— Θρησκευτικὴ ἕνωσις.
3) Παρὰ τὸν νόμον ἢ ὑποθετικὸς καὶ ἐναντιωματικὸς σύνδεσμος (μαζί). — Εὔκολος.
4) Πόλις τῆς Γαλλίας. — Ἀνθρωπιστικὸς ὀργανισμός. — Ζῶον ἐκ τῶν σφαζομένων (Ἀρχ. γεν.).
5) Θρῆσκοι—Κατοικία τῶν πρωτογόνων.
6) Τάξις φυτῶν. — Βλέπω. — Ὁμοιοιματικὸν (δημ.).
7) Ἐπίρρημα χρονικόν. — Ἄφησε (δημ.). — Ἀντωνυμία (πληθ.). — Ἄνθη.
8) Ἐκεῖνο ποὺ ὑπάρχει. — Ἰδοὺ (δημ.) κ. κ. — Λοιπὸν (ἀρχ.).
9) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (αἰτιατ.). — Πρόθεσις. — Ἐπίρρημα τοπικό. — Ἄρθρον.
10) Γεωργικὸν ἐργαλεῖον (Γαλ.) — Σύνδεσμος τελικός. — Ἐπίθετον.
11) Ψυχικὸ ἐλάττωμα (γεν.). — Τὸ πρῶτο θῦμα τῆς ἀεροπορίας.
12) Τὸ ὅλον. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία πλαγίας πτώσεως.— Μουσικὸς φθόγγος.
13) Κύριος (Ἰταλ.). — Χρυσὸς (Γαλ.). — Τέλειος.
14) Σάκκα (Γαλ.).— Τώρα.
15) Αἰσθητήριον ὄργανον. — Πολύτιμον προϊόν. — Σ.Σ.Σ.

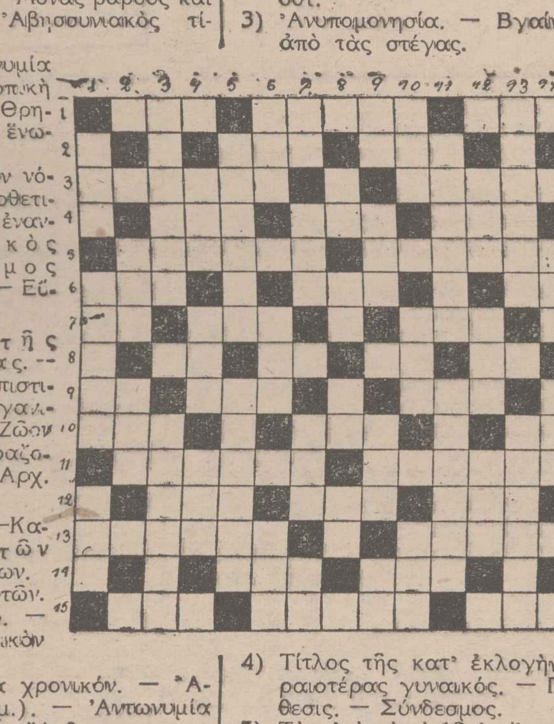

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Ὑποθετικόν. — Νῆσος τῶν Κυκλάδων. — Αὐτόνομος ὀργανισμός.
2) Ἐπίρρημα τοπικόν. — ...Ἄουτ.
3) Ἀνυπομονησία. — Βγαίνουν ἀπὸ τὰς στέγας.
4) Τίτλος τῆς κατ' ἐκλογὴν ὡραιοτέρας γυναικός. — Πρόθεσις. — Σύνδεσμος.
5) Τὸ αὐτὸ μὲ τὸ 13 ὁριζοντίως. — Ἀνδρικὸν ὄνομα (χαϊδευτικόν).
6) Εὐρωπαϊκὸν πρακτορεῖον — Ἀριθμητικόν. — Ὅ,τι καὶ τὸ 1 ὁριζοντίως.
7) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Νῆσος τοῦ Αἰγαίου (δημ.). — Εὐθύ.— Κ. Ι.
8) Νότα. — Σύνηθες λαϊκὸ ἐπιφώνημα. — Ἀριθμητικόν. — Κλωστή.
9) Ἐκφραστικὸν πόνου. — Τόπος προσευχῆς (δοτ.). — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία πλαγίας πτώσεως. — Ὄχι (Γαλ.).
10) Ἀγγλικὸς τίτλος. — Μονὰς βάρους. — Γουροῦνι.
11) Ἐργάτης τῆς θαλάσσης. — (γεν. πληθ.).
12) Δ.Ο.Ρ. — Τραγουδῶ. — Ρ. Ο. Σ.
13) Δὲν εἶναι ἴσος. — Μᾶζα.
14) Καταφατικόν. — Ἄρθρον.
15) Ἄφησε (δημ.). — Νῆσος τῶν Κυκλάδων. — Δεικτικὴ ἀντωνυμία.

ΔΥΟ «Π»

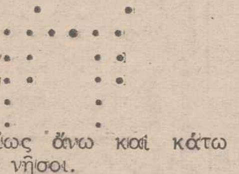

Ὁριζοντίως ἄνω καὶ κάτω : Ἑλληνικαὶ νῆσοι.

Καθέτως ἐξ ἀριστερῶν κατὰ σειράν: Κράτος τῆς Εὐρώπης, Νῆσος τῶν Κυκλάδων, Ἄνθος, Νῆσος τῶν Κυκλάδων.

(Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Ξανθάκη)

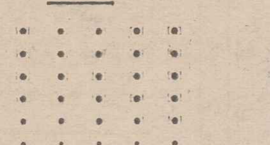

Ἀπὸ τὰς 36 αὐτὰς τελείας, σβύσατε 6 κατὰ τέτοιον τρόπον ὥστε μετρῶντας τὰς ὑπολοίπους 30, τόσον καθέτως ὅσον καὶ ὁριζοντίως, νὰ εἶνε ζυγαί.

(Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δίδος Ἔλσης Κουρλιάφτη)

ΠΥΡΑΜΙΣ

Οἱ Σταυροὶ θ' ἀποτελέσουν νῆσον.

+
.+. = Ζῶον
..+.. = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
...+... = Ποιητὴς ἀρχαῖος
....+.... = Βασιλεὺς Αἰγύπτοι

(Ἐστάλη ὑπὸ Μαρ. Λουδ.)

ΓΡΙΦΟΣ

Στὴν φύσιν εἶμαι σκοτεινόν,
στὴν χρῆσιν κοκκινίζω.
Ἀλλὰ μετά τινα καιρὸν
λιγνεύω καὶ ἀσπρίζω.

(Ἐστάλη ὑπὸ Βασ. Χρυσούλη)

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

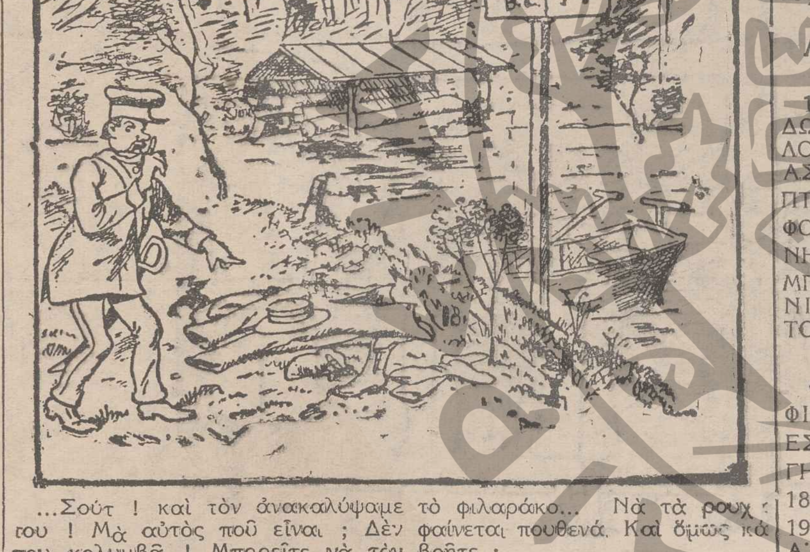

...Σούτ ! καὶ τὸν ἀνακαλύψαμε τὸ φιλαράκο... Νὰ τὰ ρουχά του ! Μὰ αὐτὸς ποῦ εἶναι ; Δὲν φαίνεται πουθενά. Καὶ ὅμως κάπου κολυμβᾷ ! Μπορεῖτε νὰ τὸν βρῆτε ;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Θ. Μ. Π., Λεχαινά.— Ἐλήφθη τὸ σταυρόλεξον.

Χαρ. Ι Παρασκ., Δημητσάνα.— Τὰ σταυρόλεξά σας ὄχι καλά. Ἀνορθογραφίες δὲν ἐπιτρέπονται.

Γιάν. Μαρκοδ., Ἀρχάνας.— Λάβαμε τὰ σταυρόλεξά σας. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Γίνονται εὐχαρίστως δεκτὰ τόσον οἱουδήποτε σχήματος σταυρόλεξα, ὅσον καὶ ὅ,τι δήποτε ἀφορᾷ τὴν κίνησιν τῆς κωμοπόλεώς σας.

Voltaire.—Τὸ ἄλογο σταυρόλεξο, καλό. Θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Τὰ ἀνέκδοτα καλὰ καὶ δημοσιεύονται. Περιμένομεν ὕλην σας.

Σημ.— Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνῶσται μας ὅσοι ἀποστέλλουν σταυρόλεξα, νὰ τὰ γράφουν σὲ χαρτὶ ἀχαράκωτο καὶ μὲ σινικὴ μελάνη. Ο ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΔΙΚΤΥΩΤΟΝ

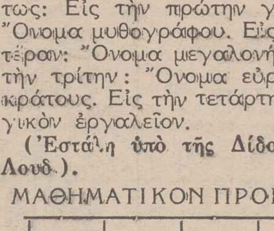

Ἀντικαταστήσατε τὰς τελείας διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ διαβάζωνται ὁριζοντίως καὶ καθέτως: Εἰς τὴν πρώτην γραμμήν: Ὄνομα μυθογράφου. Εἰς τὴν δευτέραν: Ὄνομα μεγαλονήσου. Εἰς τὴν τρίτην: Ὄνομα εὐρωπαϊκοῦ κράτους. Εἰς τὴν τετάρτην: Γεωργικὸν ἐργαλεῖον.

(Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δίδος Μαρὶ Λουδ.).

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Σ' αὐτὰ τὰ 16 τετραγωνάκια τοποθετήσατε τοὺς ἀριθμοὺς 1—16 κατὰ τρόπον ὥστε ἀθροίζοντας τοὺς ἀριθμοὺς τόσον ὁριζοντίως, καὶ καθέτως, ὅσον καὶ διαγωνίως, νὰ βρίσκεται ἄθροισμα 34.

(Ἐστάλη ὑπὸ τῆς δίδος Μαρ. Λουδ.).

Ο ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ φιλολογικοῦ διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθοῦν τὴν ἄλλην ἑβδομάδα καὶ θὰ δημοσιευθοῦν καὶ τὰ βραβευθέντα Χριστουγεννιάτικα. Τοῦτο διότι ἡ προθεσμία τῆς ὑποβολῆς ἔληξε τὴν 12ην τρέχοντος, τὸ φύλλον δὲ ἔκλεισε τὸ μεσημέρι τῆς ἰδίας ἡμέρας.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

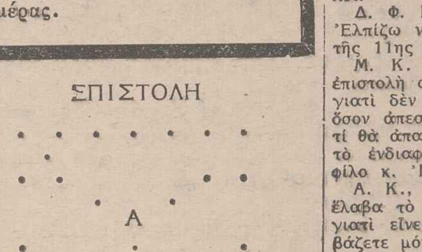

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :
Ἄνω : Βασιλεὺς τῶν Περσῶν.
Κάτω : Ἀρχαῖος θεός.

ΚΑΘΕΤΩΣ :
Ἀριστερά: Εὐρωπαϊκὸν κράτος.
Δεξιά : Ἀπόστολος.

ΔΙΑΓΩΝΙΩΣ :
Ἐκ τῶν κάτω ἀριστερῶν πρὸς τὰ ἄνω δεξιά: Ἅγιος. Ἐκ τῶν ἄνω ἀριστερῶν πρὸς τὰ κάτω δεξιά: Μυθικὸς βασιλεύς. παντρευτοῦν.

(Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Ξανθάκη)

□□□

ΛΥΣΙΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ
Η «ΕΥΡΩΠΗ»

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :
2) ΑΘΩ, 3) ΟΝΟΣ—ΟΡΗ, 4) ΕΜΟΣ—ΚΥΩΝ, 5) ΑΣ—ΣΗΜΑ—ΝΟΤΑ, 6) ΕΓΩ—ΜΑ—ΕΛΑ—Ρ.Λ, 7) ΚΩ—ΑΝΟΥΣΙΟΣ, 8) ΓΗ—ΕΝ—ΠΡΙΟΝΙ, 9) ΑΝΑΤΑΣΙΣ, 10) ΕΑΡ, 11) ΚΑΜΝΩ—ΑΡΑ, 12) ΠΑΤΡΙΔΑ—ΛΥΡΑ, 13) ΑΜΑΝΓΛΙΣΤΡΗΜΑ, 14) ΗΠΑΤΙΚΟΝ—ΕΙΣ—ΑΙ, 15) ΟΣΣΑ—ΑΙ—Τ. Μ.—Ν.Ν.Ν., 16) ΡΟΦΑ—ΣΑΘΡΟ—ΗΟΥΣ, 17) ΠΙΝΩ—ΒΟΑ, 18) Σ.Ο.Σ.—ΑΥ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :
2) ΡΙΣ, 3) Ο.Ν.Ο., 4) ΦΩΣ, 6) ΑΠΟ, 7) ΜΑΣ, 8) ΠΑΤΣΑ, 9) ΑΝΙΑ, 10) ΕΚ, 11) ΑΓΩΓΗΡΙΟ, 12) ΕΣΩ—ΝΙΟΝΑΣ, 13) Ο. Μ.—Α. Δ.—ΙΑΒΑ, 14) ΝΟΜΙ—ΕΜΑΓΕ—ΘΟΥ, 15) ΟΣΣΑ—ΑΝ—ΛΙΤΡΑ, 16) ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟ, 17) ΜΕΝ, 18) ΚΑΛΟΤΙΣ, 19) ΟΥ—ΑΥ, 20) ΑΡΩΝ—ΣΠΑΤΑΛΗ, 21) ΦΘΗΝΟ—Ι.Ρ.Τ.—ΥΜΑΝΗ, 22) ΤΡΟΙΑ—ΠΡΑΣΙΝΟ, 23) ΑΛΣΟΣ—ΝΥΝ, 24) ΝΙ, 25) ΙΡΙΣ.

ΛΥΣΙΣ 2ου ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :
1) ΗΤΤΑ, 2) ΩΡΑΙ, 3) ΣΙΝΔΩΝ, 4) ΔΑΣ—ΤΕ, 5) ΤΙΕΠΟΛΟ, 6) ΣΑ—ΟΛΝΑΣ—ΥΠΡ, 7) ΑΣΤ, ΕΡΙΑ, ΑΝΙΑΤΑ, 8) ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΔΙΚΕΙΟΝ, 9) ΛΟΦΟΣ—ΣΟΜ—ΜΑΡΣ, 10) ΑΠΙΝΗΣ—ΠΑΝΙ—ΣΥ, 11) ΣΙ—ΤΕΜΠΗ—ΑΝ, 12) ΟΡΕ—ΡΙΟΝ, 13) ΝΙΓΕΡΙΑ, 14) ΣΗΠΙΑ—ΜΗ, 15) ΤΟΜΗ, 16) ΑΝΑΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :
6) ΑΠΛΑ, 5) ΣΤΟΠ, 4) ΣΤΑΦΙΣ, 3) ΔΙΑ—ΙΟΝΙΟΝ, 2) ΣΑΕΣΣΗ—ΙΡΙΣ, 1) ΣΤΟΡΜ—ΣΤΕΓΗ, 17) ΗΩΣ—ΙΛΙΑΣ—ΕΠΤΑ, 18) ΤΡΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΝ 19) ΤΑ—ΠΑ—ΟΜ—ΙΑΜΑ, 20) ΑΙ·ΔΙΟΣ—ΠΗΡΑ—ΗΝ, 21) ΑΙΜΑ, 22) ΝΤΟΥΝΚΑΝ—ΟΧΗ, 23) ΠΙΕΡΙΑΝ, 24) ΡΑ·Ι·Σ, 25) ΤΟ, 26) ΑΝΟΥ.

Η 'ΕΥΡΩΠΗ, ἀπαντᾶ

Ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται δικαιοῦνται νὰ στέλλουν ἔργα μικρά, καθαρογραμμένα μὲ δρχ. 3 εἰς γραμματόσημα.

Ἀ. Ἀμπ., Ἀνδρίτσαιναν.— Σᾶς εὐχαριστῶ πάρα πολύ. Ἄν τὰ φύλλα ἐξανιλοῦνται, ὁ κ. πράκτωρ, ὡς ἔχει ἄλλως τε συμφέρον, πρέπει νὰ γράψῃ στὸ Κεντρικό, γιὰ νὰ τὰ αὐξήσῃ. Πέστε του, γιατὶ δὲν γράφει; Γιὰ τὰ ἔργα σας, ἔχετε ὑπ' ὄψιν ὅτι εἶνε μεγάλα — καὶ μὴ βιάζεστε σᾶς λέω πάλι. Πρέπει νὰ γράφετε ὅλοι μικρά. Μὰ ὅλοι.

Δ. Φ. Η. —. — Ἀπεστάλη τὸ φ. Ἐλπίζω νὰ τὸ λάβετε. Καὶ τὸ φύλλο τῆς 11ης Δεκεμβρίου.

Μ. Κ. Χ.— Τὸ Πρακτορεῖο ἔστειλε ἐπιστολὴ στὸν πράκτορα, ρωτῶντάς τον γιατὶ δὲν ἐκυκλοφόρησε τὸ φύλλο, ἐφ' ὅσον ἀπεστάλη ὁ φάκελλος. Δὲν ξέρω τί θὰ ἀπαντήσῃ. Εὐχαριστῶ πάντως γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας καὶ ἔγραψα στὸν φίλο κ. Ἰωάν. τὸ Σάββατο.

Α. Κ., Πόλιν.— Μ' εὐχαρίστησί μου ἔλαβα τὸ φάκελλό σας. Δημοσιεύονται γιατὶ εἶνε ἐκλεκτά. Ἄν στὸ φάκελλο βάζετε μόνον ὕλη, τὸν ἀφίνετε ἀνοικτό, βάζετε στὴ γωνιά : «δημοσιογραφικὴ ὕλη» καὶ τότε τὸ γραμματόσημο ἐλαττοῦται. Μὰ ἤθελα νὰ μοῦ γράφετε κάποτε. Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές σας γιὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ γιὰ τὸ κατευόδιον.

Τ. Ν., Κορ.— Καὶ βέβαια, θὰ τὰ κάμουμε τέλεια. Τὰ περιμένω. Καὶ μὴν ξεχνᾶτε νὰ γράφετε.

Μ. Ροδ., Θ.— Στεῖλε λίγα, ἄν καὶ εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, ποὺ πάντα μὲ συγκινεῖ. Ἦταν ὅμως ὡραιότατο καὶ διέκοψα τὴ δουλειά μου γιὰ νὰ τὸ διαβάσω μὲ ἡσυχία. Θὰ περιμένω τακτικά.

Σπ. Παολ., Κέρκυραν.— Ἐλήφθησαν δρχ. 25. Τὸ «Ἕνας χρόνος ἀγάπης» ἐταχυδρομήθη.

Ν. Φτερν., Θεσσαλονίκην.— Θὰ φροντίσω ὅσο μπορῶ.

Σ. Ροδ., Πειρ.— Κι' ἐμένα μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία ν' ἀποδείξω, ὅτι ἀδιαφόρως κάθε ἄλλου, κάνω τὸ καθῆκόν μου. Ὡρισμένως θὰ τὸ βάλλω στὸ ἄλλο φύλλο.

Κ. Χατζ., Ἀδριανήν.— Στὸ ἄλλο φύλλο θὰ σᾶς ἀπαντήσω.

Β. Δημ., Ἀθήνας. — Σᾶς εὐχαριστῶ.

Σ. Κολ., Σῦρον.— Μὰ γιατὶ στέλλετε δημοσιευμένα, ὁπωσδήποτε.

Λ. Μαργαρίτα.— Τὸ ἔλαβα. Τὸ ἔστειλα στὸ διαγωνισμό.

Ἔλαβα ὕλη τὴν περασμένη ἑβδομάδα τῶν κ. κ. Ἄρη Ψυχοπαιδοπούλου, Βλάση Ἀειθαλῆ (ἄνευ κρίτρων), Ζ. Ε. Ζαφειρίου, Γαλ. Σαντοριναίου (κι' ἐγὼ εὐχαριστῶ), Ἀπ. Σαρδέλη, Νίκ—Νὰκ, Γ. Κουκούτση, Α. Κονταξῆ, Σ. Ταμπακέα, Γ. Κιούση, Αἰακοῦ (ἄνευ κρίτρων τὸ ἕνα τραγοῦδι), Ἐλ. Μαυρ. (μὰ ἦταν ἀνάγκη γιὰ τὸ 3δραχμον;), Ἰω. Παπαϊωάννου (συνδρομὴ 30 ἐλήφθη. Φύλλα ἀπεστάλησαν), Δάνη Βυζαντινοῦ, Βασιλ. Λύγδα, Παν. Φωτοπούλου (περιμένω τὴν κυρία καὶ χαιρετισμούς), Ἰω. Νουχάκη, Σ. Γ. Τορν. (ἐδημοσιεύθη μία ἀπὸ τὶς εἰκόνες τῆς ἐκθέσεως), Σ. Μπανίζου, Ἀγ. Ἰωάννου. Θ' ἀπαντήσω στὸ ἄλλο φύλλο.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

□□□

Ἡ γραφολόγος ἀπαντᾶ

Εἰς τὰς πολλὰς ἐρωτήσεις ποὺ ἔλαβα θ' ἀπαντήσω στὸ ἄλλο φύλλο. Δι' ὅσους καὶ ὅσες, ἤθελαν ἀπάντησι ἰδιαίτερη, τοὺς ἔγραψα.

Στεῖλτε μου τὸ ὄνομά σας, τὴ χρονολογία καὶ τὸν τόπο τῆς γεννήσεώς σας. Θὰ σᾶς πῶ τὸν χαρακτῆρα σας. Πέστε μου τὸν πόνο σας, θὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή. Ἀπάντησι στὴ στήλη αὐτὴ δρχ. 3 εἰς γραμματόσημα. Σὲ ἀπ' εὐθείας γράμμα δρχ. 10 καὶ ἕνα φάκελλο μὲ τὴ διεύθυνσί σας καὶ τὸ σχετικὸ γραμματόσημο.

ΛΥΣΙΣ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ

ΔΟΥΝΑΒΙΣ
ΟΙΝΟΣ
ΥΑΙΝΑ
ΝΑΟΣ
ΑΙΝΟΣ
ΒΑΒΑΙ
ΙΟΣ
ΜΥΣ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ νέα δι' ἐργασίαν πλασιέ. Πληροφορίαι 5—6 μ. μ. Κολωνοῦ 67α. Γραφεῖα «Εὐρώπης».

ΕΥΡΩΠΗ

Η Σάτυρα μας

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

Παράπονο παληοῦ λογοτέχνου

Σὲ μιὰ ζωὴ ποὺ τὸ καρβέλι
κατ᾽ ὄναρ μόνο τὸ θωρῶ
καὶ ἡ κοιλιά μου κάθε βράδυ
χορεύει ἄγριο χορό.

Σὲ μιὰ ζωὴ ποὺ ἔχω ξεχάσει
ὁ δύστυχος πώς νὰ μασῶ
καὶ βλέποντας ἄλλους νὰ
(τρῶνε
τὴν ἀνθρωπότητα μισῶ.

Σὲ μιὰ ζωὴ ποὺ ὅτι γράφω
τὸ ἐκτιμοῦν στὴ ζυγαριὰ
τὸ πλῆθος μὲ προγκάρει ἀ-
(ἀγρίως
κι᾽ ἐγώ πληγώνουμαι βαρειά.

Σὲ μιὰ ζωὴ ποὺ κάθε βράδυ
στὸ ὕπαιθρο πάντα περνῶ
μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο
σὲ κάθε μέρος μακρυνὸ,

μετρῶντας ποῦ καὶ ποῦ τ᾽ ἀ-
(στέρια
τὴν πεῖνα μου γιὰ νὰ ξεχνῶ
καὶ γράφων στίχους ὅλο πόνο
κοιλόπονο ἀληθινό.

Σὲ μιὰ ζωὴ σὰν τὴ δική μου
ποὺ τόσο ἀπαίσια κυλᾶ
κι᾽ ὁ δόλιος χάνω κάθε μέρα
κατὰ δεκάδας τὰ κιλά.

Σὲ μιὰ ζωὴ καταστρεμμένη
ζωὴ σκληρὴ, ζωὴ πεζὴ,
λέω καὶ γώ σὰν τὸν Ἀμλέτο
νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ !

Ὁ ποτὲ ΜΙΚΑΔΩΣ

□□□

Ζητεῖται

Ζητεῖται κουστοῦμι διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ Ἕλλην λόγιος κατὰ τὰς ἑορτάς.

Ζητεῖται παλτὸ καινουργὲς διὰ ν᾽ ἀνταλλαγῇ μὲ τὸ ἐν χρήσει, ἡλικίας... δέκα ἐτῶν.

Ζητεῖται νουνὸς διὰ τὸ νέο περιοδικὸ, ποὺ θὰ ἐκδοθῇ ἀπὸ ὁμάδα ...σοβαρῶν λογίων.

Ζητεῖται νεαρὰ δακτυλογράφος, ἡλικίας...σαράντα ἐτῶν, γνωρίζουσα γραφομηχανὴν συστήματος... ὀρθογραφικοῦ.

Ζητεῖται Ἕλλην, ποὺ δὲν ἔγραψε ποτὲ στὴ ζωή του...στίχους.

Ζητεῖται αὐτοκίνητο κλειστὸ, χωρὶς...ρόδες, διὰ νὰ στεγάσῃ ἐξωσθέντα λογοτέχνην.

Ζητεῖται ἠθοποιὸς, διὰ νὰ ὑποδυθῇ τὸν ἥρωα τοῦ νέου ἔργου «Θὰ σ᾽ ἐκδικηθῶ...».

□□□

Θεατρικά

ΑΛΙΚΗΣ : «Δυστυχῶς ἐπτωχεύσαμεν».

ΦΙΛΟΠΑΠΠΟΥ : «Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα» καὶ ἀργότερον : «Σκιὲς ποὺ περνοῦν».

ΜΟΥΣΩΝ (Ὁμονοίας) : «Δυστυχῶς μᾶς ἔδιωξαν» ! Τί κρῖμα !

ΖΑΠΠΕΙΟΝ : 1) Paradê d' amour, 2) Ὅταν ὁ ἔρως ψιθυρίζει, 3) Ἀπὸ τῆς 12 μ. μεσονύκτιον — τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν «Εὔθυμοι ἀλῆτες».

ΣΤΑΘΜΟΣ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ ΦΑΛΗΡΟΥ ΚΑΙ ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ (ἀπὸ 8 μ.μ.—10 μ.μ.) «Ἐπέλασις βαρείας ταξιαρχίας».

ΜΟΥΣΕΙΟΝ (Πατησίων) : «Ἐρωτικὲς καδρίλλιες.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΥ: «Ἀνήσυχες ψυχές».

ΠΛΑΚΑ : «Ὅταν μιλάει τὸ κρασί».

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ : «Λέσχη αὐτοκτονούντων».

ΜΑΓΚΙΚΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ ΤΗΣ „ΕΥΡΩΠΗΣ"

Τζογὲς καὶ Κατινάκι ἀλληλογραφοῦν λιγάκι

Ἀγαπημένε μου Τζογέ
μὲ τὸ κοστοῦμι τὸ ριγὲ
καὶ τὰ καφὲ τὰ λαστιχένια σου στιβάλια
Ἔχεις ἰδέες μὲ...σκουριὰ
κι᾽ εἶμαι νὰ στρίψω, στὰ σκαριά
γιατὶ κατάντησα ἀπ᾽ τὴ ζήλεια σου ἐγώ
(γάλια.

Σοῦπα νὰ γίνω ἰχθυποιὸς
Κ᾽ ἐσὺ εὐθὺς ἀνηλεῶς
Μὲ ἔβρισες πολὺ πικρά, μὲ ὅτι εἶχε προ-
(χειρότερο
Νὰ τὸ ξεχάσω δὲν μπορῶ
Πῶς μοὔψαλες....«κατηγορῶ»
Κι᾽ ἀπὸ τοῦ Μίλιου τοῦ Ζολᾶ, πολὺ χειρό-
(τερο !...

Μ᾽ ἀφοῦ τὸ ἔχεις γιὰ κακὸ
τὸ θέατρο τό....«μουσικό»
γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε καυγάδες καί...τρεχά-
(ματα
Στὰ γοῦστα σου ὑποχωρῶ
καὶ βγαίνω εἰς τὸ «σοβαρό...»
κοινῶς τὸ θέατρο ποὺ παίζονται τὰ δρά-
(ματα !
Μέ τὴ Μαρίκα θὲ νὰ βγῶ
Στὸ «ΡΕΞ» νὰ παίξω καὶ ἐγώ
Ποῦ οἱ φίλοι του θεάτρου μας, πολὺ τὸ προ-
(τιμοῦσι
Θέλει ἡ καρδιά μου καὶ χτυπᾶ
νὰ παίξω δίπλα στόν....Παπᾶ
Ποῦ εἶνε νέος Ἄδωνις καὶ ἄφησε καί...
(μοῦσι !

Ἀπ᾽ τὴ χαρά μου ἐγώ πηδῶ
Τὸν «Κόσμο ἀνάποδα»...θὰ δῶ
Ἀπὸ τὰ «τράκ» κι᾽ ἀπ᾽ τὴ συγκίνηση, ποῦ
(πρωτοβγαίνω στὸ...σανίδι
Θὰ μ᾽ ἀγαπήση κι᾽ ὁ Τοτὸς
ὁ γυιὸς Μυράτ, ὁ ζηλευτὸς
Καὶ θὰ χωρίσω ἀπ᾽ τὴ γυναῖκα του....τὸν Βα-
(σιλάκη τὸν Λογοθετίδη.

Μὰ ἄν μοῦ δυσαρεστηθῆς
Στὸν «Ἀργυρόπουλο» εὐθὺς
Πηγαίνω, μὰ φοβοῦμαι μὴ σοῦ τὴσκάσω ἀπὸ
(σπόντα
Κι᾽ ἄν θὲς σπαθὶ νὰ ξηγηθῶ
στὸ λέω, θὰ ἐρωτευθῶ
τὸν Ταίηλορ τὸν ντόπιο....Τὸν Χέλμη τὸν
(Ἐπαμεινώντα !...

Θὰ μάθης γάμους καὶ χαρὲς
Κι᾽ ἄν ἄλλες «ἕξη» αὐτὸς φορὲς
παντρεύτηκε, ἄς παντρευτῆ καὶ μιὰ ἀκόμη.
Χαρέμι ....νὰ γενῆ κομπλέ
Νὰ γίνη αὐτὸς σὰν τὸν «Μπάρμπα—Μπλέ»
Κι᾽ ἐγώ νὰ γίνω ἡ γυναῖκα του ἡ.....ἑ-
(βδόμη!

Ταῦτα καὶ μένω
Καὶ ἀπάντησί σου περιμένω

ΤΟ ΚΑΤΙΝΑΚΙ

Ρὲ Κατινάκι, στῶχω πῆ
δὲν ἔχεις τσίπα οὔτε ντροπὴ
νὰ σοῦ τινάξω ἦρθ᾽ ἡ ὥρα σου τὴ γοῦνα

Τί ἔπαθες ; δὲ μοῦ ἐξηγῆς
καὶ θὲς στὸ θέατρο νὰ βγῆς
γιὰ νὰ μοῦ κάνῃς τὴν ὑπόληψη...σεργοῦνα ;

Μία γιὰ πάντα θὰ στὸ πῶ
τὴν τέχνη ρὲ τὴν ἀγαπῶ
κι᾽ εἶνε γιὰ μὲ τὸ «θέατρο» ἡ ἱερή μου λέξις.

Μὰ δὲν μπορῶ νὰ ἀρνηθῶ
πώς ἄγρια θὰ τὸ συχαθῶ
ὅταν σὲ δῶ στὸ θέατρο νὰ βγῆς ἐσὺ νὰ
(παίξῃς !

Στὴν Κοτοπούλη λὲς νὰ πᾶς
ἐκεῖ ποὺ παίζει ὁ...Παπᾶς
καὶ στὴν πλατεῖα δέρνεται τὸ γυναικεῖο τὸ
(λεφοῦσι του.

Ὥρα τὸν βρῆκε ὅμως κακὴ
τὸν ἔφαγε ἡ...κριτικὴ
κι᾽ εἶπε «ὁ παπᾶς ἀλλοῦ ἦταν κι᾽ ἀλλοῦ
(ἦταν τὸ...μουσιτου !»

Μάθε πώς σὰν κι᾽ ἐσὲ μιὰ αἶξ
ποτὲ δὲν παίζει εἰς τὸ..«Ρέξ»
γιατὶ ἡ Μαρίκα δὲν γουστάρει νὰ ὑποφέρῃ
(τέτοιο ἄγιος.

Δὲ θέλει οὔτε κι᾽ ὁ Τοτὸς
ὁ γυιὸς Μαρὰτ ὁ ζηλευτὸς
μαζὺ μὲ τὸν Λογοθετίδη ; γιὰ τὰ σὲ νὰ γίνῃ
(τράγος !

Τί τάχατε μοῦ τὸ χτυπᾶς ;
στὸν Ἀργυρόπουλο, θὰ πᾶς ;
γιὰ κεῖ μονάχα ξέρετο πώς ἔχεις τὰ πολλὰ
(προσόντα.

Στὸ λέω, νὰ μὰ τὸ Χριστὸ
θἆστε ζευγάρι ταιριαστὸ
ἄν πάρῃς σὺ γιὰ ἄντρα σου τὸν Χέλμη τὸν
(Ἐπαμεινώντα.

Ἐγώ τοὐλάχιστο συμφωνῶ
στὸ μόνο ὅπου συναινῶ
τῆς θεατρομανίας σου τὸ δίκαιο σημεῖο.

Πάρε τὸν Χέλμη βρὲ χαζῆ
καὶ κάντε θίασο μαζὺ
νὰ πᾶτε γιὰ νὰ παίξετε...εἰς τὸ γηροκο-
(μεῖο !

Σοῦ τὸ γράφω χώρις λάθος,
χώρις φόβο, δίχως πάθος !
Καὶ ἄν θέλεις ἄκουσέ με
ΧΕΛΜΗ μου....συχώρεσέ με !

Ο ΤΖΟΓΕΣ

Συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς Παρισίους

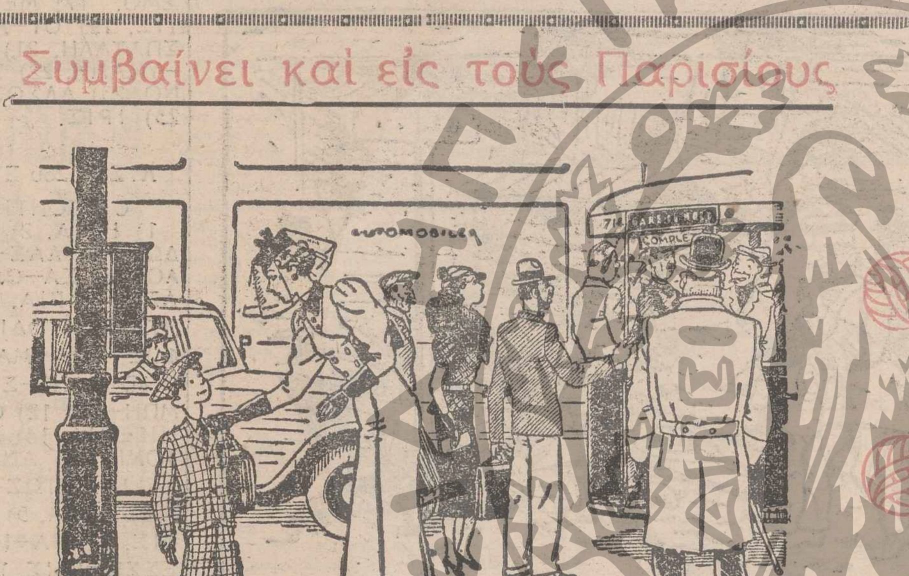

—Γύρισε σπίτι παιδί μου. Τὸ λεωφορεῖο δὲν χωράει ἄλλους.-

ΣΤΙΧΟΙ ΕΝΟΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

Ἡ Σάτυρα της Μόδας

Μπλούζα μὲ ἀδιάβροχο ντουμ-
(πλαρισμένη
ἀπὸ φανέλλα κόκκινη, μαρὶν,
(γκρενά.
Ἀκόμη πιὸ «Σὶκ» θὰ φαίνεσθε
(ντυμένη,
ἄν βάλετε γραβάτα «πουαντι-
(γιὲ» ἢ «τραχανά» !

Βραχιόλι συνηθίζεται πέτσινο
(πλεκτό.
Κορσάντα τῶν μαλλιῶν ἀπὸ
(«σιρὲ» κορδέλλα·
λουλοῦδι στὸ ταγιὲρ γκρενὰ
(μεταξωτὸ,
καὶ στὸν κορσὲ, βρεγμένη μα-
(νιβέλα !..

Τὸ σουέτερ τοῦ σπὸρ ἀπὸ
(τρικώ,
σχηματίζεται μὲ δυὸ πετσιὰ
(«νωμίτη».
Γελέκο, μὲ μπάντες φαρδειὲς,
(πλεκτό:
συνηθίζεται ἀπὸ καιροῦ, εἰς
(τὸ...Δρομοκαῖτι !..

ΠΛ. ΜΠΑΡ.

□□□

Σατυρικὰ ἐπιγράμματα

ΣΤΟΥΣ ΕΜΠΟΡΟΥΣ

Στὸ μαγαζί σας κατ᾽ αὐτὰς
κρεμάσατε ἐπιγραφὰς
«Δὲν δίδονται πιστώσεις»
Μὰ στὸν πελάτη π᾽ ἔρχεται
τοῦ λέτε ὅτι ἔχετε
ὑφάσματα «μὲ δόσεις».

ΣΕ ΜΙΑ ΞΑΝΘΙΑ

Ξανθὰ μαλλάκια ἔχεις·
μὰ ρώτα με κι᾽ ἐμένα,
γιατ᾽ εἶναι—αὐτὸ τὸ ξέρεις —
ὀξυζεναρισμένα.

ΓΕΩΓΙΟΣ ΖΕΡΒΑΣ

Ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλο, τὸ πανηγυρικὸ ἡ

"ΕΥΡΩΠΗ"

θὰ ἀρχίσῃ τὴ δημοσίευσι δύο νέων ἀριστουργηματικῶν μυθιστορημάτων. Τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ, θὰ εἶναι Ἀθηναϊκῆς ὑποθέσεως καὶ ἐγράφη ἀπὸ γνωστὸ λόγιο.

Ἐξ ἄλλου ἡ

"ΕΥΡΩΠΗ"

θὰ δημοσιεύῃ Ἀθηναϊκὲς καμπάνιες, μὲ θέματα ἀπὸ τὴ σύγχρονη ζωὴ, χάρις στοὺς νέους συνεργάτας της, ποὺ θ᾽ ἀρχίσουν νὰ γράφουν ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλο.

Ἀκόμη ἡ :

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ὕλη τῆς «Εὐρώπης» θὰ εἶναι ἀπ᾽ ὅ,τι καλλίτερο ἐμφανίστηκε μέχρι σήμερα, ἀπὸ Ἑλληνικὸ πε-

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ